

Lái Buôn

Contents

Lái Buôn	1
1. Chương 1: - Chương 1	1
2. Chương 2: - Chương 2	15
3. Chương 3: - Chương 3	24
4. Chương 4: - Chương 4	42
5. Chương 5: - Chương 5	56
6. Chương 6: - Chương 6	66
7. Chương 7: - Chương 7	79
8. Chương 8: - Chương 8	92
9. Chương 9: - Chương 9	105

Lái Buôn

Giới thiệu

Một câu chuyện với nhiều tình huống thú vị và hấp dẫn. Nhan đề truyện đã sắc mùi thương trường,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-buon>

1. Chương 1: - Chương 1

“Người là người phương nào?”

“Đệ Tam.”

Dư Phồn Thịnh đứng ngoài thư phòng, sau khi nghe người nọ báo danh tính xong, trong lòng nhất thời nặng nề trầm xuống.

Mấy ngày gần đây, trên giang hồ đồn rằng có người ngấm ra giá mua cái đầu của lão. Vì thế, lão ngày đêm cẩn thận, đề phòng khắp nơi. Nhưng lại không thể dự đoán được cái ngày này lại đến một cách bất ngờ như

vậy.

Vừa mới đây thôi, người trước mắt không biết từ đâu nhảy ra làm khách không mời mà đến, cứ lảng lảng xuất hiện trong khoảnh sân trước cửa thư phòng của lão. Mấy tên cao thủ hộ vệ mà lão phái đến để bảo hộ dinh phủ một cách nghiêm mật, lại chẳng được hấn để vào đây. Dưới ánh mặt trời chói chang, bộ quần áo màu đen theo những bước nhảy của hắn mà tung bay trong gió. Sau khi dùng phương pháp cách không điểm huyết trực tiếp đánh ngã hai mươi mấy tên phủ vệ, tên thích khách Đệ Tam vang danh giang hồ lại lập tức đón tiếp thêm mười hai tên ám vệ trong phủ.

Dư Phồn Thịnh không thể tin nổi, mở to hai mắt mà nhìn người nọ dùng bộ pháp cùng kinh công vô cùng quỷ dị trà trộn vào giữa mười hai tên ám vệ đang giữ danh kiếm. Ngay sau đó, hắn dùng một loại công phu chẳng thể phân biệt nổi là của môn phái nào, xuất phát từ đâu để điểm huyết hoặc đánh một cú trời giáng vào sau đầu, cứ như vậy liền đánh đổ mười hai tên ám vệ đã được tuyển chọn kỹ càng từ trong tinh quân. Rồi sau đó làm như không có việc gì, hắn sửa sang lại quần áo, đi thẳng về phía lão – người sớm đã bị điểm huyết, toàn thân không thể động đậy.

Hắn có dung mạo xấu xí, nhìn cũng chẳng khác gì mấy tên thích khách bình thường... Nhưng hắn lại chính là tên sát thủ Đệ Tam thuộc loại thần bí nhất của cửa ‘băng phong sát thủ’ trên giang hồ, trước sau vẫn chưa từng có kẻ nào có thể nhìn thấy được khuôn mặt thật?

Tục truyền rằng, đứng đầu ‘băng phong sát thủ’ có ba người. Sát thủ trạng nguyên là Long Hạng thường dùng long kiếm. Sát thủ thứ hai, băng sương công tử lại là một kẻ lạnh lùng chuyên dùng đao. Duy chỉ có tên sát thủ thứ ba tự xưng mình là Đệ Tam, không tên không họ. Thậm chí ngay cả tướng mạo của hắn cũng không có ai biết được. Lại càng không có ai biết hắn tinh thông loại võ nghệ nào. Mọi người chỉ biết, Đệ Tam luôn ra giá thấp hơn giá thị trường sát thủ, nhưng hiệu suất làm việc của hắn cực cao, cũng chưa từng thất bại trong chuyện làm ăn. Đơn hàng cũng vô cùng thường xuyên, so với những sát thủ cùng băng khác, có thể nói hắn là người nhận được nhiều đơn hàng nhất.

Nếu đổi lại hôm nay người đến là tay sát thủ khác, có lẽ Dư Phồn Thịnh còn có thể mơ tưởng đến chuyện sinh tồn. Nhưng người đến lại là Đệ Tam, điều đó cho thấy, trước mắt bất luận thế nào lão cũng khó thoát khỏi kiếp số này.

“Kẻ nào phái người tới?”

Nghiêm Ngạn hào phóng nói cho biết: “Số lượng không chỉ có một người.”

Thì ra lại là đám thôn dân này...

Từ nửa năm trước, sau khi lão phái người cướp hết số lương thực cứu tế của triều đình, đem đi bán lại cho đám thôn dân gặp phải tai ương lũ lụt sắp chết đói với giá cắt cổ thì trên giang hồ liền truyền ra lời đồn. Nói có vài thôn dân may mắn thoát chết sau tai ương, quyết tâm báo huyết hải thâm thù nên góp vốn mượn sát thủ.

Cả tháng nay, thủ hạ của lão đã đuổi đi biết bao sát thủ đêm khuya lên vào phủ muốn ám sát lão. Nhưng vạn lần lão cũng không nghĩ đến, đám thôn dân đó lại có bản lĩnh mời được Đệ Tam. Lão lại càng không thể ngờ rằng, Đệ Tam lại dám xông vào phủ của lão ngay giữa ban ngày ban mặt. Cho dù phái ra rất nhiều phủ vệ cùng ám vệ, cũng không thể chống đỡ nổi.

“Các hạ có thể tha cho lão phu một con đường sống hay không?” Dư Phồn Thịnh do dự hỏi, muốn biết đối phương có đúng như lời đồn hay không, mỗi lần nhận được một vụ làm ăn là nhất định không thể không hoàn thành.

“Không thể.”

Dư Phồn Thịnh chăm chú suy nghĩ, sau đó hạ quyết tâm, không được dây dưa ướm át với tên sát thủ không có khả năng tha mạng cho hắn.

“Người có mang theo rượu độc không?” Ít nhất cũng có thể vừa chết nhanh vừa không bị đau khổ.

Nghiêm Ngạn lắc đầu, không dự đoán trước được lão sẽ chủ động đưa ra vấn đề này, còn chỉ tên muốn loại độc được sang quý mà một giọt cũng phải tiêu tốn cả một lượng vàng.

Dư Phồn Thịnh vẫn chưa từ bỏ ý định, “Liệt độc hung mạnh nhất Tây Vực?” Lão cũng chỉ là một phạm nhân mà thôi. Nếu phải vùn thân vào âm ti địa phủ, ít nhất lão cũng muốn trước khi chết, vì bản thân tranh thủ một chút.

“Không mua.” Điều hấn hướng đến chỉ là một vụ làm ăn có lời, cũng không muốn làm tăng thêm bất cứ một phí tổn nào.

Dư Phồn Thịnh giật mình, “Cái gì?” Cái đó chẳng phải là vật phẩm tốt nhất trong mấy năm gần đây mà người trên giang hồ ai cũng mang theo tùy thân đó sao? Sao hấn lại không có?

“Rất quý.” Nghiêm Ngạn xắn ống tay áo, bước thẳng đến chỗ hấn.

“Khoan đã!” Mắt thấy ánh mắt hấn tràn ngập hung quang đang từng bước tới gần, Dư Phồn Thịnh vội vàng hỏi: “Chủy thủ cũng phải có chứ?”

Nghiêm Ngạn nhìn xung quanh một hồi, sau đó đi lên trước túm lấy lão, lôi lão đi thẳng về phía phòng bếp.

Ven đường, phủ viện to lớn như vậy mà không có lấy một tiếng động, không thấy nô bộc cũng không có một nửa tiếng động nào. Lúc bị hấn kéo lê đi qua tiểu viện, Dư Phồn Thịnh nhìn thấy trong phủ có rất nhiều phủ vệ cùng nô bộc đang nằm đổ trong viện. Trên người không thấy có vết thương nào, chỉ giống như đang ngủ. Lúc này lão mới hiểu ra tên sát thủ tự xưng là Đệ Tam này vì sao lại có thể thông dong lôi lão đi tìm hung khí như vậy.

Sau khi lôi người đi vào phòng bếp, Nghiêm Ngạn kéo lão ngồi thẳng thân người trên một chiếc ghế dựa rồi đi đến trước đài bếp, vươn tay cầm lấy một con dao mà vừa rồi đối phương vừa mới chỉ định.

Dư Phồn Thịnh toàn thân không thể nhúc nhích, tức giận trợn mắt nhìn trừng trừng vào con dao phay trong tay hấn.

“Người hay dùng con dao thế này sao?” Tiểu tử này, hấn cho rằng hấn đang mổ heo sao? Có ai làm ăn như hấn không?

Nghiêm Ngạn nhìn nhìn con dao trên tay, không thể không biết cái này có gì không ổn.

“Kiếm đâu?” Dư Phồn Thịnh hoàn toàn không thể khống chế được khóe miệng run rẩy, “Chẳng lẽ ngay cả kiếm mà người cũng không có sao?”

“Không mang.” Nghiêm Ngạn thường mang theo một thanh kiếm mỏng dẻo giắt quanh hông, mặt không đổi sắc trợn mắt nói dối.

“Tiểu tử, trước giờ ngươi giết người như thế nào?” Cái gì cũng không mang theo, có ai tùy tiện ứng phó như hấn không? Hay là hấn tự phụ rằng việc này không có ai cản trở nên chẳng cần phải mang theo thứ gì dù là đơn giản nhất?

Hấn nhún hai vai, “Dùng tài nguyên tại chỗ.” Chỉ là, muốn trà trộn vào phủ này đã không phải là chuyện dễ, hấn sao phải đại dốt mang theo đao giới đến để gây trở ngại cho hành động của mình? Dù sao giết người cũng chỉ có một loại kết quả mà thôi, về phần thủ pháp... Ồ, cá nhân hấn luôn không phản đối những cách làm mới

Khó trách...

Khó trách toàn giang hồ đến nay đều không ai biết được, gã sát thủ đứng hàng thứ ba của bảng phong là người phương nào, sử dụng vũ khí gì. Người này... căn bản là hấn chẳng có chút vũ khí chuyên nghiệp cùng đạo đức sát thủ nào cả! Không nói đến chuyện mang theo vũ khí chuyên dụng, bậc nhất chính là tác phong làm việc. Khó trách sao không ai có thể nhận ra hấn được! Nhưng mà... người này đến tột cùng là đến từ môn phái nào? Đến tột cùng là ai đã dạy dỗ hấn thành ra một kẻ bất lương như vậy?

Dư Phồn Thịnh cực lực nung nấu ngọn lửa quyết tâm, “Cho lão phu một mảnh lụa trắng đi, trong phòng có.”

Nhưng Nghiêm Ngạn lại khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ông, lắc đầu. “Tự sát và bị giết, bằng giá khác nhau rất nhiều.” Sát thủ chuyên nghiệp không phải là cứ tùy ý giết người cho xong việc, sau khi giết xong còn phải báo cáo kết quả công tác nữa.

Dư Phồn Thịnh tức giận đến mức khó thở, thiếu chút nữa đã ói máu đến nơi. “Người không thể để cho lão phu một cái chết có tôn nghiêm một chút sao?” Không ngờ hắn còn cò kè mặc cả?

Nghiêm Ngạn căn bản vốn không có tâm tình cùng lão thương thảo mấy chuyện tôn nghiêm phiền phức đó. Hắn chỉ hơi hơi nghiêng người, cầm lên mấy cây mía đặt trên đài bếp, còn thật sự lựa chọn xem cây nào mới tương đối rắn chắc.

Gân xanh trên trán Dư Phồn Thịnh giật giật, “Người, người...”

Thấy lão vẫn không hài lòng, Nghiêm Ngạn lại cầm lên một cây củ cải vóc dáng cực kỳ vạm vỡ, bắt đầu suy tư xem nếu dùng nó đập xuống thì khả năng sẽ như thế nào.

“Này, tốt xấu gì lão phu cũng đã hô mưa gọi gió trên giang hồ mười năm trời, coi như nể mặt lão phu một chút đi?” Củ cải? Thật là... quá sỉ nhục! Cái tên này chẳng lẽ không thể suy nghĩ đến tâm tình của người bị hại một chút sao?

Dưới ánh mắt làm khó dễ của lão, Nghiêm Ngạn thở dài, đặt củ cải xuống rồi cầm lên một cái thớt gỗ thoát nhìn có vẻ rất nặng.

“Cho lão phu chết có thể diện một chút được không vậy?” Dư Phồn Thịnh tức đến sôi gan, cắn răng. Thật sự không muốn bản thân phải chết trong tình trạng tằm tối đến mức không chịu nổi như vậy... Tốt xấu gì thì cũng là cây chết để da, người chết để tiếng. Tên này không thể làm cho lão sau khi chết đi còn để lại một chút thể diện trên giang hồ hay sao?

Nghiêm Ngạn đổi lại, nhắc một cái chảo lên rồi đưa mắt nhìn lão, không chú ý đến trên cái chảo còn dính mấy miếng đồ ăn thừa.

“Người muốn sỉ nhục lão phu sao?” Giết người thôi mà, có cần phải hạ nhục người ta đến mức ấy không? Tiếu tử này quả thật quá mức vô lương, rất đáng giận!

Làm sao cũng không thể chọn được công cụ thích hợp, Nghiêm Ngạn bèn gom tất cả hung khí cùng đồ ăn có thể dùng được trong bếp, bày hết ra trước mặt lão, tùy ý cho lão lựa chọn.

Dư Phồn Thịnh rốt cuộc nhịn không được nữa, chửi ầm lên, “Người bắt lão phu làm lễ chọn đồ vật đoán tương lai hả?” (tập tục cho các bé thôi nôi (đầy năm) chọn một thứ trong số những món đồ được bày trước mặt để đoán tương lai của các bé)

Sau khi bị lão soi mói đòi hỏi hết lần này đến lần khác, Nghiêm Ngạn cũng mất kiên nhẫn. Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Dư Phồn Thịnh một lúc lâu. Sau đó hai mắt lưu chuyển đến một cái chổi cũ không biết đã dùng được bao nhiêu năm đang dựng ở cạnh cửa. Nương theo ánh mắt của hắn nhìn lại, Dư Phồn Thịnh nhất thời lửa lòng tắt ngấm, lập tức cũng không muốn giãy dụa phản đối gì nữa.

“Liên dùng đao thái đi.” Bỏ đi, nếu cứ chọn tiếp cũng chẳng chọn được thứ gì tốt hơn, có lẽ lại càng tệ hơn thôi.

Rốt cuộc cũng tuyển xong công cụ hành hung, Nghiêm Ngạn không chờ lão chuẩn bị sẵn sàng, trong nháy mắt lúc lão đang hít một hơi thở đã giơ đao lên, xông cực nhanh đến trước mặt lão. Ánh nắng bên ngoài vừa vịn từ cửa sổ chiếu vào, phản xạ lên gáy lão một luồng quang khí sáng trắng đến chói mắt...

Sau khi lấy từ trên người của Dư Phồn Thịnh một món trang sức bằng ngọc có tạo hình kỳ lạ cùng mấy thứ có thể dùng làm tín vật, Nghiêm Ngạn dọn dẹp xung quanh một chút, lau dọn mấy dấu vết có thể tiết lộ thân phận.

Tính toán thời gian, mấy gã phủ vệ cùng nô bộc nằm ngất ngoài phủ viện chắc cũng đã đến lúc tỉnh lại. Hắn thông dong đóng cửa phòng bếp, vòng qua hoa viên có cảnh đẹp không sao tả xiết trong viện, đẩy ra một cánh cửa nhỏ rồi rời khỏi Dư phủ. Rất nhanh sau đó, hình bóng của hắn đã lẫn khuất vào đám đông dân chúng đang qua lại trên đường phố tấp nập.

Bộ dạng bình thường của hắn, đi trong đám đông không có bất cứ điểm nào xuất chúng hay đặc biệt thu hút. Nhiều nhất cũng chỉ là vóc người cường tráng một chút, cao ráo một chút. Bởi vậy, người đi đường không có mấy ai liếc mắt nhìn hắn, cũng chẳng ai biết hắn vừa mới làm ra chuyện gì.

Có hai người có lẽ cũng xuất thân từ trong võ lâm như hần đi ngang. Hần thoáng đưa mắt liếc qua. Chỉ thấy phía sau hai người đó dẫn theo hơn mười đứa nhỏ xếp thành hai hàng. Trên tay mỗi một đứa đều cầm theo một gói quà bọc khăn đỏ thật to. Nghiêm Ngạn nghĩ, những người này chắc đang đi đến Mộ Thành Phái nằm cách trấn này không xa để dự lễ mừng thọ. Nghe nói, chương môn của Mộ Thành Phái có địa vị cực cao trên giang hồ. Mấy ngày nữa sẽ mở tiệc mừng thọ sáu mươi tuổi.

Nhìn mấy đứa nhỏ ăn mặc phục sức giống nhau, Nghiêm Ngạn dừng bước, hốt hoảng suy nghĩ. Hần năm đó cũng từng giống như những đứa trẻ này, cùng các sư huynh đệ mặc trang phục giống nhau. Hần khi đó, có lẽ cũng chạc tuổi bọn chúng. Biểu tình trên mặt từng có vẻ non nớt lương thiện, tràn ngập chờ mong cùng tưởng tượng về tương lai, mong sớm có ngày được bước ra khỏi sư môn, dần thân vào giang hồ...

Nhưng dù thế nào hần cũng không thể ngờ được, sau này hần lại rời khỏi sư môn như vậy.

Vào chín năm trước, lúc hần còn nhỏ cũng từng giống như rất nhiều gia đình trên trấn này, sống cuộc sống đơn thuần và bình thường. Một nhà sáu người, tuy rằng khá kham khổ nhưng cũng rất hạnh phúc. Mãi đến khi hần bảy tuổi, triều đình vì chống nạn ngoại xâm nên đã hạ lệnh chiêu mộ quân lính trên cả nước. Phụ thân hần và hai vị huynh trưởng đều bị quan lại cường chế kéo đi xung quân. Hần cùng mẫu thân chờ đợi suốt một năm trời vẫn không đợi được tin phụ huynh trở về, cuối cùng lại nhận được tin phụ huynh ba người đều đã chết.

Mẫu thân quá đau lòng, càng sợ hãi hơn là quan phủ lại bắt đầu tuyển binh, tiếp theo phụ huynh hần sẽ tiếp tục lôi hần vừa mới tròn tám tuổi đi mất. Vì thế, bà liền đưa hần cùng với tiểu đệ trở về cố hương. Cầm tất cả những đồ dùng đáng giá, đưa hai huynh đệ hần lên núi Mộ Thành bái nhập Mộ Thành Phái để học tập võ nghệ. Mẫu thân chỉ còn lại một mình lẻ loi ở trong một trấn nhỏ dưới chân núi. Ngày ngày giặt quần áo cho nhà giàu đổi công, lấy tiền để trang trải chi phí khổng lồ mà hai huynh đệ bọn họ phải trả ôn phái.

Mộ Thành Phái thân là môn phái lớn nhất võ lâm, có rất nhiều đệ tử. Có đến hàng trăm đệ tử không biết đã ở trên núi mấy năm mới có thể nhìn thấy mặt vị chương môn sư phụ chỉ nghe kỳ danh chứ chưa từng gặp mặt một lần.

Từ lúc hần lên núi tới nay, hần và đệ đệ vẫn chỉ quanh quẩn ở trong hậu viện, cùng với mấy tên đệ tử mới nhập môn suốt ngày chặt củi, nhóm lửa, gánh nước. Thay vì nói là đệ tử, chẳng bằng nói bọn hần như là hạ nhân dưới cùng của Mộ Thành Phái. Nhưng cho dù có là như vậy, hần vẫn tiếp tục trải qua. Sau khi kết thúc một ngày làm việc mệt nhọc, hần sẽ dẫn theo tiểu đệ, vụng trộm lên đến gian diễn võ đường nằm giữa tiểu viện, núp trong bụi hoa lén nhìn các sư huynh luyện võ, cũng thừa cơ học lóm một hai chiêu thức...

Nhưng cuộc sống như vậy cũng chỉ qua được hai năm.

Lúc hần mười tuổi, không biết vì sao, nhị sư thúc – người giáo dưỡng hần, sắp hần cùng tiểu đệ đuổi ra hậu viện, rút bọn hần ra khỏi hàng ngũ đệ tử, không cho phép bọn hần tự xưng là đệ tử mà chỉ cho phép bọn hần cùng với đám nô bộc làm việc trong sân chứa củi.

Đối với việc này, tuy hần cảm thấy khó hiểu nhưng trước sau vẫn chưa từng hỏi thăm nguyên do. Bởi vậy, hần muốn dẫn tiểu đệ xuống núi đoàn tụ cùng mẫu thân, nhưng nhị sư thúc lại không cho. Ông vẫn bắt hai huynh đệ bọn hần phải ngày qua ngày ở trong sân đốn củi như trước.

Những ngày buồn tẻ chán nản đó chỉ kéo dài gần một năm. Khi đó hần vừa bước qua tuổi mười một không lâu, vào một đêm nọ, nhị sư thúc chẳng phân biệt xanh đỏ trắng đen, lôi hần từ trên giường xuống, buộc hần thay bộ trang phục thuộc hàng đệ tử bậc cao. Lão điểm huyết cam của hần rồi giao hần cho đám quan sai đang chờ sẵn ngoài cửa, không thèm để ý đến tiểu đệ đang kêu khóc ở phía sau, mặc cho hần bị đám quan sai thân hình cường tráng áp lên xe chở tù, vận chuyển xuống núi.

Bị nhốt trong quan lao của phủ thành mấy ngày liền, sau khi Nghiêm Ngạn được lính ngục báo cho biết, lúc này mới hiểu được nguyên nhân tại sao hần phải lưu lạc đến tận nơi này: Vị chương môn sư phụ mà hần chưa bao giờ được gặp mặt đã... bán hần đi.

Nghe lính ngục nói, thủ hạ của chương môn sư phụ có một tên đệ tử họ Ninh xuất thân hiển quý, thân là Ninh công tử – con trai trưởng của thứ sử Ninh Lang đại nhân. Một ngày kia, hần dẫn theo các sư huynh rời khỏi môn phái xuống núi để đến trấn trên thay sư phụ làm việc. Chỉ vì một vụ tranh giành tình nhân

nhỏ với người qua đường, đã vô ý ra tay giết chết con trai độc nhất của một quả phụ cùng vài người qua đường. Quả phụ đáng thương đó dâng cáo trạng lên nha môn. Bởi vì lúc vụ việc phát sinh, quả phụ ấy đã tận mắt nhìn thấy hung thủ, cho nên cần chết không buông, quả quyết Ninh đệ tử của môn phái hắc chính là hung đồ. Mặc kệ nha môn khuyên nhủ đương sự chính là người Ninh gia như thế nào, cũng càng không thêm quản Ninh thứ sử âm thầm sai người đem tặng bao nhiêu tiền tài cho bà, bà cũng không chịu triệt cáo, càng không muốn hòa giải. Vì thế, thứ sử đại nhân liền sửa đổi chủ ý, đánh vào các đệ tử khác trong môn phái.

Hắn nghe nói... Hình như là một trăm lượng. Chỉ với một trăm lượng, chẳng môn sư phụ cùng nhị sư thúc của hắn liền đem hắn – người có tuổi tác cùng thân hình tương tự với Ninh công tử, bán cho thứ sử đại nhân đang nóng lòng muốn tìm một con sơn dương thế tội.

Sau đó không lâu, vào một đêm khuya, hắn đang ở trong lao ngục thì bị lính ngục phụng mệnh cấp trên lôi ra đánh ỳnh đầy thương tích. Nhất là khuôn mặt, cơ hồ sưng tấy đến không còn trông rõ hình dạng ban đầu. Sáng sớm hôm sau, hắn liền bị người ta tha lên xe chở tù, vận chuyển đến pháp trường.

Trên đường đi đến pháp trường, Thần trí Nghiêm Ngạn đã thanh tỉnh. Tuy rằng toàn thân đau đớn đến mức không còn sức lực, nhưng hắn vẫn nhẫn tâm bề trệt khớp cổ tay của mình, đồng thời lén lút giải khóa hình trên người. Đợi đến khi được chở đến phía trước pháp trường rồi bị kéo xuống khỏi xe, hắn dùng toàn bộ sức lực còn sót lại, hung hăng nện cái khóa hình rất nặng vào chân tên lính ngục đang giám thị hắn.

Tất cả lính ngục có mặt đều không thể nghĩ tới, tên tù nhân vẫn ngoan ngoãn an phận không ngờ lại dám bỏ trốn như vậy. Bọn họ trở tay không kịp, cũng không có ai kịp phòng hắn. Còn hắn, trong lúc bối rối đã đoạt được một cây đao, dùng mãnh chém khua lia lịa giống như nổi điên, hấp dẫn rất nhiều người đến xem. Sau đó, hắn xoay người, bỏ chạy về hướng Tây Sơn ngoài pháp trường.

Bị rất nhiều phủ binh quan phủ truy kích và tiêu diệt, Nghiêm Ngạn trốn trong núi suốt nửa tháng trời. Diện tích Tây Sơn rộng lớn, trong rừng cây cối rất rậm rạp. Mà hắn lại đang là một đứa con trai lớn không lớn nhỏ không nhỏ, muốn trốn cũng không phải là việc gì khó khăn.

Ở trong núi, mỗi khi đói bụng liền hái chút quả dại và rau dại ăn cũng no bụng, khát thì hứng nước sương đêm còn đọng trên lá cây mà giải khát. Ngày ngày, hắn luôn len lỏi trong núi, liên tục đổi địa điểm... Nghiêm Ngạn đi từng bước di chuyển vào sâu trong rừng rậm để tránh né truy binh. Hàng đêm nghe điều hâu đậu trên ngọn cây kêu lên những tiếng bi thảm. Nằm dưới đất, xuyên thấu qua những chạc cây táng lá mà nhìn lên bầu trời đầy sao. Hắn thường suy nghĩ miên man, không biết tiểu đệ có còn đợi hắn ở trên núi Mộ Thành hay không, không biết quan phủ có làm khó dễ mẫu thân hắn hay không.

Nửa tháng sau, hắn vừa đói vừa mệt. Mấy ngày nay không thấy dấu vết truy binh trên núi nữa, hắn nghĩ mọi chuyện đã tạm lắng lại rồi, liền nóng lòng muốn trở về đón tiểu đệ cùng mẫu thân. Vì thế, hắn lẻ thân mình lén lút trốn vào trấn trên. Nhưng ngay vào lúc hắn trở lại bên ngoài ngôi nhà nhỏ mà mẫu thân thuê ở, không ngờ lại phát hiện người ở bên trong sớm đã đổi thành một hộ gia đình xa lạ.

Sau đó, đại thẩm trong nhà nói cho hắn biết. Mẫu thân của hắn từ hai năm trước đã lâm bệnh qua đời, được chôn cất ở trên bãi Đông Giao ngoài trấn. Lúc này hắn mới hiểu được, vì sao hắn cùng tiểu đệ bị tước bỏ thân phận đệ tử, đầy xuống làm nô bộc trong môn phái...

Nghiêm Ngạn nước mắt đầm đìa, mò đến bãi tha ma Đông Giao lần tìm mộ của mẫu thân. Hắn lại thấy, nằm bên cạnh mộ của mẫu thân có một nấm mồ đơn sơ vừa mới được đắp lên. Trên bia mộ kia, viết tên tiểu đệ của hắn.

Nghe ông lão canh mộ kể lại. Nấm mồ của tiểu đệ là do đệ tử của phái Mộ Thành nhờ ông đắp dùm. Tiểu đệ duy nhất của hắn, vào cái ngày hắn chạy trốn thoát thân, đã trở thành con dê thế tội tiếp theo cho Ninh công tử, cũng đi theo bước chân của hắn đến pháp trường... Chỉ có điều, đứa bé kia không giống như hắn, không thể tránh được kiếp nạn này.

Nghiêm Ngạn không nhớ rõ ngày ấy hắn làm thế nào rời khỏi bãi tha ma. Hai mắt hắn trống rỗng, đứng ở vùng hoang vu ngoài trấn bồi hồi thật lâu, thật lâu. Sau đó lại lẻ thân đi không mục đích, đại khái là một ngày một đêm. Mãi cho đến khi hắn mệt mỏi đến nỗi không còn cách nào hoạt động hai chân được nữa,

hắn mới khom thắt lưng chui vào hậu viện của một hộ gia đình, giấu thân trong bụi hoa, sau đó liền khép hai mắt lại.

Cũng không biết đã ngủ mất bao lâu, mùi thơm của thức ăn thoảng qua từng trận lay tỉnh cái bụng đói meo của hắn. Cái bụng vang lên những tiếng ùng ục ùng ục sôi trào, làm hắn thức giấc. Hắn hơi hơi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn ra ngoài bụi hoa. Một đứa bé gái có vẻ nhỏ tuổi hơn hắn ngồi trên ghế đá trong sân, đang nhẩn nha ăn những chiếc bánh nướng mới ra lò.

Cái bụng đã bị mùi thơm bánh nướng hấp dẫn, càng kêu gào thảm thiết. Nghiêm Ngạn hơi giật giạt bụi hoa, những chạc cây lung lay tạo thành những tiếng vang nhỏ. Cô gái bỗng dừng đưa mắt tìm kiếm âm thanh. Liếc mắt một cái, lập tức nhìn thấy hắn đang trốn trong đó.

Ban đầu nàng thật sự bị hắn làm cho hoảng sợ, nhưng khi tiến lên vén những tán lá ra và nhìn rõ bộ dáng của hắn, nàng không kêu la, cũng không gọi người đến. Nàng chỉ giơ tay lên ra hiệu cho hắn hãy trốn vào chỗ cũ chờ đợi một lát. Sau đó, trước ánh mắt khó hiểu của hắn, nàng đi vào phòng bếp rồi cầm lên một cái chén lớn chứa đầy đồ ăn, lại lấy thêm một ly nước, xong xuôi mới len lén vào sân vẫy tay gọi hắn.

Nghiêm Ngạn lại không nhúc nhích. Nàng chờ mãi, thấy hắn vẫn chậm chạp không chịu chui ra, liền mang tất cả bỏ vào trong phòng củi, tiếp đó lại quay trở vào sân cố hết sức kéo hắn ra. Bấy giờ dưới chân hắn giống như có treo vật nặng vạn cân vậy, nặng nề không thể đi nổi. Nàng phải cố gắng lắm mới có thể dắt hắn vào phòng chứa củi. Sau khi đóng cửa phòng cẩn thận, nàng kéo hắn ngồi xuống, dâng bát đĩa cho hắn, rồi lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn hắn ăn ngấu ăn nghiến.

Gần một tháng không có bữa nào ra hồn, Nghiêm Ngạn chết lặng mà tống thức ăn vào miệng, chẳng thưởng thức được một chút mùi vị nào.

Theo tiếng nhồm nhoàm tống đồ ăn vào bụng, cái đầu trống trải của hắn gợn lên từng đoạn từng đoạn ký ức ngán ngùi. Hai tay hắn run đến mức tưởng như không thể cầm nổi cái chén. Hắn nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trong thời gian qua, cũng nhớ đến mẫu thân cùng tiểu đệ đệ của mình. Càng về sau, rốt cuộc đã không cầm nổi, nước mắt cứ thế tí tách rơi xuống chén đồ ăn. Hắn lui thân mình, vừa lừa thức ăn lẫn nước mắt vừa nuốt tất cả vào bụng...

Hai mắt đầm lệ, mọi thứ đều mờ lung. Hắn chỉ nhớ là cô gái đó ngồi bên cạnh hắn, một tay cầm khăn thấm, lẳng lặng giúp hắn lau nước mắt, một tay nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn. Bàn tay cứ vỗ đều đều, chưa từng rời khỏi lưng hắn.

Từ sau ngày hôm đó, Nghiêm Ngạn cứ vậy trốn ở trong gian phòng củi đó mà sống qua ngày.

Cô gái thu nhận hắn tên là Vân Nông. Cha nàng là Vân Thiên, người đứng đầu một tiểu cục nổi danh ở trấn trên. Sau khi nàng bẩm báo lại lai lịch của hắn cùng tất cả những gì hắn đã phải trải qua cho cha nghe, ánh mắt Vân Thiên đang nhìn hắn rõ ràng nồng đậm niềm thương cảm. Rồi sau đó, ông không nói hai lời đã thu nhận hắn.

Nghiêm Ngạn cư trú trong tiêu cục, sau đó liền tiếp nhận lời đề nghị của Vân Nông, lãnh nhận những công việc vặt vãnh trong tiêu cục. Có khi làm xong công việc, Vân Thiên thấy hắn ở phía sau viện nhân rồi, cũng sẽ dẫn hắn đến đường trên cùng các tiêu sư luyện tập quyền cước. Qua mấy tháng, Vân Thiên phát hiện công phu cơ bản của hắn không được vững chắc liền dạy bảo cho hắn lại từ đầu. Thuận đường lại dạy cho hắn mấy bộ quyền pháp, cũng nghiêm nhiên coi hắn là đệ tử đóng cửa của mình.

Cuộc sống ở tiêu cục tuy rằng rất bận rộn, nhưng cũng không phải không có thu hoạch.

Những lúc Vân Thiên nhận được mỗi bảo tiêu, Nghiêm Ngạn ngẫu nhiên cũng sẽ đi theo Vân Thiên học tập, tự mình thể nghiệm quá trình bảo tiêu. Sau khi đi theo Vân Thiên làm được mấy mối làm ăn, Nghiêm Ngạn phát hiện, Vân Thiên chẳng những đứng đầu một tiêu cục mà còn là một lái buôn ngầm trên giang hồ. Ngày thường, ngoại trừ bảo tiêu ra cũng nhận làm đại lý môi giới sát thủ.

Sau đó, Nghiêm Ngạn lục tục nghe được chuyện về sư môn của hắn. Nghe nói, vị Ninh công tử kia vẫn bình yên vô sự sống trên núi Mộ Thành. Năm trước còn thăng chức thành đệ tử nội viện. Xem ra, chương môn sư phụ thật lòng muốn bồi dưỡng con trai của nhà tài trợ chính cho Mộ Thành Phái này...

Vân Nông nhỏ hơn hẳn hai tuổi, hoàn toàn không biết Nghiêm Ngạn trời sinh có tính trầm mặc kia đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì. Nàng thân là hạt minh châu của chương thượng, mỗi ngày đều vui vẻ mỉm cười với hắn, một lòng chỉ hy vọng hắn có thể sớm từ bỏ khuôn mặt lo lắng u ám đó.

Nàng thường xuyên quanh quẩn bên cạnh hắn những khi hắn rảnh rỗi. Không phải nói chuyện phiếm với hắn thì cũng là nhập cư trái phép vào phòng bếp nấu canh cho hắn uống.

Nàng luôn gọi hắn là đầu gỗ, nói là vì hắn trông cứ ngơ ngác ngác như thanh củi, lại còn không thích nói chuyện. Nghiêm Ngạn tùy ý nàng. Nàng thích gọi hắn là gì thì gọi, hắn đều không để ý. Hắn chỉ hy vọng tiểu cô nương tốt bụng này có thể luôn luôn vui vẻ như thế là tốt rồi.

Cuối mùa thu năm hắn mười ba tuổi, Nghiêm Ngạn lo lắng hồi lâu, một mình tìm tới Vân Thiên, nói với Vân Thiên rằng hắn muốn tự mình trở thành sát thủ, nhận một mối làm ăn. Hắn còn khẳng khái xin Vân Thiên vốn là lái buôn lại quen biết rộng rãi, hãy giới thiệu cho hắn một mối làm ăn.

Nhưng Vân Thiên vừa nghe hắn nói xong lập tức nhíu mày, cự tuyệt hắn không chút do dự. Cũng muốn hắn từ nay về sau hãy từ bỏ ngay ý niệm đó đi.

Nghiêm Ngạn cũng không bởi vậy mà ngoan ngoãn từ bỏ. Sau lần đó, hắn đổi qua tìm đến Vân Nông, người từ nhỏ đã đi theo Vân Thiên bốn ba bảo tiêu, nhờ nàng giới thiệu một mối làm ăn cho hắn.

Khi đó Vân Nông tuổi còn nhỏ, lại không biết quan hệ lợi hại trong đó. Từ trước đến giờ, thái độ của nàng đối với Nghiêm Ngạn luôn một mực dung túng. Phàm là có thể thỏa mãn hắn, nàng đều làm tất cả để thực hiện nguyện vọng của hắn. Bởi vậy, khi hắn mở miệng yêu cầu, nàng không cần biết nặng nhẹ cũng không suy nghĩ nhiều, liền tự tiện tìm trong những mối làm ăn của cha một mối nhỏ nhỏ thoát nhìn có vẻ đơn giản nhất.

Nhưng trước đó nàng cũng không hề đoán biết được, sau này Nghiêm Ngạn phải trả giá thế nào.

Phi vụ đó, thành công thì cũng thành công, nhưng khi Nghiêm Ngạn trở về, trên bụng bị người ta đâm một đao thật sâu. Không hiểu sao đối phương sớm đã thuê vài tên hộ vệ, hắn cứ như vậy kéo theo một thân máu me ngã nhào vào sau viện nhà nàng.

Trong khi nửa mê nửa tỉnh, Nghiêm Ngạn cảm thấy trước ngực ẩm ướt. Mở mắt ra, chỉ thấy Vân Nông vốn luôn tươi cười như mặt trời sau cơn mưa lại đang quỳ ghé vào cạnh giường hắn, khóc ngon lành.

“Đừng khóc...” Hắn cũng không cầm được nước mắt.

Vân Nông sớm đã bị Vân Thiên trách mắng thậm tệ, lau nước mắt, nhìn khuôn mặt trắng bạch như không còn chút máu của hắn mà tự trách không thôi.

“Huynh không thể chết...”

“Được, ta không chết.” Nghiêm Ngạn cố sức vươn tay vuốt ve mái tóc nàng.

Hắn nói không chết thì có thể không chết sao?

Bị thương nặng như vậy, hôn mê lâu như vậy, các đại phu được mời đến chữa khám đều nói không dám nắm chắc. Vân Nông khựng hoảng nhìn vết thương của hắn, càng nghĩ càng hối hận về những gì mình đã làm. Theo như lời cha nàng nói, nàng chỉ là một thường dân không hiểu chuyện, căn bản là cái gì cũng không biết. Sao nàng có thể lấy một vụ mua bán còn chưa hỏi thăm tin tức rõ ràng đã tự tiện tác chủ giới thiệu cho Nghiêm Ngạn? Nghiêm Ngạn hôm nay ra nông nổi này, tất cả đều do tự tay nàng tạo ra.

Nàng không khỏi cảm thấy hối hận vạn phần. Sao nàng lại hại hắn thành ra thế này? Hắn chẳng phải võ lâm cao thủ gì, cùng lắm cũng chỉ là một tên tiểu tử mới luyện võ công chưa đầy hai năm. Cha nàng mắng rất đúng. Vội vội vàng vàng thay hắn tiếp nhận làm ăn, quả thực chẳng khác nào đẩy hắn vào hang cọp, bắt hắn đi chết.

Khi nước mắt Vân Nông đã thấm ướt cả vạt áo hắn, Nghiêm Ngạn thở dài mơn trớn đôi mắt sưng đỏ của nàng, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

“Đừng khóc, việc này vốn là sai lầm của ta. Cái gì ta cũng sẽ hứa với muội, cho nên đừng khóc...” Nếu biết nàng sẽ khóc suốt suốt, dù thế nào hắn cũng sẽ không năn nỉ nàng giúp mình việc này.

Mấy tháng sau, thương thế của Nghiêm Ngạn cũng dần dần hồi phục, Vân Nông cầm một bản bí tịch đến trước mặt hắn.

“Đây là?” Nghiêm Ngạn khó hiểu nhìn bộ sách cũ nát ố vàng vừa được dúi vào tay mình.

“Sau này huynh hãy luyện cái này đi...”

Hắn nhướn mày: “Không phải là kiếm phổ đấy chứ?”

“Muội mua của cha muội đó.” Lèo nhèo Vân Thiên suốt mười ngày, cuối cùng Vân Thiên cũng chịu thua công phu lèo nhèo của nàng, nhận số tiền nàng đã dành dụm mấy năm trời, lôi từ trong đáy hòm ra một quyển kỳ thư, nghe nói là của một vị cao thủ dùng kiếm đã đi về cõi tiên.

“Vì sao phải mua?” Hay nhỉ, nàng không có việc gì đi tìm cái này về cho hắn làm gì?

“... Muội không thể hại huynh.” Nàng dừng một chút, hơi hơi cúi đầu xuống, hai tay cứ túm chặt lấy hai ống tay áo.

Nghiêm Ngạn đón nhận ánh mắt tự trách của nàng, “Tiểu Nông, muội chưa từng hại ta.” Hắn không ngờ nàng vẫn đem chuyện đó để ở trong lòng, cứ mãi luôn cho rằng vì nàng không lo lắng chu toàn mới hại hắn thành ra như thế.

Nàng lại lắc lắc đầu, như thế nào cũng không chịu tha thứ ình cái tội vì không biết mà hại hắn thiếu chút nữa đã uống phí tính mạng.

“Nghe muội đi, luyện tập nó thật tốt, được không?” Chỉ cần hắn có thể luyện xong bộ kiếm pháp này, năng cao thân thủ của hắn lên một bước, như vậy thì sau này, cũng có thể giúp hắn tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Nhìn thấy nàng toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hắn, trong lòng Nghiêm Ngạn cảm thấy ấm áp dào dạt. Hắn cẩn thận cầm lấy bàn tay nhỏ bé, trắng nõn mềm mại của nàng, cảm giác như đang nâng nui bảo vật trân quý nhất trên đời.

“Được.”

Vân Nông không quên dặn dò hắn: “Từ hôm nay trở đi, huynh phải ăn nhiều hơn một chút. Sức khỏe của huynh phải nhanh chóng hồi phục lại mới được.”

“Được.”

“Chỉ cần công phu của huynh đại thành, sau này sẽ không có bất cứ ai có thể bắt nạt huynh hoặc làm huynh bị thương nữa.” Nàng đã hỏi thăm rồi, võ thư mà cha nàng cất giấu dưới đáy hòm kia, tất cả đều là thượng phẩm mà hai mươi mấy năm qua cha nàng cố ý sưu tầm được trong những lần đi áp tải khắp trời nam đất bắc.

“Được.”

“Bất luận huynh muốn làm chuyện gì, huynh đều phải bình bình an an.”

“Được.”

Nàng nhìn hắn với vẻ bất an, “... Về sau, đừng giết người nữa được không?”

Nghiêm Ngạn cũng không giống như vừa rồi, nàng nói gì cũng đồng ý. Sự trầm mặc bỗng nhiên bao trùm lấy hai người.

Nàng mong mỗi lời kéo ống tay áo của hắn, “Ba trăm sáu mươi lăm nghề, nghề nào cũng có thể làm, chúng ta đừng chọn nghề sát thủ có được không?” Dùng dao chém giết, sao có thể xem là nghề? Phiêu lưu không nói, nếu xảy ra chuyện gì, có ai sẽ tới giúp hắn đây?

“Ta muốn làm sát thủ.”

“Là vì huynh muốn báo thù?” Nàng từng nghe hắn nói qua về chuyện sư môn, cũng từng cùng hắn đến thăm mộ ở Đông Giao vào tiết thanh minh. Cho nên nàng rất hiểu, trong lòng hắn cho đến bây giờ vẫn chưa từng quên tiểu đệ đệ chết sớm của hắn.

Nghiêm Ngạn nhẹ nhàng lắc đầu, thành thật nói: “Không chỉ vì muốn báo thù, còn bởi vì muốn có nhiều tiền hơn.”

“Tiền ư?”

“Ta cần tiền.”

Nàng ngẩn ra, “Cần tiền làm cái gì?”

“Mẫu thân ta khi còn sống, tâm nguyện duy nhất chính là... hy vọng ta sau này lớn lên có thể cưới vợ.” Hắn đau thương rũ hàng mi mắt xuống, “Ta muốn thực hiện tâm nguyện của bà...”

Mẫu thân của hắn bị bệnh chết như thế nào, hắn cũng không biết. Thậm chí hắn còn không có cách nào gặp mặt bà lần cuối. Cho nên hắn muốn, ít nhất hắn cũng phải cố gắng thực hiện nguyện vọng mà lúc còn sống mẫu thân từng đề cập qua. Đó cũng là chuyện duy nhất mà hắn có thể làm vì mẫu thân.

Quen biết tới nay, mấy năm qua đã thăm dò được tính nết của hắn, Vân Nông hiểu rất rõ một khi hắn đã hạ quyết tâm thì sẽ không thay đổi. Nàng im lặng ngồi bên cạnh hắn, kéo hai bàn tay hắn áp lên đôi má mình, lặng lẽ để nước mắt rơi lăn tăn vào lòng bàn tay hắn, vì sự an nguy của hắn, cũng vì tương lai mờ mịt không chừng của hắn.

“Đừng khóc.” Nghiêm Ngạn rút tay ra, lấy tay áo lau mặt cho nàng, “Ta sớm đã lựa chọn xong con đường sau này ỳnh rồi.”

Hắn tự mình hiểu được. Bụng hắn không có văn chương, đầu óc cũng không thông minh giỏi giang, trước mặt người khác võ mồm cũng không lanh lợi, lại càng không thích cùng người khác tới lui giao tiếp. Bởi vậy, không có cách nào theo văn cũng không thể nào theo thương (kinh doanh), chuyện duy nhất có thể theo đuổi sau này, tám phần cũng dựa vào thể lực có thừa của mình. Nhưng hắn chẳng có lấy nửa điểm tài nghệ có thể dùng, việc đồng áng làm ruộng, công cụ kiến trúc cũng không hề biết cái gì cả.

Con người phải tự biết lượng sức mình, điều này hắn biết rõ.

Từ khi hắn ở pháp trường vì tự vệ mà giết chết một quan binh, hai tay hắn đã bị nhuộm máu tanh. Sau này, nếu hắn có thể báo đại cừu, vậy thì đến lúc đó, hai tay của hắn e rằng cũng không thể giữ trong sạch được nữa. Dù sao cũng đã nhuộm máu, vì sao hắn lại trốn tránh con đường xấu xa này mà không nhìn thẳng vào nó?

Không chỉ như thế, hắn cũng không muốn sau này trở thành nhân sĩ vô lâm lang bạc trong chốn giang hồ, ngày ngày cho đao liếm máu, vĩnh viễn không biết đến tương lai.

Hắn biết rõ, cái gọi là nhân sĩ vô lâm, nói dễ nghe một chút thì là hiệp sĩ cùng hạng người vô danh bất nhập lưu, nói khó nghe thì chính là lưu phi dùng đao kiếm để đổi lấy thanh danh cùng khí tiết võ đạo. Nếu sau lưng không có sơn trang, không có môn phái, không có mối làm ăn buôn bán nào hậu thuẫn, trên cơ bản thì danh dự cũng chỉ ngang tầm với đám cường đạo phiêu bình trên giang hồ mà thôi.

So với việc cứ lưu luyến trong chốn giang hồ, sống nay chết mai, hắn tình nguyện thành thật một chút, dùng công phu học được để làm ăn kiếm sống. Nếu tương lai đã chết tàn, vậy cũng coi như xứng đáng, cũng là ý trời không thể cãi. Nhưng nếu có thể dựa vào chút tài mà kiếm miếng cơm ăn, hắn sẽ tận lực sống trọn mỗi một ngày.

“Nhất định phải theo con đường đó sao?” Một lúc lâu sau, Vân Nông đã suy nghĩ thật kỹ rồi mới hỏi hắn.

“Ừm.”

Nàng ngẩng đầu lên, còn thành thật nói: “Sau này muội sẽ làm lái buôn cho huynh.”

Nghiêm Ngạn không ngờ nàng lại nghĩ như vậy. Về mặt hắn bình tĩnh, hai mắt nhìn thẳng, không nói cũng không động, ngồi ở bên cạnh nàng.

“Được không?”

Nghiêm Ngạn nhanh chóng mím môi, không lên tiếng.

Nàng có biết lái buôn là loại nghề gì hay không? Đừng thấy Vân Thiên hành nghề này có vẻ tài giỏi dư giả, nàng không biết đó thôi, Vân Thiên đã áp tải nhiều năm, ở trên giang hồ tích lũy được nhiều năm kinh nghiệm cùng danh vọng mới có thể có được ngày hôm nay. Nàng chỉ là một cô gái hiền lành yếu đuối, làm thế nào có thể cuốn vào nơi phức tạp và thị phi như vậy được? Nàng sao có thể đi giao thiệp làm ăn với người trong giang hồ không biết phẩm hạnh lại không đoan chính kia được? Một khi nàng đã bước chân vào giang hồ, nàng cho rằng sau này còn có biện pháp rút chân ra hay sao?

“Muội sẽ cố gắng học tập cha ta. Muội chắc chắn sẽ cho huynh được cuộc sống an lành, tuyệt sẽ không làm huynh phải uổng phí tánh mạng nữa đâu.” Nàng mặc kệ sắc mặt hắc khó coi cỡ nào, trong lòng lại đang vì nàng mà cố kỵ cái gì, nàng tự mình cam đoan với hắn.

“Tiểu Nông...”

Nàng độc đoán nói xong, căn bản là không để ý đến sự phản đối của hắn, “Tóm lại, việc này cứ quyết định như vậy đi.”

Nàng vừa nói dứt lời liền chạy đi như bay. Hắn nhìn theo bóng dáng của nàng, tuy đáy lòng cũng có chút lo lắng nhưng hắn nghĩ, tuổi nàng còn nhỏ, có lẽ cũng chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào nên thuận miệng nói thế mà thôi. Cho dù không phải, sau này hắn cũng có thể từ từ thay đổi chủ ý của nàng. Hắn vẫn không thể... vẫn không thể nhìn thấy nàng vì hắn mà xóa bỏ con đường tương lai sau này.

Kể từ sau ngày đó, Vân Nông rốt cuộc không đề cập đến vấn đề này với hắn nữa. Điều này làm cho Nghiêm Ngạn cũng cảm thấy an tâm, nghĩ rằng nàng đã từ bỏ ý niệm đó rồi. Vì thế, hắn an tâm luyện tập kiếm phổ mà nàng tặng cho, cũng thường xuyên đi nhờ Vân Thiên chỉ điểm. Dần dần, công phu của hắn tiến bộ rõ ràng, cuối cùng hắn cũng có một tài nghệ để phòng thân.

Vào năm hắn mười sáu tuổi, nàng mười bốn tuổi, bọn họ nhận được một cơ hội kiếm có: Theo Vân Thiên dẫn dắt đoàn xe tiêu cực, cùng nhau hộ tống đi đến thành Sa Kinh lớn nhất phương Bắc.

Phương Bắc vào đông, thời tiết lạnh đến khốc liệt, ba người bọn họ đều không thể thích ứng. Không lâu sau khi giao hàng, Vân Thiên vì không thể chịu đựng được khí hậu khắc nghiệt đó mà ngã bệnh. Do không chữa trị cho Vân Thiên kịp thời, nhóm tiêu sư trong cực cũng bị lây nhiễm phong hàn, Nghiêm Ngạn cùng Vân Nông vạn phần không thể lường trước được, chỉ một căn bệnh phong hàn nho nhỏ mà cũng có thể lấy đi tánh mạng của Vân Thiên.

Thình lình xảy ra biến cố, làm cho tất cả mọi người không biết nên làm thế nào cho phải.

Nghiêm Ngạn vẫn nhớ rõ như in. Đêm hôm đó, Vân Thiên nằm trên giường bệnh, mê man hồi lâu rồi đột nhiên tỉnh lại. Ông tha thiết dặn dò bọn hắn một hồi, đột nhiên cầm chặt lấy tay hắn, muốn Nghiêm Ngạn phải thề, sau này phải chăm sóc đứa con gái duy nhất của ông thật tốt. Rồi sau đó... Vân Nông tựa vào trong lòng Nghiêm Ngạn khóc đến ngất đi. Bởi vì mấy ngày liền tâm thần đều hao tổn quá lớn, sức khỏe không thể chống đỡ nổi, Vân Nông mê man hai ngày cũng chưa thể tỉnh lại...

Nghiêm Ngạn không nói một câu, mặc bộ đồ tang vào, thay Vân Nông gánh vác tất cả hậu sự, lại thay nàng lo việc đáp lễ tang ma, còn quỳ suốt hai đêm thay Vân Nông coi sóc linh cữu của Vân Thiên.

Sau khi Vân Thiên qua đời, tiêu cực do một tay Vân Thiên sáng lập cũng như bàn đổ cát bay. Đoàn xe tiêu cực còn chưa kịp trở lại Mộ Thành, ngay khi còn ở Sa Kinh, nhóm tiêu sư trong tiêu cực đã vội vã đổi nghề mưu nghiệp, thừa dịp này sẵn sàng góp sức cho các tiêu cực khác. Kết quả là, không còn một ai cam nguyện ở lại. Số tài sản vốn có của tiêu cực, cùng với món lời kiếm được trong lần hộ tiêu này, cũng đều bị các bộ lão tiêu sư tự cao trong tiêu cực chia cắt hết. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Nghiêm Ngạn cùng Vân Nông đã chứng kiến tất cả sắc mặt đáng ghê tởm của cuộc sống, cũng thấy rõ sau khi mất đi cánh chim bảo hộ của Vân Thiên, hai người sau này phải đối mặt với tình người ấm lạnh thế nào.

Đời khi Nghiêm Ngạn sắp xếp tang sự của Vân Thiên thỏa đáng rồi, tiền tài trên người hắn cùng Vân Nông đã chẳng còn thừa lại bao nhiêu. Nếu không thế nào kéo dài thời gian lưu lại Sa Kinh, vì thế, hắn mang theo tro cốt của Vân Thiên, dẫn theo Vân Nông bước lên lộ trình hồi hương, muốn đưa Vân Thiên chôn nơi tha hương trở lại Mộ Thành, lá rụng về cội.

Nhưng mới ra khỏi Sa Kinh không xa, đoàn xe cho bọn hắn đi quá giang gặp phải một bang tội phạm. Vào

khoảnh khắc bị quân phi đột kích, Nghiêm Ngạn lôi Vân Nông ra khỏi xe, nhét nàng xuống dưới gầm xe ngựa, bảo nàng chớ có lên tiếng. Sau đó, hắn nhặt lấy một thanh đao, cùng nhóm tráng đinh của đoàn xe chống đỡ đám đông phi khẩu đột kích.

Trong tiếng chém giết vang dậy đầy trời cùng những tiếng thét chói tai, toàn bộ đoàn xe như lá khô lay lắt trong giông tố, đồng lòng chống cự cũng chẳng có tác dụng gì, hoàn toàn lọt vào trận huyết tẩy của đạo tặc.

Vào giây phút nguy hiểm khi Vân Nông bị người ta lôi dưới gầm xe ra, từ trong đám người, Nghiêm Ngạn ra sức hét lên một tiếng vang dội, nhảy vọt đến trước mặt nàng, nhanh chóng ôm nàng đè xuống, cũng gắt gao bao phủ lấy nàng, không cho nàng nhúc nhích tránh khỏi vòng tay của hắn. Trong tiếng gió rít, trong tiếng đao vun kiếm múa, máu tươi ầm ập từ trong ngực hắn tràn ra, nhuộm đỏ cả khuôn mặt Vân Nông.

Khi tai họa cuối cùng cũng chấm dứt, bọn đạo tặc sau khi cướp đoạt hết tài vật của đoàn xe đã dắc ý đi xa, Vân Nông không bị thương cọng lông sợi tóc lúc này mới mất lệ nhạt nhòa, đẩy Nghiêm Ngạn đang đè nặng trên người nàng không nhúc nhích ra, sau đó kéo thân thể nhiễm đầy máu của hắn lê từng bước ra khỏi đồng thi thể.

Hôm đó, ngoại trừ hai người bọn họ ra, toàn bộ đoàn xe đều bị diệt vong dưới đao tặc phi.

Bão tuyết dữ dần theo cuồng phong quét qua lãnh thổ băng tuyết rộng lớn của phương Bắc, rít gào giống như đến từ địa ngục sâu thẳm. Nhưng Vân Nông vẫn không hề có cảm giác gì, bởi vì Nghiêm Ngạn trong tay nàng, vì cứu nàng mà bị thương rất nặng, chỉ còn chút hơi thở thoi thóp.

Những ngày sau đó, Nghiêm Ngạn cứ nửa mê nửa tỉnh. Trên người hắn, khắp nơi đều là những vết đao thương, sâu đến tận xương. Có thể từ Quỷ Môn Quan trở về đúng là không dễ. Bởi vậy, vào thời gian đó hắn cũng không biết một mình Vân Nông đã phải xoay sở như thế nào.

Mỗi ngày hắn đều bị hăm sâu trong đau đớn, quanh thân lại ảm đạm ảm đạm, tựa như được đặt mình trong mùa xuân ảm áp ngập tràn hoa tươi. Đã thật nhiều, thật nhiều năm rồi hắn cũng chưa từng được ngủ một giấc thư thái đến như vậy. Vào thời gian đó, hắn chẳng cần phải suy nghĩ gì, cũng chẳng có gì phải phiền não, chỉ cần an tâm ở lại trong giấc mơ ảm áp hiếm có này mà thôi.

Trong khi ý thức mơ hồ, Nghiêm Ngạn cảm giác như có người sờ sờ trán hắn, sau đó nâng hắn dậy, đút cho hắn một ít cháo. Hắn cũng cảm giác được có một đôi tay thô ráp và lạnh như băng mơn trớn khuôn mặt hắn, nhưng dù thế nào hắn cũng không thể nhận ra chủ nhân của nó là ai.

Hắn cũng không biết bản thân đến tột cùng đã vượt qua kiếp nạn này như thế nào, trong bao lâu. Đến cuối cùng khi hắn tỉnh lại, hắn thấy mình đang ở trong một ngôi miếu đồ nát hoang tàn. Hắn nằm trên một chiếc giường bằng gỗ khô ráo. Một bên giường có một bầu đựng thuốc nhìn như bầu tiên dược, một bên là một chén gỗ đựng cháo nóng nghi ngút. Ngoài khung cửa sổ cũ nát, tuyết rơi rất nhiều, trắng xóa như lông ngỗng. Chỉ có điều, bên cạnh hắn lại không có thân hình mảnh khảnh của Vân Nông.

Nghiêm Ngạn thử nhúc nhích thân mình, mấy vết thương bị đao chém rất nghiêm trọng lại quặn đau. Hắn gian nan đứng dậy, hai tay tựa vào tường miếu, thông thả đi ra ngoài. Vẫn không thấy bóng dáng Vân Nông đâu cả. Hắn có chút lo lắng đi ra cửa miếu. Sau khi hỏi thăm mấy người ở ven đường xung quanh ngôi miếu, hắn liền đi dọc theo con đường tường đất, hướng ra đường cái.

Được những người xung quanh chỉ điểm, hắn cố gắng vận động tay chân vô lực của mình, thở hồng hộc đi đến một gian lều lâu năm cách đó không xa. Trong một khắc khi nhìn thấy Vân Nông ở đằng trước từ lâu, hắn nhất thời cứng đờ cả người. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, khi hắn hồi tỉnh lại sau một giấc mộng dài, Vân Nông lại mặc một bộ quần áo mùa đông mỏng manh, quỳ gối dưới nền tuyết trước từ lâu, ca hát xin ăn giữa dòng người qua lại.

Chăm chú nhìn lại, thân hình nàng giống như cỏ lau, khô gàn đến mức tưởng như chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng có thể cuốn nàng đi mất. Khuôn mặt nho nhỏ ngày xưa vốn hồng nhuận, giờ đây lại yếu gầy, lồi cả xương gò má. Mặt trắng môi run, giống như đã phải gánh chịu tất cả sương gió chốn nhân gian, làm cho hắn gần như không thể nhận ra nàng.

Nghiêm Ngạn nắm chặt tay thành quyền, cố gắng hết sức để ngăn dòng lệ đang dâng lên trong hốc mắt.

Trong ngực giống như bị người ta đánh đấm túi bụi, không phải chỉ một câu ‘đau lòng’ đơn giản là có thể hình dung được. Hắn há miệng, cổ sức hít thở, nhưng nước mắt lại từng giọt thẳng tắp rơi xuống nền tuyết trắng, ngay cả tiếng nức nở cũng không thể giữ được.

Hắn chăm sóc nàng thế nào mà để nàng hóa ra thế này?

Rõ ràng hắn đã quỳ trước mặt Vân Thiên mà thề, nhưng hắn lại chăm sóc nàng thành ra thế này sao?

Rốt cuộc đứng không nổi nữa, Nghiêm Ngạn dựa vào tường, chậm rãi đổ quỳ xuống nền tuyết, thất thanh khóc rống, không dám nhìn đến hình bóng luôn làm cho hắn cảm thấy thương tiếc không thôi kia nữa.

Cảm xúc do vấp dệt từ đầu ngón tay hắn truyền đến làm cho hắn cảm thấy mười đầu ngón tay nóng bỏng như đang bốc lửa. Lúc này hắn mới biết, bộ quần áo hắn đang mặc chính là bộ hậu y cuối cùng còn sót lại trong gia sản của bọn họ. Nàng tình nguyện ăn mặc mỏng manh, quỳ dưới tuyết xin ăn chứ không chịu cởi nó ra khỏi người hắn. Mấy ngày nay, mỗi chén thuốc hắn uống, mỗi chén cháo hắn ăn đều do nàng vất vả kiếm được từ mồ hôi và máu. Mà những thứ đó, tất cả đều đã chảy vào bụng của hắn...

Hắn có thể nào để nàng núm giữ hắn như vậy, dựa vào ăn xin mới có thể đổi lấy miếng cơm?

Mang trên người đủ loại vết đao thương đau đớn khôn cùng, nhưng cũng không đau đớn bằng nỗi đau lòng mà nàng mang đến.

Nàng sao có thể như vậy? Từ khi nàng thu nhận hắn cho đến nay, những năm gần đây, hắn thật cẩn thận đặt nàng vào trong tâm khảm của mình, nàng có biết hay không? Nàng làm thế này chẳng khác nào lấy tim hắn ra mà ném vào tảng đá. Cho dù trước đây hắn có chịu đựng thế nào thì bây giờ cũng không thể nhìn được nữa.

Không nên là như thế này, cũng không thể là như thế này... Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ không thể phân rõ cuộc đời này, đến tận cùng là hắn đã thiếu nàng bao nhiêu...

Ngày ấy, khi trời vừa sập tối, Vân Nông mang theo bông tuyết ngoài trời về đến ngôi miếu đổ nát. Khi phát hiện Nghiêm Ngạn rốt cuộc đã tỉnh lại, nàng vui sướng vạn phần, ôm chặt lấy hắn một hồi lâu. Sau đó lại dứt cho hắn chút cháo mà nàng vừa mới mang về, cũng hầm xong một chén thuốc, lại bắt đầu giúp hắn thay thuốc rửa vết thương đau vào đây.

Lặng lặng nhìn nàng làm hết tất cả, Nghiêm Ngạn vẫn không hề nói lời nào. Chỉ khi đã uống xong ngụm thuốc cuối cùng trong chén rồi nằm xuống trở lại, hắn mới thình lình giữ chặt tay nàng, cũng nhìn thật sâu vào đôi đồng tử trong mắt nàng.

“Đừng khóc.”

Vân Nông ngẩn người, có vẻ không hiểu vì sao hắn đột nhiên lại nói như vậy.

“Muội đâu có khóc.” Nàng cười lấy lệ.

Ánh mắt Nghiêm Ngạn vẫn khóa kín đôi mắt dường như đã mất đi ánh sáng chói rọi ngày trước của nàng, nhẹ nhàng đổ dằn. “Đừng khóc.” Hắn nâng một tay lên, đầu ngón tay mềm nhẹ mơn trớn khóe mắt nàng. “Tiểu Nông, đừng khóc.”

Đôi bàn tay như gió xuân mơn trớn nhân gian, lướt qua trái tim đã hóa tuyết hoang vu của nàng, xoa dịu nỗi đau và lo lắng của nàng, hòa tan lớp băng tuyết đã bao phủ trái tim nàng bấy lâu nay.

Từ ngày Nghiêm Ngạn ngã xuống trong vũng máu, làm thế nào cũng không chịu mở mắt ra nhìn nàng, lâu dài cho tới nay, Vân Nông vẫn luôn bị nỗi lo lắng sợ hãi vây quanh. Ngày đêm quần quật với cuộc sống hàng ngày cũng không thể khiến nàng quên đi. Nỗi đau và lo lắng gắt gao giấu kín trong lòng, trước sau vẫn không hề tiêu tan, đến hôm nay đột nhiên lại thanh thúy vang lên một tiếng, gãy vụn.

Dần dần, trong mắt Vân Nông bật kín một tầng sương lệ. Nàng nhanh tay túm chặt lấy bàn tay hắn, chặt đến nỗi ngay cả nàng cũng không phát giác. Những giọt nước mắt như những giọt sương từ hai gò má nàng trượt xuống dưới, chảy hết vào khuôn mặt hắn. Tiếng khóc nghẹn ngào của nàng cũng từ từ mở ra, thân hình gầy yếu run run, nằm úp sấp lên lồng ngực hắn mà khóc, không thể ức chế.

“Huynh còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi...” Nàng túm chặt lấy phần áo trước ngực hắn, như là sợ rằng ngay sau đó sẽ lại mất hắn, “Muội cũng không cầu mong gì nhiều...”

Nghiêm Ngạn nghiêng người, cởi quần áo đã được nhiệt độ cơ thể của hắn ủ ấm rồi khoác lên người nàng, lại dùng thân thể của mình bao kín thân thể đã lạnh như băng của nàng. Sau đó, mặc cho nàng ôm chặt lấy hắn, khóc nức nở như một đứa bé lạc đường.

Mùa đông năm ấy khó chịu nhất, tuyết lớn ngày ngày cứ rơi mãi rơi mãi không ngừng. Trong ngôi miếu nhỏ nhỏ đồ nát không thể che nổi gió tuyết, mặc cho bên ngoài giông gió gào thét thế nào, hai người bọn họ vẫn nương tựa vào nhau, chống đỡ qua khoảng thời gian giá lạnh để hắn chữa thương. Đợi đến khi thương thể của hắn đã tốt hơn, bọn họ lập tức lên đường hồi hương.

Sau khi hồi hương, Vân Nông dường như thay đổi hẳn, trong nháy mắt đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn trông cậy vào ai chăm sóc giống như trước kia nữa. Hơn nữa, nàng vốn rất thông minh, năng lực thích ứng với hoàn cảnh còn vượt xa cả Nghiêm Ngạn. Bởi vậy, sau khi nàng bán đi ngôi nhà tổ, liền cùng hắn rời khỏi Mộ Thành, đi tới một thành trấn khác, nơi có bạn cũ của phụ thân nàng. Sau khi tự mình mở một gian tạp hóa nhỏ, nàng đưa Nghiêm Ngạn lên ở trong một gian nhà nhỏ mới mua được nằm sau vách núi, cho hắn mấy bản kiếm phổ cùng đao phổ mà Vân Thiên rất trân quý, luôn cất giấu dưới đáy hòm nhiều năm trời, muốn hắn bế quan luyện tập. Còn nghiêm khắc quy định hắn mỗi ngày phải luyện đến khi chim quay về tổ mới được trở về nhà.

Trong cuộc sống không có Nghiêm Ngạn bên cạnh, nàng để ý làm hết tất cả những việc lớn nhỏ hàng ngày có thể phiền nhiễu đến hắn. Sau khi liên hệ lại được các mối quan hệ cá nhân cùng bạn bè giang hồ và quan hệ làm ăn của cha lúc còn sống, ban ngày, nàng vừa dạy trẻ con học chữ vừa bán tạp hóa kiếm tiền, ban đêm, nàng thường xuyên chong đèn may vá quần áo cho hắn. Đã vài lần Nghiêm Ngạn kêu nàng không cần làm vậy, nàng lại nói, cái nàng may là áo lụa thiên tư do bạn bè của phụ thân nàng đưa đến. Sau khi mặc vào, đao kiếm chém không đứt, là vật trân quý trên đời.

“Muội chỉ còn lại một mình huynh...” Nàng cầm bộ quần áo vừa mới được may xong đặt trên đầu giường của hắn, rồi xoay người nhìn hắn chăm chú, “Người thân của muội trên đời này, cũng chỉ còn lại một mình huynh.”

Nghiêm Ngạn nhìn đôi mắt không gợn sóng của Vân Nông. Đôi mắt vẫn trong sáng như ngày nào hắn trốn trong bụi hoa được nhìn thấy. Vào giờ khắc này, hắn mới phát hiện, tâm hồn của hai người bọn họ cũng trong trẻo mà lạnh lùng cô tịch như nhau. Nỗi sợ hãi và bất an mà nàng đang che giấu, trước đây hắn đã từng phải trải qua. Tất cả mọi thứ trong tay nàng đều đã mất đi, của hắn cũng đã sớm mất đi rồi...

Ánh lửa lay động cách đó không xa, ánh đèn loang lổ, kéo dài hai bóng người tang thương.

Nghiêm Ngạn đi từng bước một lên phía trước, cho đến khi bóng của hai người nhập vào làm một. Hắn không thể nào áp nổi ba đào cuộn cuộn đang cuồng loạn trong tâm khảm. Cảm xúc đó hóa thành ngôn ngữ, nghẹn trong hầu tể của hắn, ẩn ẩn cong ngửa, khát khao được thốt lên thành lời, làm cho hắn không thể ức chế nỗi sự mãnh liệt này, buộc mình phải mở miệng hứa hẹn.

“Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, hai ta sẽ luôn luôn ở cùng nhau.” Hắn giống như ngày bé, một tay lôi kéo lòng bàn tay nàng, một tay ôm nhẹ lên thất lưng nàng, để cho trán nàng tựa vào bờ vai hắn tìm lại tư thế quen thuộc.

“Đây là hứa hẹn?”

“Ừm.”

Vân Nông cầm chặt tay hắn, “Đã nói ra, thì phải làm được.” Nàng chưa từng quên con đường mà hắn đã chọn. Nàng hiểu hơn ai hết, cuộc sống sau này của hắn sẽ có bao nhiêu đao quang kiếm ảnh cùng sinh tử trên vai.

“Được.” Hắn dùng lực nắm lại tay nàng, cúi người xuống để tựa vào bên tai nàng, thấp giọng đáp lời.

Năm tháng thoăn thoắt trôi qua. Trong trí nhớ của Nghiêm Ngạn, gió tuyết năm ấy, ánh đèn lay động trên bàn và cả hình bóng cô gái ngồi dưới đèn may áo cho hắn... tất cả đều đã hóa thành bụi bặm, tiêu tán trong

quang âm nhân Phong Dương khởi phát sao thượng. Sau khi xoay người, hóa thành nhiều điểm dừng trong cõi lòng của hắn.

Giờ này khắc này, khi vừa hoàn thành một vụ mua bán, Nghiêm Ngạn đang đứng trên con đường cách Dư phủ không xa, nhìn mọi người qua lại rộn ràng trên đường cái. Sau khi dân chúng nghe phong thanh tin tức, đều đi lướt qua hắn, hướng đến Dư phủ nơi xuất phát tin đồn, tìm tòi xem rốt cuộc là như thế nào.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên. Bây giờ trời đã xế chiều. Phía chân trời, những đám mây như đóa nghê thường ánh lên những dải hồng hồng.

Điều này làm cho hắn nhớ đến cô gái đã từng nói hắn là người thân duy nhất trên đời. Hắn không khỏi nâng bước, đi nhanh về phía trước, cũng không thêm để ý đến những khuôn mặt xa lạ phía sau nữa.

Tiểu Nông của hắn, còn đang chờ hắn về nhà.

2. Chương 2: - Chương 2

Đầu thu, sau giữa trưa, trong ngõ nhỏ yên tĩnh không tiếng động, ánh mặt trời nhô cao còn kéo theo cái đuôi khô nóng của mùa hạ, lưỡi biếng hạ vài nét bút rục rờ lên những tán cây ngọn cỏ đã bắt đầu khô vàng. Mọi người bị đuổi thẳng vào nhà, cố gắng tránh né từng luồng hơi oi bức phả ra từ những hòn đá lăn lóc trên đường.

Trên vai công theo một gói nặng, Nghiêm Ngạn bước qua khúc quanh nơi góc đường. Từ xa đã nhìn thấy gian tạp hóa quen thuộc nằm dưới gốc cổ thụ đằng trước nhà. Trong gian tạp hóa nho nhỏ, bên trái bày bán quần áo cùng vài thứ rau quả tươi, bên phải bày bán chén đĩa chậu rổ, ở chỗ trên cùng là mấy thứ sơn phấn linh tinh.

Giờ phút này, Vân Nông đang ngồi trong quầy hàng nằm dưới tàng cây, chống chọi không nổi với cơn buồn ngủ sau giữa trưa, đành dựa người vào thân cây mà ngủ. Từ trên ngọn cây rơi xuống rất nhiều điểm nắng, rớt xuống người nàng tạo thành những quang ảnh nhảy nhót bươm bươm. Nhưng nàng lại không hề bị ảnh hưởng, vẫn ngủ thật say nhờ những làn gió mát dịu phả ra từ tàng cây. Mi mắt thật dài buông xuống, bàn tay mát lạnh đặt hờ trên đùi.

Nghiêm Ngạn đứng bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nàng hồi lâu. Lúc này mới cảm thấy mỹ mãn vô vô khuôn mặt nàng, nhẹ giọng gọi: “Tiểu Nông.”

“Huynh đã về...” Vân Nông mơ mơ màng màng mở mắt ra. Thấy người tới là hắn, theo bản năng lập tức mỉm cười.

Hắn quay đầu nhìn thấy các hộ xung quanh đều đã đóng chặt cửa, cảm thấy vào thời điểm sau giữa trưa thế này chắc sẽ không có khách nào đến nữa. Vì thế, hắn cất gói đồ vào trong nhà, rồi quay về bên cạnh nàng giúp nàng thu dọn hàng quán.

“Này, Tiểu Nông, hôm nay sao dọn quán sớm quá vậy?” Ngay vào lúc hai người bọn họ đã thu dọn xong xuôi, đang chuẩn bị đóng cửa vào nhà thì một gương mặt quen thuộc đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Nàng cười cười, chỉ vào Nghiêm Ngạn, “Biểu ca ta hiếm khi trở về, liền về sớm nghỉ ngơi.”

“Nghiêm huynh đệ, dạo này cậu chạy đi mua bán ở đâu vậy? Lâu lắm rồi mới thấy cậu về đó nha?” Phúc tẩu nhiệt tình đi lên trước. Quanh năm suốt tháng cũng chưa thấy qua vị tiểu huynh đệ này ra ra vào vào vài lần, không khỏi có chút tò mò, muốn chạy qua nghe ngóng xem đến tột cùng thì hắn đang làm ăn buôn bán cái gì.

Nghiêm Ngạn lời ít mà ý nhiều đáp lời, “Một nơi rất xa.”

“Có xa lắm không?”

“Rất xa.”

“...”

Nghe hần trả lời, Vân Nông ở bên cạnh đã không còn cảm thấy buồn ngủ tí nào nữa.

Nàng chỉ biết... người này mồm miệng vừa lưỡii vừa keo kiệt. Bình thường mới mở miệng nói với người ngoài một hai câu đã ngại phiền, ngay cả mỉm cười cũng hiếm thấy nữa là. Tên đầu gỗ này, đôi mắt đẹp cho lắm cũng chẳng có ích gì. Chẳng phải ai nhìn vào ánh mắt hần đều có thể nhận biết được trong bụng hần rốt cuộc có mấy con giun dưa hay sao.

Trước khi sắc mặt của Phúc tẩu càng lúc càng xấu hổ, nàng vội vàng đứng ra thay Nghiêm Ngạn giải hòa.

“Phúc tẩu, tẩu đừng để ý đến huynh ấy, trời sinh huynh ấy đã như cái hũ nút rồi.” Nàng liên tiếp gật đầu ra hiệu cho Phúc tẩu, lại lôi kéo Nghiêm Ngạn vẫn còn đang sớ rớ nơi cửa. “Thật ngại quá, huynh muội chúng tôi hôm nay muốn về nghỉ sớm.”

Vừa đóng cửa xong thì câu hỏi của Nghiêm Ngạn cũng vừa vắn rơi vào màng tai nàng. “Phúc tẩu là ai?”

“Là thím ở cách vách nhà chúng ta, rất giỏi khâu thùa.”

Hần cau mày, “Không ấn tượng.”

Vân Nông một tay vỗ trán, “Tẩu ấy và huynh đã chào hỏi nhau vài năm nay rồi...” Đã biết hần là người vô tâm mà, lão huynh hần ngay cả làm quen nhớ mặt cũng ngại làm thùa.

“Báo cáo kết quả công tác.” Hần lấy từ trong người ra một cái túi thêu do nàng tự may, giao cho nàng.

Nàng mở túi thêu ra, nhặt lên một chiếc nhẫn ngọc màu lục trong suốt, cũng tìm thấy trên chiếc nhẫn có khắc một chữ Dư.

“Huynh vất vả rồi, mua bán lần này không bị thương chỗ nào chứ?” Cẩn thận thu lại tín vật xong, nàng kéo hần đến trước mặt, cẩn thận đánh giá hần.

“Không.” Nghiêm Ngạn đưa tay vuốt tóc nàng, sau đó chuyển bàn tay to bè và thô ráp đặt lên hai gò má nàng, bắt đầu vuốt ve khuôn mặt nàng theo thói quen.

Nàng đưa tay đẩy về mặt trần bụi của hần ra, “Đi vào rửa mặt trước đi, sau đó ra đây ăn cơm.”

“Được.”

Sau giữa trưa, cơn gió mát nhẹ xào xạc đùa nghịch qua cửa sổ. Bên ngoài, bầu trời quang đãng, mênh mông vô bờ, làm cho không khí trong phòng cũng dịu mát hẳn. Vân Nông ngồi trước bàn cơm, một tay chống cằm, mỉm cười nhìn hần ăn một chén mì nước đậm bạc, cảm thấy hần vẫn giống hệt như ngày còn bé, rất dễ nuôi. Bất cứ thứ gì, chỉ cần là do nàng đưa đến, hần đều có thể ăn ngon lành ngấu nghiến.

“Lúc này có thuận lợi không?”

Nghiêm Ngạn lạnh nhạt, “Hoàn hảo.”

“Có một vụ mua bán.” Nàng lấy từ trong tay áo ra một phong thư, còn đang suy nghĩ xem lần này có cần để cho hần nghỉ ngơi mấy tháng hay không.

“Ta nhận.” Hần và hai ba cái liền ăn hết chén mì, sau khi hạ chén dưa xuống liền tiếp nhận lá thư.

“Không hỏi giá cả à?” Hần không sợ người trung gian như nàng sẽ lên thu lời của hần sao?

“Muội quyết định là được rồi.” Nghiêm Ngạn lắc đầu, một lát sau lại thỉnh linh nói với nàng: “Tiểu Nông, làm xong vụ này rồi, ta muốn rửa tay gác kiếm.”

Hần muốn gác kiếm?

“Huynh, thật sao?” Vân Nông kinh ngạc, hai tay chống mặt bàn đứng lên, khó có thể tưởng tượng được. Ngày xưa mặc kệ cho nàng khuyên nhủ thế nào hần cũng không nghe, quyết chí phải theo đuổi nghề này cho bằng được, không ngờ bây giờ lại nói muốn từ bỏ, hoàn toàn không nhìn đến thân phận địa vị trước mắt của mình.

“Ừm.”

Nàng khẽ nhú mày, “Kiếm đủ tiền cưới vợ rồi sao?”

Nghiêm Ngạn thản nhiên nhìn nàng gặt đầu, thu dọn chén đĩa rồi đứng dậy, đi về phía phòng bếp.

“Muội biết rồi.” Đường như sợ hấn đổi ý, nàng vội vàng đi ra cổng, “Muội ra ngoài liên hệ, huynh nghỉ ngơi một chút đi!”

Hoàng hôn nhanh nhẹn buông xuống. Khi Nghiêm Ngạn thấp đèn trong đại sảnh thì Vân Nông trở về. Từ khi biết được hấn muốn từ bỏ nghề sát thủ, tâm tình của nàng vẫn luôn bị niềm hưng phấn vây quanh. Bên môi trước sau đều phiếm phiếm ý cười.

“Đây là tiền đặt cọc cho vụ làm ăn tiếp theo.”

Nghiêm Ngạn cũng không thèm nhìn tới. Dựa vào sự tín nhiệm trong nhiều năm qua, hấn chỉ cần đem ngân phiếu cất vào trong người là xong.

Nàng lại lấy ra một quyển sách đã ố vàng, sau một lát do dự, cũng không biết hấn có muốn nhận nó hay không.

“Nghe nói, là bộ kiếm pháp độc môn bất truyền của sư tổ (sư phụ của sư phụ) trước kia của huynh. Ngay cả sư phụ trước kia của huynh cũng chưa từng được học.”

Kiểm phổ của Mộ Thành Phái?

Nghiêm Ngạn hơi hơi nhú mày, tiếp nhận kiếm phổ rồi lật xem một lát, sau đó liền đặt nó lên bàn.

“Hết bao nhiêu tiền vậy?” Nếu không phải vì nghĩ đến tấm lòng của nàng, loại kiếm phổ của môn phái này, ngay cả chạm vào hấn cũng không muốn.

“Không tốn một xu, nhờ vào quan hệ mà có đó.” Nàng khoa trương. “Muội biết huynh không muốn dùng đến nó, nhưng biết người biết ta mới có lợi nhất. Nếu huynh không luyện, muội sẽ không an tâm.” Nàng nghĩ, mấy ngày nữa, toàn giang hồ sẽ biết trong Đa Bảo Các của Mộ Thành Phái bị thiếu mất một quyển chỉ bảo trấn phái.

“Biết rồi, khi nào rảnh ta sẽ luyện.” Tự đáy lòng Nghiêm Ngạn cũng tính không được, đến tột cùng là nàng đã đưa đến cho hấn bao nhiêu quyển bí tịch.

Từ sau khi bọn họ chuyển đến chỗ này, Vân Nông đưa hết cho hấn tất cả số bí tịch võ công mà cha nàng lúc còn sống vẫn luôn cất chứa. Bởi vì nàng cho rằng, nếu hấn đã quyết định sau này phải đi theo con đường sát thủ, vậy thì việc hấn trở về nhà với thân mình đầy thương tích giống như vụ mua bán đầu tiên sẽ không thể xảy ra được nữa. Nhưng trên giang hồ, người có võ công cao cường hơn hấn thật sự rất nhiều. Bởi vậy, trước khi toàn tâm đi theo con đường sát thủ này, tốt xấu gì thì hấn cũng phải luyện cho tốt tiền vốn buôn bán chứ. Bằng không, sau này cứ mỗi lần làm xong một vụ là lại bị thương nằm liệt giường một trận. Tính tính toán toán, cách làm ăn kiểu này thật sự rất không có lời. Nếu không cẩn thận, nói không chừng có có thể thu không đủ bù chi nữa cơ.

Tiếp sau đó vài năm, lâu lâu nàng lại mang về cho hấn mấy bản nội công, tâm pháp khinh công, đao phổ, kiếm phổ, còn cả ám khí phổ. Nói hấn khi nào rảnh rồi thì phải lôi ra luyện tập thật nhiều. Mỗi khi hấn hỏi nàng, hấn có cần phải luyện nhiều loại công phu như vậy hay không? Nàng luôn cười nói với hấn, dù sao luyện tập càng nhiều thì càng giỏi thôi, càng luyện càng an tâm.

Trước ý cười thông dong của nàng, Nghiêm Ngạn hiểu được, tấm lòng của nàng không có khắc nào là không suy nghĩ cho hấn. Vì có thể làm cho nàng an tâm, cho nên hấn cũng không quản bí tịch trong tay là bảo bối nàng mua được ở đâu, mua như thế nào, mỗi quyển được mang đến, hấn đều dốc lòng luyện tập. Cũng bởi vậy, sau khi đến đây được mười năm, việc làm ăn mua bán của hấn càng lúc càng xuôi gió xuôi nước. Những vết thương nghề nghiệp cũng càng lúc càng giảm bớt. Sau khi hấn luyện xong hai bộ đao pháp và kiếm pháp, thực lực của hấn lại một bước nhảy lên ba thứ hạng đầu của bảng phong sát thủ. Nếu không phải hấn cứ ngại cứ lười, buôn bán cũng không có vũ khí cố định, mà nàng cũng chỉ muốn hấn làm người phải biết khiêm tốn, bằng không thì, nói không chừng hấn đã sớm dương danh thiên hạ rồi, chứ không phải chỉ đứng thứ ba sau hai gã tiền bối trên bảng phong.

Vân Nông đi vào phòng bếp bưng lên một chén cháo đậu đỏ. Thấy hấn trở về phòng thay bộ trang phục luyện công đã bị nàng giặt nhiều đến mức phai màu ra, còn cỏi luôn thanh kiếm mỏng giắt quanh thắt lưng xuống, nàng liền biết hấn lại muốn chạy lên vách núi phía sau.

“Muốn đi luyện công à?”

Nghiêm Ngạn tiếp nhận chén cháo trong tay nàng. “Ừm, bộ kiếm pháp lần trước muội đưa cho ta đã luyện tới tầng thứ sáu rồi.”

“Vẫn như cũ, một tháng sau mới về?” Thừa dịp hấn đang ăn cháo, nàng lưu loát đem mấy cái bánh bao còn thừa trên bàn cất vào một cái gói, lại đổ đầy nước vào ống trúc, rồi tắt cả bỏ vào hành lý.

“Ừm.” Hấn nhẹ nhàng múc cháo, chậm rãi hưởng thụ món cháo hấn yêu thích nhất.

Nàng không quên dặn dò, “Đừng quên ăn uống đúng bữa, quần áo mặc dơ là phải thay ngay đó.”

“Được.”

“Huynh không được luyện tập suốt ngày đêm nữa đâu đó. Một mỗi là phải nghỉ ngơi một chút. Cho dù không về ngủ thì cứ cách ba ngày cũng phải về nhà một chuyến.” Nàng cũng không muốn nhìn thấy hấn khi trở về lại gầy xòm hấn đi.

“Được.”

“Sau khi luyện xong, tính nhận việc ngay hay là nghỉ vài hôm?” Cứ nghĩ đến chuyện sau này hai người bọn họ có thể thoát khỏi nghề này, tâm tình của nàng liền nhẹ nhàng tựa như chim đậu trên ngọn cây.

“Nhận việc.”

“Nhớ phải cẩn thận một chút.” Thừa dịp mấy ngày này hấn không có ở nhà, nàng nên tính toán xem ngày sau hai người bọn họ nên đi nơi nào, lại nên sắp xếp cuộc sống sau này như thế nào.

“Tiểu Nông.”

Nàng ngẩng đầu, “Ừm?”

“Muội chờ ta trở lại.” Nghiêm Ngạn khẽ vuốt qua khóe môi nàng, đem tất cả bộ dáng hạnh phúc cùng chờ mong của nàng thu vào đáy mắt, lại cẩn thận trân quý cất gói trong lòng.

Nàng nhợt nhạt cười, đáp lời với vẻ rất đương nhiên, “Chứ không thì muội còn có thể đi đâu?”

“Ngọc Quyết của Dư lão gia chính là một trong những khối ngọc đó sao?” Một vị đại hán kích động đề cao âm lượng, lập tức hấp dẫn sự chú ý của đông đảo mọi người trong quán trà.

“Cũng không phải à?”

“Vậy Ngọc Quyết đâu?”

“Cũng không biết đã bị ai lấy đi rồi.” Tiểu nhị phụ trách cung cấp tin tức lắc đầu, xoay người lại thay hấn lấy thêm một bình trà. “Nghe người ở dưới chân núi kể lại. Dư phủ hiện nay đang treo giải thưởng để bắt tên hung thủ cùng kẻ chủ mưu.”

Vì sao tháng này, toàn giang hồ đều nhiệt liệt thảo luận chuyện khối Ngọc Quyết bị thất lạc của Dư Phồn Thịnh?

Sau khi hoàn thành vụ mua bán cuối cùng trong kiếp sống sát thủ, trên đường trở về nhà, Nghiêm Ngạn đi qua một đỉnh núi nhỏ. Vào thời điểm đầu giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu xuống, có lẽ tất cả lũ khách qua lại đều giống như hấn, đương nhiên đều sẽ dừng chân nghỉ lại một chút dùng bữa cơm trưa trong quán trà nhỏ tọa lạc trên đỉnh núi này.

Nghiêm Ngạn nhắm nháp nước trà ấm áp trong chén, vừa vỗ nhẹ ngón tay vào thành chén vừa lắng lắng lắng nghe cuộc đối thoại khí thế ngất trời của nhóm người trong giang hồ đang ngồi ở mấy bàn phía trước.

Khi hần kiên nhẫn ngồi lại được nửa canh giờ, đại để là hần đã có thể thăm dò được vào thời gian này trên giang hồ đang xôn xao vì một lời đồn quái dị.

Nghe bọn hần nói, trong số tài vật mà cuộc đời cướp đoạt bốn phương của Dư lão gia chiếm được, có một khối ngọc tạo hình kỳ lạ như thanh đao, được gọi là Ngọc Quyết. Khối Ngọc Quyết này chính là một trong bốn miếng ngọc được tách ra từ một tấm bản đồ bằng ngọc truyền thuyết trên giang hồ, đã mất tích gần ba mươi năm nay. Trên tấm bản đồ đầy đủ có dấu bí mật bảo tàng. Trong bảo tàng đó, tất sẽ cất chứa kiếm phổ cùng đao phổ tuyệt thế mà đám nhân sĩ võ lâm thiết tha mơ ước.

Nghiêm Ngạn không cho là đúng, liếc mắt nhìn bọn họ một cái. Chẳng phải đại bộ phận kiếm phổ cùng đao phổ trên giang hồ, mấy năm trước đã sớm bị Tiểu Nông thu mua gần hết rồi hay sao? Làm gì mà còn lăm tuyệt thế quá vậy? Người đồn thổi tin tức này, có tính là khinh người quá không, hay là trước đó đã lưu lại mấy bản nháp?

Nhưng nếu nói về khối Ngọc Quyết có tạo hình vô cùng độc đáo kia thì... Trong người hần vừa vặn có một khối như vậy, lại vừa vặn chính là ngày đó hần đã lấy đi từ trong Dư phủ.

Sau khi lặng lẽ để lại mấy văn tiền trên bàn trà, Nghiêm Ngạn đứng dậy bỏ đi. Rời khỏi con đường chính mà lũ khách thường xuyên qua lại, hần đổi hướng đi vào con đường núi hẻo lánh, đi thẳng đến một nơi yên tĩnh không người. Lúc này, Nghiêm Ngạn mới lấy ra khối ngọc vốn nên là tín vật mua bán, lại tùy tay cất nó vào một khe núi vô danh.

Mấy ngày sau, khi Nghiêm Ngạn trở về nhà, ở dưới tàng cây trước nhà, lại không nhìn thấy bóng dáng của Vân Nông đi qua đi lại, cũng chẳng thấy gian tạp hóa kia đâu cả. Hần vội vàng đi lên phía trước, tra chìa khóa mở cửa, một bước nhảy ngay vào trong nhà. Nỗi bất an thoáng chốc đã ùn ùn kéo tới, phủ kín lòng hần.

Nghiêm Ngạn đứng ngây ra ngay trước cửa. Vật dụng trong nhà cùng đồ đạc bình thường có thể thấy ngay được, đều đã hoàn toàn không cánh mà bay. Cho dù hần có lần tìm khắp gian nhà cũng tìm không thấy nửa điểm tin tức hoặc dấu vết gì để lại. Vân Nông hoàn toàn biến mất không chút dấu vết, nàng chỉ để lại cho hần một gian nhà trống không.

Phúc tẩu đang định về nhà nấu cơm, đi ngang qua cửa thấy Nghiêm Ngạn đứng đó không hề nhúc nhích, có chút nghi hoặc bèn vỗ vai gọi hần.

“Nghiêm huynh đệ?”

“Đại thẩm, Tiểu Nông đâu?” Tựa như kẻ sắp chết trôi vớ được cái cọc, người ngày xưa đối đãi với hàng xóm tốt bụng tích lời như tích vàng như hần lại mạnh mẽ xoay người, cầm chặt lấy đầu vai nàng, lo lắng hỏi.

“Cậu không biết à?” Phúc tẩu ngược lại cảm thấy kỳ quái. “Hôm qua Tiểu Nông đã chuyển nhà rồi. Cũng không biết tại sao, chuyển đi rất nóng vội.”

Hần trợn lớn đôi mắt, “Chuyển nhà?”

“Ừm...” Hiếm khi thấy được bộ dáng thất hồn lạc phách của hần, Phúc tẩu cũng hơi sợ hãi.

“Nàng có nói là muốn chuyển đi đâu không?” Không thể nào, Vân Nông sao có thể im hơi lặng tiếng bỏ hần mà đi như vậy được? Hay là, nàng gặp phải chuyện gì khó giải quyết, hoặc là trong công việc đã xảy ra biến cố?

Phúc tẩu đồng tình lắc đầu, “Cô ấy chẳng nói gì cả...”

“Vậy nàng có nhờ chuyển lời gì cho ta không?”

“Cũng không có, ta cứ tưởng cậu đã biết trước rồi chứ...”

Nghiêm Ngạn mờ mịt đi trở về phòng, đơ mắt nhìn gian nhà không còn hình bóng của nàng, trống rỗng vắng vẻ. Chỉ còn lại đám bụi bặm đang lặng lẽ tung bay trong không khí, cùng với nhịp tim đang đập loạn của hần.

Đã nhiều năm như vậy, hần luôn luôn cho rằng nàng sẽ vĩnh viễn ở trong ngôi nhà cũ nát này, đứng bán ở gian tạp hóa cũ nát này, luôn luôn ở đây, chờ hần về.

Nơi nào có Vân Nông, nơi đó chính là nhà của hắn. Nếu nàng không còn ở đó chờ hắn về nữa, nhà của hắn cũng không còn. Khi hắn phát hiện ra nàng sẽ không bao giờ ở chỗ này chờ đợi hắn nữa, mà hắn lại không biết phải tìm kiếm nàng ở nơi nào, hắn nhất thời hoảng loạn, tựa như có người cắt lấy trái tim hắn rồi ném vào trong lò lửa. Rất nóng lòng muốn tìm lại trái tim đã mất, nhưng nàng, đang ở đâu?

Nếu không có nàng, trên đời này, còn có ai sẽ dùng ánh mắt chờ đợi ngóng trông hắn trở về?

Nếu không có nàng, hắn nên đi đâu về đâu, trái tim hắn còn có thể thả neo ở nơi nào?

Hắn thử trấn định tâm thần, tự hỏi nàng có khả năng đi đâu. Nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, trước sau vẫn không có gì nắm chắc. Bởi vì nàng thân là lái buôn, có nhiều bằng hữu truyền tin lui tới trên giang hồ như vậy, hắn căn bản là không biết nên bắt đầu từ đâu. Vì thế, hắn chỉ có thể nhắm mắt lại, nhớ lại từng cái tên mà nàng đã từng thốt ra, bắt đầu lẩm nhẩm ôn lại một lần, thử tìm xem có phương hướng nào hắn có thể tìm được hay không.

“Nghiêm huynh đệ, vừa rồi ta quên nói với cậu một chuyện.” Phúc tử uốn cong ngón tay, nhẹ nhàng gõ lên tấm ván cửa phía sau lưng hắn.

“Chuyện gì?” Nghiêm Ngạn lau mặt, miễn cưỡng phản chấn trở lại.

Nàng đưa cho hắn một bao đậu nặng trĩu, “Đây là đậu đỏ mà thời gian trước Tiểu Nông đã đặt mua, hôm qua mới được đưa đến...”

“Đa tạ.”

Sau khi đóng cửa lại, Nghiêm Ngạn đi vào phòng bếp. Trong phòng bếp vẫn còn nguyên đài bếp, nhưng đã không còn ai làm cho hắn nhớ thương, cũng không có chén cháo đậu đỏ mà hắn ưa thích nữa.

Hắn mở bao tải vải thô trong tay ra, nhặt một hạt đậu đỏ no đủ trơn láng đặt vào lòng bàn tay. Hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn đã được dưỡng thành thói quen ăn cháo đậu đỏ này như thế nào. Năm ấy hắn mười tám tuổi, trên đường trở về nhà sau một vụ làm ăn thì đụng phải một vị võ tăng đắc đạo, liên tục bị đuổi giết mấy ngày liền. Tuy là may mắn toàn thân trở về, nhưng cũng bị kiếm phong làm tổn thương đến tâm phế.

Vân Nông nghe người ta nói, đậu đỏ có công dụng chữa được tâm tật lại bổ huyết. Bởi vậy, mỗi khi hắn có cơ hội về nhà, nàng liền hầm một chén cháo đậu đỏ cho hắn ăn. Ăn đi ăn lại, hai người bọn họ cũng dưỡng thành thói quen. Mỗi khi hắn bước vào nhà, trong không khí luôn luôn phảng phất hương vị mềm ngọt đó. Sau lại, mỗi khi hắn về nhà mà không thể uống được, ngược lại cứ cảm thấy giống như chưa từng về nhà.

Hắn nhớ rõ trên người Vân Nông cũng có loại hương vị này. Ngồi xõm trong phòng bếp một thời gian dài để hầm nấu cháo đậu đỏ cho hắn, trên người nàng cũng bị lây nhiễm hương vị ngọt mềm đó rồi...

Tâm trí lại một lần nữa lần tìm ký ức về hơi thở quen thuộc của nàng, Nghiêm Ngạn càng cảm thấy đau buồn đến tức ngực. Hắn ôm túi đậu đỏ vào trong ngực, làm thế nào cũng không thể bình ổn nỗi sâu lo cùng sợ hãi đã che kín trái tim hắn được.

Trước sự thay đổi khôn lường, thế giới rộng lớn như thế, trời đất rộng lớn vô ngần như thế, Tiểu Nông của hắn... đã đi đâu? Nếu nàng có chuyện gì, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Đến tận cùng thì nàng đã đi đâu?

Nàng đã đi đâu?

Đáp án là, chạy trốn chết.

Kẻ thù đã tìm tới cửa, nàng không chuyển nhà bỏ chạy trốn chết có được không?

Sau khi hỏa tốc chuyển đi ngay trong đêm, lúc này Vân Nông đang ngồi xõm trong một khoảng sân trước căn nhà nhỏ mà nàng thuê được, cầm một túi bắp ấu con gà con nàng đã nuôi hơn nửa tháng nay ăn.

Nơi nàng đến trú tạm lúc này, chính là căn nhà mà nhiều năm trước nàng từng hỏi thuê của một người bạn đồng nghiệp. Tuy nàng đã tới đây xem qua một hồi, nhưng chưa từng nghĩ tới nàng cũng sẽ có một ngày không thể không đến đây trú tạm.

Hôm đó, sau khi thu được tin tức từ người bạn đồng nghiệp, nàng quyết định thật nhanh, thu dọn hành lý đơn giản cùng tiền bạc, đến góc đường hỏi mỗi lái có thu lại toàn bộ đồ đạc trong nhà nàng hay không. Mỗi lái cho người đến định giá rồi chuyển đi hơn phân nửa đồ đạc có thể sử dụng được. Những món khác bán không được, nàng đem tặng hết cho người ta hoặc ném bỏ. Lúc nàng bỏ chạy đã lau đi tất cả dấu vết trong phòng, gần như chỉ để lại một gian nhà trống không.

Làm lái buôn nhiều năm cho đến nay, nàng vẫn luôn đứng ở đầu sóng ngọn gió. Vì sợ những người có tâm sẽ tìm hiểu nguồn gốc rồi tìm tới Nghiêm Ngạn, nàng liền dứt khoát tạm thời chặt đứt mọi quan hệ với Nghiêm Ngạn, còn tốt hơn là Nghiêm Ngạn sẽ vì nàng mà bị các khổ chủ kia tìm đến.

Theo như tin tức nàng thu được, nguyên nhân khiến cho bấy giờ nàng không thể không chuyển nhà suốt đêm, chính là vụ mua bán Dư Phồn Thịnh. Cũng không biết tại sao, sau khi vụ việc của Dư Phồn Thịnh loan ra không lâu, hậu nhân của Dư Thị đã lập tức truy lùng tên sát thủ Đệ Tam, cũng lôi ra chuyện nàng là lái buôn của Đệ Tam.

Tin tức này rốt cuộc là bị ai truyền ra?

Làm ăn bấy lâu nay, nàng tự nhận những bằng hữu của nàng chưa từng để lộ ra nửa điểm phong thanh, cũng không có ai có thể tìm ra nhược điểm gì, chứ đừng nói đến chuyện có thể lần theo đầu sợi dây là nàng mà tìm đến Nghiêm Ngạn. Bởi vì trước và sau mỗi một vụ, nàng đều đã quy hoạch toàn bộ. Nên thu thập tin tức, nàng sẽ không từ bỏ bất cứ tin tức tương quan nào. Nên cắt đuôi, nàng sẽ cắt sạch sẽ. Nên dẫn đo cẩn thận, nàng cũng sẽ kín đáo không dấu vết...

Nếu vấn đề không phải ở nơi nàng và Nghiêm Ngạn, vậy có lẽ đã được xuất phát từ chỗ những khổ chủ đứng ra thuê mua sát thủ. Nhưng trước đó nàng đã điều tra tất cả lai lịch của những thôn dân đó, cũng không tra ra bất cứ điểm gì khác thường. Vậy thì, rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào?

Trước mắt đã trốn ở đây được hơn nửa tháng, Nghiêm Ngạn chắc cũng không có việc gì đâu nhỉ? Lúc hẩn làm xong việc về nhà, không ngờ lại phát hiện ra nàng đã bỏ đi, hẩn có nóng vội lắm không?

Không biết nữa. Khuôn mặt xưa nay vẫn luôn chẳng hề biểu lộ tâm tư, có thể vì nàng mà khê biến hay không?

Đợi thêm mấy ngày nữa cũng nên cho hẩn chút tin tức. Bằng không, nàng thật sự sợ rằng hẩn sẽ giống như con ruồi không đầu, mù quáng chạy đi tìm nàng khắp nơi.

Trong khi Vân Nông còn đang suy nghĩ nên nhắn tin cho hẩn như thế nào, một cái bóng đột nhiên che chặn ánh nắng trên đỉnh đầu nàng. Nàng ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên nhìn, vẫn không thể thấy rõ hình dáng khuôn mặt ngược sáng của hẩn.

Nghiêm Ngạn cách biệt nàng nửa tháng, nét mặt âm trầm, hai mắt quét qua tất cả những bộ phận mà hẩn có thể thấy được trên người nàng. Sau khi có thể đại khái xác nhận một hồi, khẳng định nàng an toàn vô sự, cũng không phải chịu bất cứ vết thương nào, lúc này hẩn vẫn không buồn hé răng, đưa tay kéo nàng vào trong phòng.

Đối với sự xuất hiện của hẩn, Vân Nông rất kinh ngạc. Bởi vì lần này nàng đi quá vội, ngay cả những bằng hữu thân cũ của cha mà nàng vẫn hay lui tới cũng không biết nàng đang trốn tránh ở nơi thâm sơn cùng cốc này. Còn hẩn, tình báo không thông, luôn là một tay sát thủ chuyên trách chỉ biết trồng cây hết vào lái buôn. Hẩn làm thế nào mà tìm được nàng?

“Huynh thật đúng là có thể tìm...” Sau khi hẩn rửa tay gác kiếm, nói không chừng bọn họ có thể đổi sang nghề tìm người tìm vật. Với tài năng của hẩn, tin rằng đến lúc đó nhất định cũng sẽ ăn nên làm ra.

Hẩn có thể không tìm ra nhà của cô dâu mà mình đã định hay sao? Đừng nói là biển người mờ mịt, cho dù phải quật ba thước đất, hẩn cũng sẽ đào nàng ra.

“Muội không để lại manh mối.” Phong trần mặt mỗi đuổi đến chỗ này, Nghiêm Ngạn mở miệng, trong âm điệu rõ ràng mang theo chỉ trích.

“Chuyện xảy ra quá bất ngờ, sợ nếu có gì sơ xuất sẽ liên lụy đến huynh.”

Nghe xong giải thích của nàng, hắn lại trầm mặc một hồi lâu, đảo mắt đánh giá gian phòng nhỏ bé của nàng. Trong phòng, đồ đạc đơn sơ, cái bàn cũ nát cùng với mặt tường đất phía sau nàng mơ hồ lộ ra tia nắng làm hắn bất mãn nhăn nhó hai mắt, đồng thời cũng đã nhanh chóng chắc chắn quyết định trong lòng hắn.

“Đầu gối?” Vân Nông kéo kéo ống tay áo của hắn, thử gọi về mặt thất thần của hắn trở về.

“Ta muốn thành thân.” Hắn đột nhiên từ trên trời rớt xuống một câu.

Vân Nông kinh ngạc tròn tròn hai mắt, có chút không có cách nào phản ứng lại được.

“Ồ...” Hôm nay hắn uống lộn thuốc gì à?

“Thành thân được không?”

“Được.” Nàng không mấy chuyên tâm đáp lời, còn đang bận suy nghĩ vụ mất tích của nàng lần này có phải đã kích thích trúng dây thần kinh nào của hắn rồi không. “Đương nhiên là được. Nam tử hán đại trượng phu thì phải thành thân chứ. Huỳnh cũng đã đến tuổi thành gia lập thất rồi.” Tính tính toán toán, năm nay hắn đã hai mươi sáu rồi chứ bộ.

Nghiêm Ngạn bỗng dừng mỉm cười với nàng. Ý cười kia, ôn ôn nhuận nhuận, cũng không biết trong đó cất bao nhiêu ôn bao nhiêu nhu, lại chứa bao nhiêu mừng vui không thể kìm hãm được, bùng lên, tràn ra cả khóe mắt sáng ngời. Nhìn qua, như một bức tranh tràn đầy ánh nắng.

Nghiêm Ngạn thành linh trưng ra khuôn mặt tươi cười đó làm cho Vân Nông chẳng kịp chuẩn bị tâm lý, sợ run đến mức chớp mắt lia lịa. Có lẽ cũng là vì Nghiêm Ngạn bình thường chẳng hề biểu lộ cảm xúc lên nét mặt. Mười mấy năm qua, cũng không thấy hắn cười được mấy lần. Cho nên nàng mới càng cảm thấy bất thành hình và khiếp sợ. Hiệu quả đúng thật là quá lớn.

Hóa ra, lúc hắn cười lộ lên... trông như thế này đây.

Nụ cười của hắn còn đáng quý hơn mây hồng sau cơn mưa gấp mấy lần. Điều này làm cho nàng có một loại cảm giác khó nói bằng lời về sự ưu việt cùng thỏa mãn. Nhưng nàng... vẫn không hiểu hắn đang cười cái gì.

Nghiêm Ngạn đột nhiên cầm tay nàng, nắm chặt, thật sự rất chặt, làm cho nàng phát đau. Chỉ có thể khó hiểu mà nhìn khuôn mặt hắn đã khôi phục lại bộ dạng không chút cảm xúc.

“Chờ ta.” Hắn cứ nhìn nàng chăm chú, sau đó xoay người, lưu luyến rời đi.

Vân Nông chẳng hiểu chuyện gì, ngẩn người nhìn theo bóng lưng hắn rời đi một hồi. Không lâu sau nàng lại lắc đầu, chẳng còn để tâm đến hành vi kỳ quái vừa rồi của hắn, cũng không suy nghĩ xem bây giờ hắn lại muốn đi đến nơi nào nữa.

Nàng đã quá quen với tập tính này của hắn rồi, bẩm sinh vốn đã như một con mèo thích chạy rong ngoài đường. Lúc ra cửa, nàng coi như đánh mất, khi trở về thì coi như vừa nhặt được. Cho dù không để ý đến hắn, hắn cũng sẽ đột nhiên từ một góc sáng sủa nào đó nhảy ra. Nhất là khi võ công của hắn càng lúc càng cao, trong chốn vô lâm khó tìm được mấy địch thủ, nàng lại càng không thêm lo lắng hắn có tìm được đường về nhà hay không.

Ba ngày sau, Nghiêm Ngạn xuất hiện đúng như nàng dự đoán, nhưng đồng thời cũng dọa nàng sợ hãi choáng váng.

Vân Nông ngồi yên trong phòng, tròn tròn hai mắt mà nhìn Nghiêm Ngạn bận rộn, nhìn hắn khiêng những bọc vải đỏ sinh lễ thật lớn, từng hộp từng hộp chuyển vào căn phòng trống trải của nàng, lại mở từng hộp ra. Nàng chăm chú nhìn lại, ba hộp châu báu, bốn hộp vải vóc, cuối cùng là một bộ mũ phượng khăn choàng mới tinh được hắn tự tay nâng đến, đặt trên giường của nàng. Cả căn phòng lấp lánh ánh châu cùng màu vải đỏ tươi, chói mắt đến mức nàng không dám nhìn thẳng.

“Cho... uội?” Nàng không thể tin nổi, chỉ tay vào chóp mũi của mình.

Nghiêm Ngạn lại đứng đắn đo hoàng gật đầu.

Nàng có chút hoảng hốt, đáy mắt đều là vẻ hoang mang, “Nhưng chẳng phải huynh đã nói, huynh muốn thành thân sao?”

Hắn lại gật đầu thật mạnh một cái khẳng định, tiếp tục dả kích tâm thần đang suy nhược của nàng.

“Mạo muội thỉnh giáo một chút, người cùng huynh thành thân là khuê tú nhà ai vậy?” Nàng ôn tồn hỏi, cảm thấy hình như ngày đó nàng đã quên hỏi hắn vấn đề có tính quyết định này rồi.

Đầu ngón tay của Nghiêm Ngạn không chút khách khí, chỉ thẳng về phía nàng.

Được rồi, đây chính là hậu quả của việc ngày thường bọn họ dùng quá ít ngôn ngữ để giao đổi.

“Muội đồng ý gả cho huynh hồi nào chứ?” Nàng hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy hai bên thái dương mơ hồ đau nhức.

Hắn thật đúng lý hợp tình trả lời: “Ta hỏi, thành thân được không, muội nói được.”

Lần đầu tiên trong đời nàng hiểu được một cách sâu sắc thế nào là: kêu không ai thấu, chỉ biết hỏi trời cao... Bây giờ, nàng thâm nghĩ, đi ra đường mua miếng đậu hũ về đập đầu chết cho rồi. Lên được đó lại thuận đường hỏi một chút, hôm nay rốt cuộc vì sao các thần tiên trên trời quên mất làm việc?

Hắn không quên thêm vào, “Muội đã đồng ý rồi.”

“Chậm đã, muội nghĩ giữa chúng ta đã có chút hiểu lầm.” Nàng giơ tay lên vỗ vỗ, muốn làm cho đầu óc mình tỉnh táo lại.

“Muội đồng ý với ta rồi.” Nghiêm Ngạn nghiêm nghị lại hữu lực, trong giọng nói ẩn chứa khí thế không thể dao động, làm nàng vừa sợ lại vừa gấp. Ngay cả tim đập cũng không khỏi nhảy nhanh một chút.

“Đầu gối, huynh có thể nghe muội nói hết có được không ——” Nàng bỗng nhiên cảm thấy, giờ phút này, nàng thật sự rất cần đến vỗ mồm lạnh lợi lúc buồn bán của mình. Nhưng ánh mắt cố chấp của hắn lại làm cho nàng tìm không ra một câu một chữ.

“Chính miệng muội đã đáp ứng.” Hắn không cho nàng cơ hội nói xong, há mồm chặn đứng lời của nàng.

“Muội ——”

“Làm người thì phải biết giữ chữ tín. Muội đã hứa với ta, nên giữ lời.” Nghiêm Ngạn giống như thần báo tử, đi từng bước lại gần nàng.

Vân Nông ngơ ngác nhìn đôi môi đóng mở gần ngay trước mắt. Vì giọng điệu của hắn quá cứng trầm, vừa không mềm mại cũng không lưu lại cho nàng đường lui nên nàng chỉ muốn chạy trốn, nhưng lại nhát gan không dám động đậy.

“Muội hứa với ta rồi, muội chính là nàng dâu của ta, là của ta.” Hắn vươn cánh tay lên nâng cằm dưới của nàng, hai mắt nhìn chằm chằm vào nàng, không hề cho nàng cơ hội đổi ý.

Chỉ có mình hắn đơn phương thôi sao được?

“Ta ngóng trông ngày này đã mười năm rồi...” Ngón trở thô ráp của Nghiêm Ngạn nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má non mềm của nàng.

Mười năm?

Chờ, chờ một chút... Nói như vậy, từ mười năm trước hắn đã có ý muốn cưới nàng làm vợ?

“Ta muốn sống chung với muội.” Giọng nói khàn khàn của hắn có một khuynh hướng cảm xúc kỳ lạ, nghe giống như đang trượt qua lỗ tai. “Chỉ có hai ta, an toàn sống, đến suốt đời.”

Vân Nông á khẩu không trả lời được. Hơn nửa ngày, cũng chỉ là ngây ngô giật mình ngồi ở trước mặt hắn, giống như đã bị chôn nửa thân dưới xuống đất, không có cách nào di dịch bước chân, cũng không có cách nào khác ngoài việc nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Giờ phút này, trong đầu nàng giống như đang có thiên quân vạn mã chạy chồm tán loạn.

Nàng vẫn luôn biết, Nghiêm Ngạn có một khuôn mặt bình đạm không xuất chúng. Nhưng nàng cũng biết, hắn có một đôi mắt thâm thúy giống như mặt nước hồ, yên tĩnh mà sâu thẳm.

Lúc này, ánh mắt của hắn đã chối bỏ vẻ dịu ngoan nói gì nghe nấy mà trước đây vẫn thường hay trưng ra trước mặt nàng để khoác lên mình vẻ lợi hại sắc bén như dao sắc, tràn ngập hương vị xâm lược. Khi hắn tiến lên, bầu không khí ái muội đó cứ theo từng nhịp hô hấp của hắn mà liên tục dâng cao. Trong phòng, ánh nắng thấp thoáng, càng làm cho ánh mắt của hắn có vẻ thâm u động lòng người, giống như có lực khắc được cả linh hồn.

Người khác tập võ, có lẽ là vì muốn được xưng bá võ lâm hoặc là có hùng nguyện trở nên tài trí hơn người. Nhưng Nghiêm Ngạn không phải. Hắn không có hùng nguyện, hắn chỉ đơn thuần muốn cưới vợ mà thôi.

Vì tâm nguyện khi còn sống của mẫu thân, hắn có thể không rên một tiếng, cắn răng vất vả cố gắng hơn mười năm, chẳng hề sợ hãi con đường luyện công vừa gian nan lại vừa dài lâu. Mặc kệ nàng ném cho hắn bao nhiêu bí tịch cùng quyền phổ, hắn đều thu nhận hết, ngày ngày đêm đêm khắc khổ luyện tập. Hắn cũng có thể không thèm quan tâm xem con đường sát thủ mà hắn đang đi có bao nhiêu gian khổ, chẳng hề sợ dọc đường đi tình phong huyết vũ thế nào. Trên người vết thương vô số, vài lần đều suýt nữa đã mất luôn cái mạng, thiếu chút nữa thì đã không bao giờ có thể về nhà. Hắn vẫn kiên trì theo đuổi đến cùng, không sợ chịu khổ, không sợ mệt mỏi không sợ chết, đánh cược cả tính mạng, kiên định với những cuộc mua bán, lại luôn tồn trữ tất cả số tiền kiếm được từ mồ hôi nước mắt đó, chuẩn bị ngày sau cưới vợ.

Vân Nông nghĩ nghĩ, trong đầu lại hiện lên hình ảnh đứa bé trai vẫn một mực làm bạn với nàng năm đó. Vì thế, trong lòng nàng cũng không tự giác hóa mềm. Nhưng khi cảm giác mềm yếu qua đi, rõ ràng ngoài cửa sổ chính là trời quang lãng lãng. Nàng lại cảm thấy một cơn phát lạnh chạy từ lòng bàn chân lên thẳng sống lưng, làm cho nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Đúng vậy, chính là ác bá.

Bởi vì... nàng phát hiện, hắn đã quyết tâm!

Từ khi bắt đầu quen biết với hắn, những năm gần đây, điều làm cho nàng không chịu nổi nhất chính là quyết tâm của hắn. Cái tên đầu gối như hắn, đơn giản mà nói chính là một người vừa đơn thuần lại vừa cố chấp.

Đơn thuần và cố chấp, nếu tách ra đặt trên hai người khác nhau, vậy cũng không có gì quan hệ cũng không quan trọng. Nhưng nếu đồng thời đặt lên người hắn, vậy sẽ biến thành ‘đơn thuần cố chấp’.

Cho nên, một khi Nghiêm Ngạn đã hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì, hắn sẽ phá lệ theo đuổi đến cùng. Mà quyết tâm của hắn cũng rất khác người thường. Hắn sẽ toàn tâm toàn ý mà làm, chấp nhất không hề sợ hãi. Bất luận sẽ phải trả giá thể nào, không đạt thành mục đích thì không bỏ qua.

Bởi vậy, khi nàng biết được hắn đã hạ quyết tâm muốn kết hôn với nàng, trước đó còn tìm cách đến mười năm trời... Có thể nói là, một trận ửng đỏ chưa bao giờ xuất hiện trên mặt nàng, nay lại vì tâm huyết đang cuộn cuộn trong lòng mà từng chút từng chút tô lên hai gò má Vân Nông, diễm lệ như hai đoá mận côi. Nhưng cùng với thái độ quyết tâm mười phần mười của Nghiêm Ngạn, còn có hành vi cứ chỉ luôn không thèm để ý đến lời người khác nói của hắn, lòng của nàng lại bị hàn ý tiếp tục xâm lấn, xâm lấn dần, mãi cho đến khi nàng chìm trong trời băng đất tuyết.

3. Chương 3: - Chương 3

Cuối mùa xuân năm đó, cây chu du trồng trước cửa nhà nảy lộc non xanh biếc, cành lá sáng mắt giống như những chiếc ô mùa xuân mở rộng. Màu lục dưới tầng ô cùng với những vệt nắng loang lổ vẫn còn lưu giữ thời tiết cuối xuân.

Nghiêm Ngạn vừa bước vào nghề sát thủ, thu nhập cũng không nhiều. Vì thế, Vân Nông sau khi mở quán bán quần áo trước cửa nhà một thời gian, thấy lảng giềng miền quê không có mấy người biết chữ, mà mấy

phu tử hồi hương lại hay làm cao, đại bộ phận trẻ con nhà nghèo không có tiền đi học, nàng liền mở một tiểu quán, bày rất nhiều bàn ghế cho trẻ con ngồi đọc sách, vừa bán quán vừa dạy trẻ con biết chữ. Thứ nhất, xem như chia sẻ cuộc sống gia kế. Thứ hai, cũng xem như trả nợ ân tình hàng xóm láng giềng đã chiếu cố nàng cùng Nghiêm Ngạn.

Một lần, Nghiêm Ngạn về nhà, xa xa đã thấy Vân Nông vừa dạy học xong, đang vô cùng thân thiết vỗ vỗ đầu hoặc xoa xoa mặt mấy đứa nhỏ, khen ngợi bọn nó đã học hành rất chăm ngoan. Chỉ chốc lát sau, lại có một thằng nhóc cầm bảng chữ mẫu, sôi nổi đi đến trước mặt nàng. Sau khi được nàng mỉm cười khen ngợi, nó bất ngờ không thèm để ý nam nữ khác biệt, kéo cánh tay Vân Nông muốn nàng ôm nó.

Những tia tức giận mỏng manh lập tức tích tụ nơi đáy mắt của Nghiêm Ngạn. Nhất là khi Vân Nông vui tươi hôn hờ ôm thằng nhóc đó rồi xoay một vòng. Hắn cảm giác như sự ấm áp từ trước tới nay chỉ chuyên dành cho hắn lại ngay vào lúc hắn không có phòng bị, bị người ta vụng trộm lấy mất.

Cảm xúc ứa tới, táo bạo như cuồng phong. Hắn muốn tiến lên tách thằng nhóc đang cùng nàng quá mức thân cận ra thì ở căn nhà đối diện nhà bọn họ, dì Vận đã qua tuổi bốn mươi lại vẫn phong lưu chưa chồng nhìn hắn vậy vậy tay, ý mời hắn vào nhà.

Vân Nông tiễn bọn nhỏ về xong, còn chưa kịp thu dọn sách vở trên bàn thì đột nhiên lại bị ai đó cầm chặt lấy tay. Nàng hoảng sợ, chưa kịp đẩy người đó ra, lực tay không nhẹ không nặng đã kéo nàng đi vào phòng trong. Nàng đành phải lảo đảo theo vào, trong lúc mơ hồ chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng lạnh lùng băng sương của Nghiêm Ngạn.

“Muội không thể kinh bạc người khác.” Nghiêm Ngạn không nói hai lời, kéo nàng vào trong phòng. Hai tay nắm chặt lấy vai nàng, lại thận trọng đối mặt dạn dỏ.

Hoàn toàn mờ mịt, “A?” Nàng đùa giỡn không đành hoảng với đàn ông khi nào chứ?

“Muội chỉ có thể kinh bạc ta.”

“Chỉ có thể?”

“Đúng.”

“Không kinh bạc huynh có được không?” Nàng có chút khó xử hỏi. Không biết sắc mặt ác liệt này của hắn đến tột cùng là từ đâu mà đến.

Nghiêm Ngạn lo lắng ra mặt, “Không được.” Hai tay gắt gao nắm lấy hai vai nàng. Khi nàng chậm chạp không chịu có câu trả lời thuyết phục, ần ần dùng sức.

Vân Nông sợ đau rút lui hai vai, thấy hắn chẳng có nửa điểm suy nghĩ thương hương tiếc ngọc, đành phải nhún nhường – “Huynh hy vọng muội kinh bạc huynh thế nào?” Loại yêu cầu này... Hắn không biết là rất kỳ quái sao?

Nghiêm Ngạn nghĩ lại cảnh tượng vừa mới được chứng kiến, hương vị chua chát lại không ngừng dâng lên trong lòng.

“Thấy ta thì phải sờ sờ mặt của ta.” Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không nghĩ ra được điều gì khác, đành phải bắt chước y khuôn.

Nàng nâng tay lên xoa xoa khuôn mặt của hắn, “Giống như vậy sao?”

“Còn phải nắm nắm tay của ta.”

“Nhất định phải sao?” Nàng cau mày, cứ cảm thấy hai người bọn họ đã không còn là hai đứa con nít năm nào nữa, nếu thân cận như vậy, đừng nói người nhà quê thấy không ổn mà ngay cả nàng cũng hiểu được, làm vậy dường như có chút thân mật quá mức...

Dường như sợ nàng không chịu, hắn mạnh mẽ yêu cầu: “Nhất định phải.”

“Được rồi.” Nàng giơ tay ra chụp lấy bàn tay hắn, cảm lòng bàn tay ấm áp mà thô ráp của hắn, “Nắm thì nắm, vậy được chưa?”

Nhưng hắn vẫn giống như dân chịu nạn đói, ăn mãi không no, cứ cảm thấy như vậy vẫn không thể làm cho trái tim đang bị treo cao của hắn hạ xuống đất bằng được. Hắn nhìn không được, kéo nàng qua, cúi người xuống, hai tay lập tức ôm lấy chiếc eo thon của nàng. Thừa dịp nàng chưa kịp nhúc nhích, lại vội vàng đặt thêm yêu cầu. “Còn phải ôm ta một cái.”

“Không làm như vậy đâu.” Vân Nông như nằm mộng tựa vào trong lòng hắn. Bên tai truyền đến, chính là tiếng tim đập nhảy gấp gấp của hắn.

Nghiêm Ngạn hơi buông lỏng nàng ra, đau lòng hỏi: “Muội không quan tâm ta?”

Nàng chung quy cũng đã biết được mấu chốt của vấn đề là nằm ở đâu.

“Đầu gối, ai nói với huynh kinh bạc huynh đồng nghĩa là quan tâm huynh?” Nàng hít thở sâu, từ từ trấn định lại, ý cười trong suốt hỏi.

“Dì Vận.” Hắn không chút nghĩ ngợi liền khai ra thủ phạm.

Vân Nông buông cái tên đầu gối dễ bị lừa gạt ra, đi nhanh đến bên cửa sổ, thò đầu ra ngoài rống lên. “Dì Vận! Đã nói biểu ca ta là đầu gối rồi mà, dì đừng có thừa cơ mà bắt nạt tên ngốc đầu gối như hắn nữa!” Làm như lo lắng vùng thôn quê này không có việc gì để làm vậy, mỗi khi thấy hắn về mà không chọc hắn thì sẽ không vui.

Vận nương sống ở căn nhà đối diện, sau khi thưởng thức xong màn chú rể dậy bảo cô dâu mới xong, phong tình vô hạn tựa người vào khung cửa sổ, nhìn nàng che miệng cười không ngừng.

“Ai làm cho hắn dễ bị lừa như vậy chứ?” Mấy năm nay, kẻ ngốc ngây thơ giống như hắn chẳng dễ tìm chút nào.

Âm thanh cười trộm khoái trá đều từ khắp mọi nơi truyền đến. Sắc mặt Vân Nông đỏ ửng, lại trừng mắt lườm dì Vận một cái, sau đó vội vàng đóng cửa sổ lại để tránh việc xấu trong nhà bị người ngoài dòm ngó.

Nhưng khi nàng xoay người lại, suýt nữa đã đụng phải Nghiêm Ngạn đang im lặng đứng phía sau nàng. Tuy nói khuôn mặt hắn vẫn không hề có biểu tình như trước, nhưng trong đôi mắt lại thanh thanh đậm đậm viết chữ bi thương.

“Muội không chịu kinh bạc ta?”

Nàng không khỏi cảm thấy đau đầu vạn phần, không biết nên giải thích với hắn như thế nào. Con người của Nghiêm Ngạn, bình thường cũng chỉ nhận thức một cách lý giải. Một khi hắn đã nhận định thì cho dù có bảy, tám con ngựa cũng kéo không lại.

“Kinh bạc huynh như vậy, sau này làm sao huynh cưới vợ được nữa?” Hắn đang bức nàng chà đạp đóa hoa hắn sao?

Nghiêm Ngạn tuyệt không để ý: “Không cưới được ai khác cũng không sao.” Dù sao, người hắn muốn kết hôn cũng không phải ai khác.

Mi mắt nàng dựng ngược, “Muội không gả được thì làm sao bây giờ?”

“Cũng không sao.” Không phải còn có hắn đang chờ cưới đó sao?

Đối với sự đơn thuần cùng cố chấp của hắn, nàng rất muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài. Nhưng mỗi khi ở trước mặt hắn, nàng bất tri bất giác lại cứ mềm lòng, chỉ hy vọng có thể làm cho hắn vui vẻ một chút là tốt rồi. Nhưng trước sau nàng vẫn không hiểu, đối với hắn, chính nàng đã quá cứng yêu chiều chuộng hắn, mới đường hắn thành ra đức hạnh thế này...

Ánh mặt trời xuyên qua những lỗ thủng trên cửa sổ giấy mà chiếu vào phòng. Vân Nông lúc này đã mở mắt tỉnh dậy. Sau một đêm mộng cũ trần trọc, nàng vừa giơ tay che chắn ánh nắng chói chang, vừa thì thào trong miệng.

“Hóa ra đã nhiều năm trước đây... huynh ấy đã biết cách làm mình khó xử?”

Vì sao nàng đột nhiên lại nằm mơ thấy chuyện từ nhiều năm về trước như vậy nhỉ?

Chẳng lẽ vì bị chuyện hôm qua đả kích nên mới có thể nhớ đến chuyện xưa cũ mà nàng vốn đã sớm quên từ lâu? Chỉ là khi đó, nàng không rõ Nghiêm Ngạn đang suy nghĩ cái gì, mà hẳn lại là người hướng nội, có tâm sự gì cũng giấu kín trong lòng. Chỉ cần hẳn không nói, nàng cũng không thể truy hỏi được nửa phần.

Bây giờ ngẫm lại, không chỉ là lúc trước mà ngay cả bây giờ nàng cũng càng lúc càng không hiểu hẳn. Sính lễ tràn ngập khắp phòng càng lẳng lẳng đập vào mắt như muốn nhắc nhở nàng

Sau khi rửa mặt qua loa, Vân Nông đi ra cửa phòng đã thấy Nghiêm Ngạn vừa vặn cầm hai quả trứng gà từ ngoài đi vào. Trên chiếc bàn nhỏ trong đại sảnh đã có một hời cháo nóng hầm hập cùng một đĩa rau luộc. Chẳng mấy chốc, Nghiêm Ngạn đã đem trứng gà vừa mới chiên xong đặt lên bàn. Hai trái trứng chiên ốp lét ánh vàng rực rỡ.

“Huỳnh sao lại...” Ngồi ở bên cạnh bàn nhìn hẳn bận rộn, nàng có chút khó hiểu hướng về phía nhà bếp xa xa nhìn hẳn, chẳng biết hôm nay lại thổi gió mưa gì nữa đây.

Hắn nhẹ giọng nói: “Thừa dịp còn nóng, mau ăn đi.”

Ăn không biết vị, cuối cùng Vân Nông cũng dùng xong bữa sáng. Vừa ngẩng đầu lên, lập tức bắt được đôi mắt Nghiêm Ngạn đang nhìn chăm chăm vào nàng, không biết đã nhìn bao lâu.

“Làm sao vậy?”

Hắn chậm rãi nói: “Hôm qua muối chưa hầm cháo đậu đỏ mừng ta về nhà.”

“Muối quên mất...” Nàng dừng một chút rồi đứng lên, “Thời gian trước vội vàng việc bỏ trốn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không mang theo được thứ gì. Để muối ra phố mua về.”

“Ta đã mang theo giúp muối rồi.” Nghiêm Ngạn một tay đè vai nàng xuống rồi đi lấy bao đậu đỏ đến cho nàng, cũng dâng lên về mặt chờ mong.

Trước ánh mắt mong mỏi của hẳn, Vân Nông xắn ống tay áo lên, đi vào gian phòng bếp nhỏ hẹp. Ngồi trước bếp lò hầm một canh giờ, lúc này mới hầm xong một nồi cháo đậu đỏ mềm mại thơm hương.

Nàng dùng một tay chống cằm, ngồi bên bàn ăn nhìn Nghiêm Ngạn đang híp mắt thỏa mãn, cẩn thận thổi cháo đậu đỏ cho nguội rồi bỏ vào miệng, giống như đang ăn món gì quý hiếm lắm vậy.

“Tiểu Nông.” Lại hít sâu thêm một hơi hương vị ngọt ngào quen thuộc đang lan tỏa khắp căn phòng vào đầy lá phổi, Nghiêm Ngạn nhẹ giọng gọi nàng.

“Ừm?”

“Ta đã về.” Hẳn tựa như đang cử hành nghi thức hệ trọng gì.

Nàng giật mình, nhớ đến trước đây mỗi khi hẳn đi xa trở về, sau khi ăn xong cháo đậu đỏ đều sẽ nói với nàng như vậy. Nàng nhất thời cảm thấy trái tim ấm áp, lại thỏa mãn nở nụ cười.

“Trở về là tốt rồi.”

Hắn hỏi, thật sự rất dễ dàng, “Vậy chúng ta thành thân được chưa?”

“...” Có thể lập tức nhảy quá xa như vậy được không?

Hắn vẫn đang chờ, “Tiểu Nông?”

“Thật sự muốn kết hôn với muối sao?” Xem ra hôm qua không phải hẳn nhất thời tâm huyết dâng trào, mà cảnh tượng dây dưa trong mơ cũng bởi vì chuyện này mà đến.

“Thật chứ.”

“Vì sao?”

“Muối là nàng dâu của ta.” Từ trong miệng hẳn thốt ra, điều này bỗng trở nên tự nhiên giống như chân lý vậy.

Nàng đang gặp phải thổ phỉ chặn đường cướp của sao?

Có ai ăn nói ngang tàng như hấn vậy không chứ? Cái đầu gỗ kia thật ra cũng không phải là đầu gỗ, mà là con rùa ngoan cố thì đúng hơn. Còn cái tính cố chấp của hấn nữa chứ, một ngum cắn chết, không cho người khác sửa đổi.

Khi Vân Nông còn đang đau đầu không thôi, nghĩ xem nên làm thế nào để biết rõ được ý tưởng của hấn, Nghiêm Ngạn đã đến phía sau nàng từ lúc nào không hay, vươn mười ngón tay lên tháo gỡ những búi tóc từng từng được vắn tùy ý trong đỉnh đầu nàng, cũng lấy từ trong người ra một cây lược ngọc hấn đã chuẩn bị sẵn từ trước, từng chút từng chút chải vuốt những sợi tóc dài rối tung của nàng.

“Ngồi đi, đừng nhúc nhích.” Khi nàng kinh ngạc muốn xoay người lại, Nghiêm Ngạn đã đẩy chuyển khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay lại.

“Muội, muội tự làm được...” Nàng có vẻ không thích ứng được cái kiểu vô cùng thân thiết này.

“Không được.”

“Vì sao?”

“Giấc mộng.” Hấn bình tĩnh nói, giọng điệu vô cùng chân thành.

Hai hàng mi mắt của nàng dừng thẳng, “Giấc mộng gì?”

“Giúp nàng dâu chải đầu.” Trong trí nhớ không nhiều lắm về thời thơ ấu của hấn, ngày còn bé, hấn thấy cha vắn hay tình nồng ý mật như vậy với mẹ.

Vân Nông nhất thời cảm thấy đau đầu không thể chịu nổi, “Không phải huynh tính... sau này đều giúp muội chải đầu như vậy đó chứ?”

Nghiêm Ngạn thận trọng gạt đầu, chiếc lược ngọc trong tay nhẹ nhàng lướt qua những sợi tóc bóng loáng đen mượt của nàng.

Nhiều năm chung sống, tuy nàng đã sớm biết tính tình hấn có chút cổ quái, nhưng ngàn vạn lần nàng cũng không nghĩ tới hấn lại đến mức như thế này.

“Huynh có biết, ở trong mắt người thường, đó là giấc mộng rất kỳ quái không?” Đừng nói là nam nữ trưởng thành, ngay cả huynh muội bình thường cũng sẽ không làm như vậy, huống chi, hai người bọn họ vẫn chưa thành thân.

“Không biết.” Hấn đúng là người kém văn minh, dù lời vàng ý ngọc thế nào cũng nghe không lọt tai.

“Muội... có thể cự tuyệt không?” Bọn họ cũng đâu phải... cũng đâu phải là vợ chồng mới cưới...

Sắc mặt hấn không đổi, chỉ là xoay người nàng lại, nhìn nàng không nói. Một đôi mắt đen thẳm lảng lảng chảy xuôi nồng đậm về thỉnh cầu, làm cho hấn thoát nhìn quả thật rất giống con mèo con với đôi mắt nhỏ đen lúng liếng ẩm ướt đầy vẻ vô tội. Khiến nàng ngược lại còn cảm thấy như chính mình đang bắt nạt hấn vậy... Chẳng sợ nàng lại có suy nghĩ muốn ngăn cản, chỉ là hấn nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy mong mỏi. Ánh mắt kia giống như cánh tay mềm dẻo chạm rãi quán chặt lấy trái tim nàng, nhéo nàng đau lòng.

Cái tên đại vương xấu xa này...

Chắc, vì sao gần đây sau khi nói hấn không nghe xong, liền không nói hai lời xuất chiêu làm nũng này với nàng? Trước đây hấn chưa từng như vậy a. Rốt cuộc là vị nhân sĩ giang hồ thân tà ảnh oai nào đã dạy hư hấn vậy chứ?

“Muốn chải thì chải đi.” Cùng lắm thì cũng chỉ là chải đầu thôi mà.

Có lẽ cũng chưa từng luyện qua môn công phu chải đầu cho nữ nhân, cho nên kỹ thuật của Nghiêm Ngạn cũng không được tốt lắm. Chải tới chải lui vài lần cũng không thể cài được chiếc trâm gài tóc vào búi tóc mà hấn vừa mới chải bó xong. Nhưng hấn không hề từ bỏ, cho dù nàng phải ngồi chờ đến mức buồn ngủ, hấn vẫn chấp nhất muốn cài trâm cho nàng.

Khi hấn cuối cùng cũng đại công cáo thành, Vân Nông đứng dậy xoa nắn cái cổ đã cứng ngắc của mình. Thình lình, một bộ xiêm y mới tinh đã bị hấn trưng ra trước mặt nàng.

“Cái này... lại là cái gì nữa đây?”

“Giúp muội thay quần áo.” Hấn bày xiêm y lên bàn, sau đó không đợi nàng đồng ý đã lập tức cởi lớp áo ngoài mà vừa rồi nàng mới tùy ý mặc vào.

Nàng vội vàng ngăn chặn đôi tay lỗ mãng của hắn: “Tự muội sẽ làm...”

“Giúp nàng dâu mặc quần áo.” Động tác trong tay hắn một khắc cũng không ngừng. Mười ngón tay linh hoạt tránh né sự ngăn chặn của nàng, trong nháy mắt đã cởi xong lớp áo trên người nàng rồi đích thân mặc cho nàng bộ đồ hắn vừa cố ý mua về.

Nàng sửng sốt, “Lại là giấc mộng?”

“Nói đi, huynh còn có giấc mộng gì nữa?” Chẳng lẽ nguyên nhân hắn muốn cưới vợ chính là vì muốn hầu hạ nàng?

Nghiêm Ngạn cũng không nóng lòng trả lời, “Sau này muội sẽ biết.”

“Gợi ý một chút đi.” Sẽ không phải là những loại hình này chứ?

“Chúng ta...” Hấn cúi người xuống, âm áp lại ái muội nói nhỏ vào tai nàng, “Từ từ sẽ đến.”

Hơi thở phả vào màng nhĩ của nàng, mang theo một trận lo lắng, dẫn theo cảm giác run rẩy làm tê dại nửa người của nàng. Nàng không tự giác, muốn xoay người né tránh. Thấy nàng như vậy, Nghiêm Ngạn nhin không được lại tiếp tục thổi khí bên tai nàng.

“Huynh...” Nàng đỏ mặt, nhanh chóng bịt hai lỗ tai đang bị kinh bạc lại để tránh né.

Hắn không nhanh không chậm kéo tay nàng ra, không chút do dự đặt vào lòng bàn tay nàng một nụ hôn.

“Tiểu Nông, chúng ta thành thân đi.”

“Muội...”

“Ta chờ muội đồng ý.” Nụ hôn của hắn cứ mãi lưu luyến trong lòng bàn tay nàng. Khi nàng muốn lén rút tay về thì hắn lại nhẹ nhàng cắn vào đầu ngón tay nàng.

Đầu ngón tay mềm mại mượt mà, sau khi bị hắn cắn khê thì lập tức thu trở về. Hấn lưu luyến nhai lại tư vị, cực lực đè nén khao khát muốn ôm ghì lấy nàng mà nhai cắn đang tràn đầy trong lòng, chỉ e sẽ dọa nàng sợ.

Có lẽ nàng vẫn chưa biết đúng không? Đối với nàng, hắn trước sau đều có loại cảm giác không đủ, chưa đủ.

Ở trong trí nhớ của hắn, bắt đầu từ khi còn bé, nàng luôn xuất hiện vào những lúc hắn gặp nguy nan nhất, cần hưởng âm áp nhất. Hắn vẫn luôn cho rằng, nàng giống như một gốc cây di động mà ông trời đã cố ý vất xuống cho hắn. Hắn không biết bơi, không có lý nào lại không gắt gao ôm chiếm lấy nàng?

Nhưng ôm mãi, ôm riết cũng thành tư vị quen thuộc.

Tư vị đó, từ từ chảy vào tâm khảm hắn, uốn lượn vòng quanh, quanh quẩn trong những giấc mộng chấp chờn của hắn, thường xuyên xuất hiện trong suy nghĩ của hắn. Cuộc đời của hắn mà không có nàng làm bạn, làm thế nào cũng không sao quên được những nét nhíu mày hay những nụ cười của nàng.

Hắn chưa bao giờ quên lời phó thác của Vân Thiên đối với hắn. Nhưng trách nhiệm từng tồn tại trong lòng hắn năm đó, bất tri bất giác đã thay đổi địa vị, hóa thành niệm tưởng nồng đậm khó cưỡng, choáng váng nhuộm thành chỗ an toàn duy nhất đầy ánh sáng trong trái tim hắn, trở thành ngôi nhà mà hắn có thể trở về.

Ánh sáng duy nhất đó, nơi mà ánh sáng đó chiếu rọi xuống lại còn là bờ bến thật thật chính chính mà hắn có thể hoàn toàn thả lỏng tinh thần, an tâm nghĩ ngợi.

Những năm nay, trong lòng hắn luôn ôm giấc mộng, hận không thể ôm ghì lấy nàng, cùng nàng hô hấp triển miên thiên hạ. Giờ phút này ở ngay bên cạnh hắn, tuy nàng hiện nay đối với hắn có một chút do dự khó hiểu, không hiểu được tấm lòng của hắn, cũng không hiểu được khát vọng bất luận thế nào cũng muốn khóa chặt nàng lại bên người cả đời của hắn...

Cũng hết cách, vậy cứ để từ từ sẽ đến đi.

Hắn có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Khắp núi rừng dần dần ngập tràn ý thu. Sáng tinh mơ, trên con đường nhỏ hồi hương không biết tên, một chiếc xe ngựa to lớn lộc cộc chạy trên mặt đường đất bị sương sớm thấm ướt. Nếu chăm chú nhìn kỹ, có thể nhìn thấy một nam một nữ đang ngồi trên cang xe dây dưa, do dự.

“Ban ngày ban mặt, huynh kiểm điểm một chút đi.” Vân Nông phụng phịu, cực lực dè dặt về đồ ửng không tự chủ được đang dâng lên đầy mặt, dùng sức đánh bay bàn tay của ai đó đang vụng trộm sờ đến phần eo thon nhỏ của nàng.

“Ta không sao cả.” Mặt Nghiêm Ngạn không chút thay đổi, không ngừng cố gắng.

“Nếu để người ta nhìn thấy, sau này muội làm người thế nào được nữa?”

“Không cần làm người, làm vợ là được rồi.” Không thể sờ được phần eo mảnh mai, bàn tay to lớn của hắn tự động tự phát đổi sang ôm ấp bờ vai của giai nhân.

“Đi này, huynh còn nhanh mồm nhanh miệng nữa không?” Nàng lấy hai ngón tay nhéo vào mu bàn tay hắn, lại xoắn quanh một vòng, vừa cười lạnh vừa buộc hắn phải rút khỏi khu vực cấm.

Kể từ khi Nghiêm Ngạn nói rõ ‘giấc mộng nàng dâu’, hắn còn thật sự triển khai nghiệp lớn, đối đãi với nàng dâu của mình.

Không, hoặc là không nên, hắn chỉ đơn phương không phân rõ phải trái, cũng không chấp nhận sự cự tuyệt của người mà bản thân hắn đã nhận định là nàng dâu, chọc cho Vân Nông vô cùng chán ngán. Nhưng hết ngày này qua ngày khác cũng không thể chống lại nổi sự bất khuất cùng mặt dày mày dạn của hắn.

Nói thực ra, mấy ngày nay, hắn cũng không làm ra chuyện gì quá khác người. Cùng lắm thì cũng chỉ là thường xuyên cầm tay nàng xoa xoa bóp bóp, bằng không thì cũng lao thẳng đến những nơi nào mà nàng có thể nhìn thấy... Tóm lại, toàn bộ thiên thủ quan âm trên người hắn, chỉ cần có cơ hội, tay hắn sẽ vòng qua thắt lưng kéo nàng vào lòng, giống như đang thật cẩn thận xác nhận sự tồn tại của nàng, hoặc như muốn xác định nàng chính là sở hữu của hắn. Rắn chắc quán triệt ngày ngày đều cùng nàng như hình với bóng. Bất luận nàng đẩy ra vài lần, mặt lộ vẻ không thể nào mấy lần, hắn đều bất bại bất khuất sấn vào, khiến cho nàng hiện nay sắp đến mức mất hết tri giác.

Điều khiến cho nàng nhịn không nổi là hắn cứ thích đứng sau lưng nàng rồi kéo nàng vào sâu trong lòng, lại cúi người dùng gò má nhẹ nhàng dán vào má nàng. Mỗi lần bị hắn kề cận cọ sát như vậy, nàng đều hoài nghi, nếu cứ để lửa gần rơm như thế này, hai người bọn họ có thể xảy ra chuyện lớn gì hay không, làm cho nàng không thể không dè dặt nén nổi kinh hoàng trong ngực, mãi xưa đuổi tên đồ tử do nhà mình xuất phẩm, đỡ phải bị hắn cọ sát đến sau này, trái tim không có ý chí, không hề kiên định sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực của nàng rồi bay thẳng vào lòng bàn tay hắn.

“Đầu gối, chuyện thành thân, trước đây muội thật sự không hề nghĩ đến.” Sau khi lại bị hắn chiếm tiện nghi – gắt gao ôm lấy vòng eo, nàng ôm ngực thở dài. “Huynh cũng biết mà, cho tới nay, muội vẫn luôn coi huynh là người thân của muội.”

Kêu nàng làm sao sửa được thói quen đây?

Suốt khoảng thời gian dài chung sống, trong lòng trong đầu nàng sớm đã cho hắn một vị trí là người nhà, cũng nhận định hắn chính là ruột thịt chí thân suốt đời này không rời không bỏ của mình. Nhưng hắn lại tâm huyết dâng trào, đột nhiên nói với nàng rằng vị trí của hắn trong lòng nàng có phong thủy không tốt, đại gia hắn muốn chuyển nhà, còn cứng rắn muốn chuyển đến đồi mọc rêu ở vị trí phụ quân, không cần nàng đồng ý đã bắt đầu thi công rào rậm, khiến cho chủ nhà là nàng có muốn ngăn đón cũng không còn cách nào ngăn đón, chỉ có thể đứng nhìn và than thở.

Lăn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy, nàng đã gặp đủ loại người, không biết xấu hổ có, không xương không cốt khóc lóc om sòm ăn vạ cũng có, chỉ duy loại đại vương xấu xa tài trí hơn người như hắn là chưa từng thấy mà thôi.

“Bằng không thì như vậy đi, từ hôm nay trở đi, muội sẽ bắt đầu từ từ suy nghĩ?” Biết có nói cái gì hấn cũng không nghe lọt tai, nàng ôn tồn sửa đổi sách lược.

“Phải suy nghĩ bao lâu?” Nghiêm Ngạn không hỏi nhiều, chỉ chăm chăm vào mục tiêu.

“Ồ...” Nàng đánh nước đôi, “Đến lúc đó huynh sẽ biết.”

Con người đen nháy của hấn chậm rãi đảo qua tâm tư đen tối của nàng. Tuy đã sớm nhìn thấu tâm tư quanh co lòng vòng của nàng, nhưng hấn vẫn mở rộng cánh cửa chờ tên tội phạm quan trọng đang tạm thời bỏ trốn như nàng sẽ mỗi một mà quay về.

“Được, muội cứ suy nghĩ đi.”

“Vậy bây giờ huynh có thể nói uội biết, chúng ta đến tột cùng là muốn đi đâu?” Nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, cuối cùng Vân Nông cũng có tâm tình dò thám vấn đề nửa đêm hôm qua đang yên ả trên giường đột nhiên lại bị ai đó lôi dậy rồi nhét vào xe ngựa.

“Nhà mới.”

“Nhà mới ở đâu ra?” Giữa hai người bọn họ có bí mật từ lúc nào vậy chứ? Sao trước đó nàng cũng không hay biết gì?

“Mua.”

“Ý huynh là, bằng tiền để dành của huynh sao?” Xưa nay hấn ở trước mặt nàng đều rất thẳng thắn, không ngờ lại giấu diếm nàng chuyện này giống như núi ẩn trong sương sớm vậy.

“Phải.”

“Vậy —.”

“Đừng cứ hỏi mãi thế, cũng sắp đến rồi.” Nghiêm Ngạn lái xe ngựa quẹo vào một con đường nhỏ rồi giục ngựa đi vào một khu rừng rậm cổ thụ che trời.

Đi tới chỗ sâu trong rừng rậm, một gian nhà dân được dựng trên tiểu pha liền hiện ra trước mắt. Khi xe ngựa vừa tiến đến dãy tường vây bên ngoài khu nhà dân, một cảm giác buồn bực rất khó chịu bỗng nhiên ập đến. Nàng cúi đầu hít một hơi thật sâu, hơn nửa ngày mới cảm thấy thoải mái được một chút. Đợi đến khi nàng nâng trán lên, phong cảnh trước mắt thoảng chốc đã làm nàng cứng lại. Khu nhà dân cũ nát mới vừa rồi đã biến đi đâu không biết. Nàng trọn tròn ánh mắt, định thần nhìn kỹ trước mắt chẳng những có lầu có các, còn có một tòa trang chính tề.

“Thế này là thế nào...” Thủ thuật che mắt sao?

“Đây là trận thức độc đáo do Bích Trù lão nhân sáng tạo, dành riêng cho ta.” Nghiêm Ngạn cho dừng xe ngựa, chỉ vào tường viện bên ngoài giải thích cho nàng nghe. “Trận thức này có thể ẩn, có thể thủ. Trong thiên hạ chỉ có lão và ta mới có thể giải được. Đợi lát nữa ta sẽ chỉ uội cách giải trận để sau này có thể ra vào.”

“Bích Trù lão nhân?” Vị quốc sư râu tóc bạc phơ, dựa vào tài năng sâu xa khó đoán, nghe nói đã bị triều đình dưỡng ở ngoài cung ghé khánh đó sao?

“Huynh... mua trận thức này để làm gì?” Nàng run rẩy hỏi, cũng rút cuộc thấy rõ khi hấn ‘đã quyết định’ thì chuyện sau đó nghiêm trọng thế nào.

“Nhà an cư.” Vì sau này không muốn cho bất cứ ai xâm phạm, cũng vì sự an toàn của nàng.

“Hết bao nhiêu ngân lượng?”

Nghiêm Ngạn lại lựa chọn giấu diếm đáp án, im lặng không nói. Nàng liếc mắt nhìn hấn một cái, lại bắt đầu hơi hơi cảm thấy da đầu run lên không thôi...

Nếu nàng nhớ không lầm, tục truyền rằng, một trận thức bình thường của Bích Trù lão nhân cũng phải tiêu tốn ngàn lượng bạc trắng. Nếu cố ý thiết kế riêng cho người, vậy thì thế nào cũng tốn hơn vạn lượng chứ chẳng chơi... Vì cưới vợ, hấn thật sự phải chơi sang như vậy sao?

“Vào xem đi.” Nghiêm Ngạn không rảnh xem nàng ngẩn người, sau khi đỡ nàng xuống xe liền kéo nàng cả người đang lằng lằng vào trong trang.

Sau khi bước vào bên trong, Vân Nông mới phát hiện. Sơn trang này kỳ thật cũng không rường cột chạm trổ như trong tưởng tượng của nàng mà ngược lại còn có vẻ giản dị tự nhiên như cuộc sống quen thuộc nhiều năm qua của nàng. Có lẽ Nghiêm Ngạn cố ý an bài dựa theo sở thích của nàng, khiến cho nàng ngay cả thời gian thích ứng cũng không cần, cảm giác quen thuộc thản nhiên phủ lấy cõi lòng nàng.

Nàng cẩn thận xem qua mỗi một nơi trong trang. Bên trong, cái bàn cái giường... dụng cụ sinh hoạt, tất cả đều có đủ. Ngay cả tủ quần áo trong phòng nàng cũng treo đầy những bộ đồ mới... Sau khi bị hấn kéo đi dạo quanh trang một vòng, Vân Nông đứng trong sân nhà hoa ảnh sum suê, đối với lần chuyển nhà này có chút không biết phải làm sao.

“Mấy năm nay, tiền huynh kiếm được đều...” Thì ra xưa nay hấn vẫn luôn kiên trì ăn ít kiệm dùng cũng không lãng phí nửa trĩnh tiền, chính là vì cái này sao?

“Thích không?”

Cứ cảm thấy như có cái gì ghen ở cổ họng, “Tên gốc này...”

“Ừm.” Nghiêm Ngạn không phủ nhận cách nói của nàng, chỉ là...

Hấn là gốc, nhưng nàng cũng là gốc vậy.

Nàng trước nay luôn xử sự khôn khéo lưu loát, lại là một cô nương nhân hậu gốc nghề luôn bao che khuyết điểm, từ nhỏ đến lớn đều một lòng một dạ đối xử tốt với hấn, luôn gây gốc suy nghĩ cho hấn, hận không thể làm hết mọi chuyện giúp hấn, để cho hấn tránh xa những nơi nguy hiểm cùng khả năng chịu thương tổn. Nhưng nàng cũng không giấu lại xem mình thì thế nào? Nàng đặt bản thân ở nơi đâu?

Năm đó chỉ vì một tâm nguyện của hấn, cô nương gốc này liền vì hấn dẫn thân vào con đường lái buôn. Một ngày hấn không đạt thành tâm nguyện, nàng liền một ngày tiếp tục làm lái buôn vì hấn thu xếp việc làm ăn. Mà nay, ở độ tuổi của nàng, nếu đổi thành người khác thì ước chừng đã có đứa con gần mười tuổi luôn rồi. Hấn đã làm chậm trễ nhiều năm thanh xuân của nàng. Nếu không nhanh nhanh rước nàng về nhà che chở thì coi sao được? Chẳng lẽ thật sự muốn nàng phải một nhọc suy nghĩ, mười năm như một ngày, vì hấn mà hằng đêm trần trọc không yên sao?

Hãy còn đang phải cố gắng nhịn xuống lòng rung động trước căn nhà mới, Vân Nông miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cũng nhớ đến mới vừa khi đi thăm phòng bếp đã gặp được một chỗ không thích hợp.

“Đầu gối, củi gạo mắm muối tương dấm chua trà đậu?” Hấn có phải đã quên thứ gì rồi không?

“... Không mua.” Hấn có chút khốn quẫn.

Nàng liếc mắt nhìn hấn một cái, “Huynh muốn hai ta ăn tòa nhà này sao?”

“Tiền không thừa bao nhiêu...” Một hơi làm xong căn nhà mới cho nàng thỏa đáng, lại còn đồ cưới cùng sinh lễ, mười năm cố gắng của hấn đã gần như trống rỗng.

Sơn trang trước mắt, lại còn một cỗ xe ngựa chứa đầy sinh lễ làm nàng hoa mắt kia nữa, chắc hấn đã tiêu tốn tất cả tâm huyết của hấn, hầu như không còn lại gì... Vân Nông khe khẽ thở dài, kéo cánh tay hấn đi thẳng đến xe ngựa, chuẩn bị đỡ hàng.

“Đi, lên thôn trấn mua đồ đi. Chúng ta không phải tiên nhân mà uống sương qua ngày được.” Nếu nhớ không lầm, trên đường đi vừa rồi có đi ngang qua một trấn nhỏ.

Sau khi đi thẳng ra khỏi núi rừng chuẩn bị ẩn cư rồi đi tới trấn trên, hai người bắt đầu mua đồ dùng thiết yếu. Còn chưa đi tới giữa trưa đã đến khu bán thức ăn. Vân Nông liền phát hiện ở một khúc quanh trên đường có ám hiệu của đồng nghiệp lưu lại. Nàng men theo dấu hiệu ven đường, sau khi tìm đọc được tin tức mới nhất mà đồng nghiệp để lại trong một chỗ kín đáo, lại không nói một lời thả nó về lại chỗ cũ.

“Tiểu Nông?” Nghiêm Ngạn đẩy đẩy nàng đang đứng bất động bên bờ tường.

“Đầu gối, huynh có bản đồ của vùng này không?” Không biết tại sao, nàng đột nhiên rất muốn thử thời vận.

“Ta đi mua.”

Nàng gật đầu. “VẬY MUỘI ĐI MUA ĐỒ ĂN.”

Sau khi mua một đồng nguyên liệu nấu ăn từ quán đồ ăn cùng quán thịt, Vân Nông mới vừa nghĩ đến chuyện sẽ đem tất cả đặt vào trong xe ngựa, đã thấy giữa đám đông dân chúng bình thường đột nhiên xuất hiện một hàng hắc y nhân thần sắc ‘miễn làm phiền’. Người nào người nấy bộ pháp rất nhanh, bước chân nện xuống đất cứ êm như ru.

Sau khi xác định được những kí hiệu giống nhau như đúc được khắc trên hông của bọn họ, nỗi hoài nghi trong lòng nàng cũng bắt đầu từng giọt từng giọt mở rộng.

Đi mua đồ ăn mà cũng có thể gặp phải giáo đồ ma giáo sao?

Nàng nghĩ, đây cũng không phải do vấn đề đường xá rất đông đúc mà là vận khí của ai đó thật sự quá tốt, hay là do nàng chuyển nhà quá mức đúng dịp? Nàng đứng ở ven đường suy tư về tin tức mới vừa nhận được, lại liên kết với bóng dáng những giáo đồ ma giáo đang dần đi xa. Tiếp theo, nàng nở một nụ cười thật quỷ dị.

Khi Nghiêm Ngạn quay lại tìm nàng, chỉ thấy nàng đứng một mình ở ven đường, cười đến nỗi ai đi ngang qua nàng đều cảm thấy ớn lạnh một cách khó hiểu. Nàng còn lấy từ trong người ra một cái bàn tính, tính toán toán, rồi lại lấy tấm bản đồ từ tay hấn nghiên cứu.

“Tiểu Nông?” Hấn khó hiểu ôm lấy đồng rau xanh củ cải nàng vừa mua về, đứng nhìn hành động của nàng.

Nàng thu bản đồ lại, lòng tràn đầy cảm giác thành tựu vỗ vỗ bờ vai rắn chắc của hấn.

“Cũng là huynh ngoan, đã nghe theo muội không đi theo bọn hấn.” Rêu rao khắp nơi hoàn toàn khác với việc không đành lòng. Thứ nhất, có thể phiêu lưu trốn tránh truy đuổi. Thứ hai, có thể an ổn sống những ngày tháng yên lành không gió không mưa.

Nghiêm Ngạn nghe mà lòng tràn đầy mây mờ, “Bọn họ?”

“Đồng nghiệp của huynh a.” Nàng vừa nói vừa vươn tay lấy siêu nước giặt bên hông hấn.

Nghiêm Ngạn tuy không hiểu rõ nàng nói vậy là có ý gì, nhưng hấn vẫn có thể nắm bắt được tâm tình của nàng, thừa cơ đánh nhanh rút gọn. “Nếu ta ngoan, vậy ngày mai chúng ta thành thân nhé?”

Đang uống nước cho qua cơn khát, nàng lập tức bị sặc nước lên mũi, ho hắng liên hồi. “Khụ, muội đã nói là muội cần phải...”

Nàng thật vất vả chống chọi cơn ho sặc, vừa ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt đáng thương hề hề của hấn.

“Tiểu Nông...”

Nàng không tự nhiên chớp chớp mắt, “Việc này... việc này, chúng ta về nhà rồi từ từ nói sau.”

Nghiêm Ngạn dương dương tự đắc, sau khi chiếm được ưu thế, tâm tình cảm thấy rất tuyệt. Hấn không để ý người qua người lại trên đường đều đang nhìn, vươn tay ôm lấy thắt lưng của nàng. Nàng nghiêng đầu trừng mắt liếc hấn một cái, hấn đành phải thu tay, sửa lại ôm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Từng được giáo huấn sâu sắc, Vân Nông biết, dù sao cũng không thể gỡ bỏ nỗi da mặt dày như da trâu của hấn, cho nên lúc này, nàng rõ ràng sẽ không ở trước mặt công chúng mà giãy dụa phản kháng, ném đi thể diện của hai người.

“Lát nữa đến hiệu thuốc bắc một chuyến.” Khi đi sắp đến chỗ đỗ xe ngựa ở cuối phố, nàng lắc lắc tay hấn nhắc nhở.

“Muội bị bệnh?”

“Không phải, lo trước khỏi họa mà thôi.”

Trong nhà đã có trận thức không ai có thể phá được, nàng còn muốn chuẩn bị cái gì nữa?

Trong bụng vẫn còn chứa đầy nghi vấn, Nghiêm Ngạn sau khi về nhà còn chưa kịp tìm nàng đòi giải thích, đã bị nàng kêu đi cùng sửa sang khách phòng. Sau đó lại phụ nàng cắt băng gạc dùng để băng bó.

“Nhớ rõ, đêm nay không được ngủ sớm đâu đó.” Sau khi chuẩn bị xong tất cả rồi ra hậu viện nhận bồ câu đưa tin, Vân Nông dặn dò hần.

“Vì sao?”

“Đến lúc đó huynh sẽ biết.” Nàng tỏ vẻ sung sướng nhìn hần nói, “Đúng rồi, vừa qua giờ tý, huynh giải phóng trận thức bên ngoài cho khách nhân tiến vào.”

Khách nhân? Nhà mới còn chưa ở được một ngày đã có khách đến thăm sao?

Rốt cuộc là người nào?

Đúng như Vân Nông dự liệu, đêm đó, ngay khi vừa qua khỏi giờ tý không lâu, quả nhiên có một vị khách không mời mà đến, gõ cửa nhà bọn họ.

Nghiêm Ngạn mở cửa đón khách, ánh nến trong ngọn đèn lồng nơi tay hần liền chiếu rõ khuôn mặt của người khách mới đến. Hần cùng người nọ đối diện song song. Thân hình cương cứng, liên tục trừng mắt đối mắt, rất giống trạng thái của hai câu đối treo hai bên cửa, vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Tiếng nói của Vân Nông từ trong nhà xa xa truyền đến, “Đầu gối, đừng nhìn nữa, mời bằng nhân quân của chúng ta vào nhà đi!”

Hàn Băng, tên sát thủ đứng thứ hai trên bảng xếp hạng, trong tình trạng đang bị trọng thương, giữa đêm khuya liền một đường trốn chạy vào sâu trong vùng núi rừng hoang dã. Vất vả lắm mới tìm thấy một khu nhà dân có thể tạm thời nghỉ chân, nhưng không thể ngờ được, nơi này thoạt nhìn cứ ngỡ là dân cư đơn sơ, nào ngờ vừa mới mở cửa ra, lập tức mở rộng đến một vùng đất hoàn toàn khác biệt.

Thoạt đầu, y trừng mắt nhìn ngôi nhà khang trang sau cánh cửa, như thế nào cũng không nghĩ ra nỗi sự biến hóa trong đó. Rồi sau đó y xem qua, lòng tràn đầy khó chịu, trừng mắt nhìn kẻ được xem là đồng nghiệp của mình cùng kẻ đồng lõa của hần.

“Không ngờ đến chỗ này cũng gặp phải các người...”

“Người nên rút đi xa một chút.” Đối với khách đến thăm, Nghiêm Ngạn vẫn mấy năm như một ngày, trưng ra vẻ mặt thâm ma.

Vân Nông đợi ở bên trong hơn nửa ngày, nàng đi tới trong viện nhìn áo bào nhiễm đầy máu tanh trên người Hàn Băng trong chốc lát rồi đứng lúc đình chỉ hành động ẩn tình vô hạn của hai người bạn đồng nghiệp kia.

“Cũng không phải không quen, vào đi, đóng cửa lại.”

Chỉ tiếc rằng Hàn Băng lại đang do dự có nên vào hay không và Nghiêm Ngạn căn bản cũng không muốn đón khách. Hai người không hề để ý đến lời nói của nàng, tiếp tục không lên tiếng mà chỉ dùng ánh mắt nói ngầm với nhau.

Nàng thản nhiên nói lời cảnh cáo, “Nếu không đóng cửa lại, không sợ giáo chủ ma giáo tìm được đến nơi này sao?”

Lập tức bóng người ngoài cửa nhanh chóng chột lóe, Hàn Băng thương tích đầy mình bay nhanh theo bước chân của nàng vào nhà trong. Nghiêm Ngạn đang còn đứng nơi cửa cũng đành phải miễn cưỡng chiếu theo lời dặn dò của Vân Nông, một lần nữa khóa trận thức, khép cửa lại, không cho phép bất cứ ai tiến vào.

Sau khi làm xong hết thấy, Nghiêm Ngạn mang theo một thân hàn khí đứng ở đại sảnh, quan sát Vân Nông đem nước ấm cùng băng gạc đã chuẩn bị sẵn từ trước giao cho Hàn Băng, còn chỉ thị cho Hàn Băng trên mặt hầu như đã không còn chút máu, nhanh chóng cầm máu phần ngực đã bị thương nghiêm trọng trước.

“Hần lại chọc phải chuyện phiền toái gì vậy?”

“Có một vị cao nhân tinh mắt đã coi trọng hần.” Vân Nông bỏ chiếc khăn đã dính đầy máu tươi ra, lại mang đến một chiếc khăn mới khác kim chặt trước ngực Hàn Băng.

“Người nào?”

“Giáo chủ ma giáo, Hướng Vân Sâm.” Nàng chân thành nói cho hắn nghe tin tức quan trọng mới lấy được trên giang hồ. “Ngày trước, giáo chủ đại nhân tung ra phong thanh, chỉ đích danh bằng nhãn quân của chúng ta, muốn hắn trở thành chính phi trong hậu cung của hắn.”

Hàn Băng này giờ vẫn một mực yên lặng để mặc cho nàng xử lý thương thế, nghe xong nhất thời kích động, ngẩng đầu lớn tiếng rống giận. “Lão già điên chết bầm!”

“Muội làm sao mà biết?!” Nghiêm Ngạn vẫn mang theo vẻ mặt thây ma mà nhìn Hàn Băng, tiếp nhận kim sang được do Vân Nông truyền cho rồi đập vào vết thương do bị kiếm đâm trúng ở trước ngực Hàn Băng không một chút nhẹ nhàng, lập tức làm cho Hàn Băng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trên đời không có bức tường nào không có gió lùa. Đương nhiên, cũng không có xà ngang nào không thể thất cổ.” Nàng nhìn Hàn Băng với ánh mắt vạn phần đồng tình, “Ngài vất vả rồi.” Một phần tổ tiên của người này tám phần là lương hảo tốt. Làm sát thủ giết người mà cũng bị giáo chủ ma giáo coi trọng? Rất không dễ dàng nha.

Hàn Băng phần hận cắn răng, cứ nhớ đến thời gian trước hắn bị trúng kế như thế nào, bại trận trước đám đồ tử của tên Hướng Vân Sâm chẳng phân biệt nổi nam nữ kia như thế nào, rồi phải tránh né sự đuổi bắt ngày đêm của rất nhiều giáo đồ ma giáo như thế nào, khuôn mặt anh tuấn không còn chút máu của hắn lại càng xanh trắng, càng âm trầm thêm ba phần.

“Để ta nhìn thấy hạng người vô sỉ kia thêm lần nữa xem, ta không giết hắn, không nghiền xương hắn thành tro thì không làm người!” Quả thực vô cùng nhục nhã, cái tên họ Hướng kia dám xếp hắn vào hạng nữ lưu?

Nghiêm Ngạn vừa giúp hàn băng bó vừa cho hắn ba chữ không chút nào uyển chuyển. “Dựa vào người?!” Ngay cả đường kim vô lâm minh chủ Tông Trạch cũng không dám ăn nói thẳng mặt cùng vị giáo chủ đại nhân hỉ nộ vô thường kia, hắn cùng lắm cũng chỉ là tên sát thủ đứng hàng thứ hai trong bảng phong thời, dám đồng dạng như vậy sao? Không biết xấu hổ!

Không đợi Hàn Băng tiếp tục bốc lửa giận đến tận trời, Vân Nông vừa đánh ám hiệu cho Nghiêm Ngạn vừa lo lắng cho Hàn Băng sẽ vì tức giận mà nội thương càng trầm trọng.

“Được rồi được rồi, giáo chủ đại nhân vừa vô sỉ vừa tham luyến sắc đẹp của người, lão cũng không có cách nào tìm được nơi này đâu. Cho nên, người có thể yên tâm ngủ lại.” Nếu cứ khiến hắn tức giận như thế, chỉ sợ hắn còn chưa vào được hậu cung của giáo chủ ma giáo thì đã hóa vũ đăng tiên mất rồi.

Hàn Băng tròn đôi mắt đỏ lừ, nghiêng đầu lườm nàng, còn chưa kịp mở miệng đã bị Nghiêm Ngạn đi trước một bước điểm trúng huyệt ngũ, rồi bị khiêng thẳng vào trong khách phòng.

Dàn xếp Hàn Băng xong xuôi, cũng tinh tế kiểm tra những vết thương bị đao kiếm đâm chém trải rộng khắp toàn thân hắn xong, Nghiêm Ngạn khoanh hai tay trước ngực, bất mãn đứng ở bên giường trừng mắt nhìn vị khách vừa bất ngờ chạy xộc vào nhà hắn.

“Vì sao phải thu giữ hắn?”

Vân Nông nắm một tay thành quyền, trong mắt lờ lờ kim quang, rất động lòng người. “Vì tiền mua đồ ăn của nhà chúng ta sau này.”

Vì xây sơn trang mua trận thức, tiền trên người Nghiêm Ngạn hầu như đã tiêu hết toàn bộ. Mà nàng, nhiều năm qua vì mua võ công bí tịch cho hắn, số tiền còn dư lại, nàng tính toán cũng chỉ đủ cho hai người bọn họ không lo áo cơm được vài năm mà thôi. Trong tình huống hiện nay, nàng phi thường phi thường mong mỗi, đi khai thác tài nguyên khác bắt ngờ ào vào nhà mình.

“À?”

Nàng hất hất tóc, vẻ mặt khoái trá. “Thật tốt quá, lại có thể trở thành ân nhân của hắn.”

“Mấy ngày trước ban đêm sắc trời quá tối, ta đi lầm đường.”

Nghiêm Ngạn oán hận cực độ, trừng mắt nhìn vị khách không mời mà đến đã quấy rầy cuộc sống ngọt ngào chàng chàng thiếp thiếp của hắn cùng người nào đó.

“Năm nào mà ngươi chẳng đi nhầm.” Đến tốt cùng thì muốn tới năm nào người này mới có thể bỏ được cái tật xấu phá hoại của hắn chứ?

Trước đó vài ngày đã mất không ít máu, giờ đây sắc mặt vẫn trắng như tờ giấy, Hàn Băng nói xong lại tỏ vẻ ta đây biết vậy chẳng làm. “Ta không nên trốn đến đây.” Chạy chỗ nào không chạy, lại cứ đâm đầu chạy vào nhà lá buồn tham tiền này? Nghĩ thôi cũng biết nữ nhân kia định sẽ lại giống như năm rồi, cùng hắn chơi trò giết gà vật lông.

“Có cần tiền ngươi một đoạn không?” Nghiêm Ngạn ban ban hai tay, vô cùng vui mừng đá hắn ra khỏi cửa nhà, để hắn tự sinh tự diệt, tự bảo vệ lấy trinh tiết.

Lại nói, khách không mời mà đến Hàn Băng, sau khi hôn mê hai ngày thì tỉnh lại. Vết thương đao kiếm trên người cũng đã được xử lý tốt, nội thương nghiêm trọng cũng đã được điều trị xong. Vì thế, hôm nay, mới sáng sớm tinh mơ hắn đã cùng Nghiêm Ngạn nhất tề ngồi trong phòng khách, tiếp tục ăn ý mười phần – mắt to trừng mắt nhỏ.

Vân Nông đẩy cửa mà vào, trên tay bưng một chén thuốc nóng hổi đi đến chỗ hai người bọn họ. Đối với cảnh bất hòa của hai người bọn họ, nàng sớm đã luyện xong ‘làm như không thấy’ đại pháp.

“Cầm tình cứu người, còn phải cho người chọn ba lựa bốn với chúng ta sao?” Sau khi đặt chén thuốc xuống, nàng liền chọn ình một chỗ ngồi xuống. “Mau thừa dịp còn nóng uống đi. Nếu Diêm Vương gia gia sớm đã đóng cửa không muốn nạp khách, người sẽ ít trưng ra bộ mặt trắng bệch cả ngày hù dọa người ta.”

Cúi đầu nhìn chén thuốc đen sì sì, Hàn Băng hãy còn chút kháng cự trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn không thể thuận theo lòng tốt của nàng. Sau khi hắn uống xong một ngụm thuốc, lại cau chặt hàng chân mày, không khỏi mở miệng hỏi một câu. “Ngươi vẫn còn mang thù?”

Chuyện cũng đã vài năm trước rồi mà nàng vẫn còn nhớ rõ như vậy sao? Năm đó, hắn cùng lắm cũng chỉ làm hại thân phận Đệ Tam của Nghiêm Ngạn thiếu chút nữa thì bại lộ mà thôi, vậy mà cứ mỗi lần gặp hắn là nàng lại ác miệng chính hắn một lần.

“Sao lại thế được? Ngài suy nghĩ nhiều quá rồi.” Vân Nông cười hỉ hả nói, mừng rỡ nhìn ngưu quan trên gương mặt tuần tú của hắn đều đã nhăn tít lại với nhau.

Sao lại không? Chén thuốc này vừa đen vừa nồng, sắp bị hãm thành tương trấp rồi, thử đoán xem nàng có muốn báo tư thù chút nào không?

Trong lòng Hàn Băng lộp bộp đánh thót vài cái, lấy lại tinh thần uống hết chén thuốc chưa sót kia. Còn Vân Nông lại tràn đầy vui sướng nhìn bộ dáng có khổ mà không thể nói ra của hắn, chậm rãi nói với hắn. “Ta nói này bằng nhân quân, người cứ an tâm nghỉ ngơi dưỡng thương đi. Nhóm giáo đồ ma giáo truy đuổi người đều đã bị dẫn đi rồi. Chỉ cần ta không chỉ điểm, giáo chủ đại nhân cũng không có cách nào tìm được người đâu.”

“Dẫn đi như thế nào?”

“Ta tự nhiên có thủ đoạn của ta.” Nàng lựa trong nhà mình một con chim bồ câu đưa tin, vậy là xong việc. Nàng chỉ cần nhờ các bằng hữu lái buôn trên giang hồ loan ra tin tức, dẫn đám giáo đồ này đến tìm người ở nơi khác là xong thôi.

“Người thật sự có nhiệt tâm giúp người như vậy sao?” Hàn Băng hồ nghi xé hàng lông mày kiếm lên, lập tức thảo mộc giai bình. “Chẳng lẽ ngươi lại muốn kiếm chác của ta?”

Vân Nông nhìn hắn chớp mắt mấy cái, tâm tình rất tốt cùng hắn làm thân đáp cảm. “Hai ta có xa lạ gì đâu. Nhiều năm giao tình như vậy, ngài không nên khách khí với ta mới phải.”

“Cáo từ.” Hàn Băng quyết định thật nhanh, đứng lên, nhưng vừa chuyển đầu đã bị Nghiêm Ngạn không nói lời nào đứng ra chặn kín lối đi.

“Trước mắt, toàn giang hồ đại để đều biết người được giáo chủ ma giáo coi trọng. Vị giáo chủ đại nhân kia còn loan tin, không đầy mười ngày tất sẽ bắt được người, đưa người về tổng đàn ma giáo làm cung chủ thứ ba mươi một của hậu cung ma giáo.” Nàng lười biếng nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lại giống như cảm thán nói: “Dựa theo nội thương của người... chắc chắn, sợ là ít nhất cũng phải dưỡng thương một, hai tháng.”

Lòng tràn đầy xấu hổ và giận dữ, chỉ muốn giết người cho hả giận, Hàn Băng chụp một chưởng lên bàn. Nhưng vì thời gian trước mất máu lại chịu nội thương rất nặng nên một chưởng đó thật ra cũng không để lại vết tích gì lớn.

“Đừng có phá bàn phá nhà của ta, phải đền tiền đó.” Nàng luôn mãi quan sát khuôn mặt băng sương kia, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra vị giáo chủ ma giáo kia đến tột cùng là coi trọng hán ở điểm nào nhất.

Cả người ần ần run lên, Hàn Băng một tay vỗ về ngực đau, trước ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo của Nghiêm Ngạn lại một lần nữa ngồi vào chỗ cũ, vô cùng không cam lòng đón nhận ánh nhìn ung dung như nước của Vân Nông.

“Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Người cũng biết rồi đó, ta cũng chẳng phải vô duyên vô cớ mà đi cứu người.” Nói ra thì người hàng năm nàng mong chờ được nhìn thấy nhất, tám phần thì chính là vị huynh đài thường xuyên bị lạc đường này.

Vô nghĩa, hán quá rõ bản tính vợ vết của nữ nhân này rồi.

Hán lạnh lùng cười. “Người cho là lúc này rồi mà ta còn ngoan ngoãn để người cần mãi không buông sao?”

“Người nói xem?” Nàng cười tươi như hoa nở. Một thanh nhuyễn kiếm lạnh lẽo lập tức từ phía sau hán quỷ mỵ sấn đến, nhẹ nhàng kề lên cổ của hán.

“Người có thể vô sỉ đến mức ấy sao?” Hàn Băng trừng mắt nhìn tên đồng nghiệp vô lương phía sau, lại quay đầu trừng mắt nhìn thủ phạm xúi giục.

Nàng khẽ nhún vai. “Trước mắt, người đang bị thương lại ăn nhờ ở đậu, người nên sớm có nhận thức một chút.”

“Nhận thức cái gì?” Không phải là nàng ép mua ép bán sao?

“Cường quyền liền là chân lý, còn nữa, mái hiên nhà ta đặc biệt rất thấp.” Vân Nông nhếch miệng cười với hán, thoải mái lấy từ trong tay áo ra một tờ khế ước, đặt lên bàn. “Phí dụng các hạ sống nhờ ở đây, ta đã chiếu theo quy củ viết hết ra đây rồi, mời đọc.”

Hàn Băng sau khi nghe xong lời của nàng, gương mặt tuấn tú tái nhợt đầu tiên là tức giận đến mức đỏ hồng lên, sau khi hán chăm chú đọc xem tờ văn thư khế ước rõ ràng, thoáng chốc lại từ hồng biến thành đen, lại dần dần trở nên xanh mét... Nghiêm Ngạn ở bên cạnh hán ngó qua, chỉ thấy Hàn Băng công tử nổi tiếng khắp giang hồ là có phong tư trong trẻo nhưng lạnh lùng làm mê đảo mọi thành phần nữ nhân từ khuê tú đến hiệp nữ, giờ phút này tuấn nhan muôn tia nghìn hồng, trông rất náo nhiệt.

Khóe miệng Hàn Băng co rút, lồng ngực đã bị băng giá kia làm cho tức nghẹn không thở được.

“Tài nghệ độc đáo này của Vân cô nương những năm gần đây thật đúng là rèn luyện vô cùng lão luyện độc ác, dám lấy nửa lượng bạc một chén thuốc ư. Không biết Vân cô nương có hiểu được rằng, từ xưa đến nay, nữ nhân đều phải hiểu được bốn phận, tức là nữ tử không tài mới có đức sao?” Nữ nhân đòi tiền chết bầm, chẳng trách sao đến chừng này tuổi rồi mà nàng vẫn còn chậm chạp chưa gả đi.

Nàng không đến nơi đến chốn, “Ồ, ta thiếu đạo đức lắm.”

“Người...”

Vân Nông đưa văn thư đã chuẩn bị sẵn từ trước qua, “Ký đi, trước khi thương thế của người khỏi hán, ta bảo đảm người sẽ được an toàn.” Cộng thêm bảo tồn trinh tiết nữa.

“Người có khả năng đó sao?” Nếu quả đơn giản như vậy, mấy ngày nay hán cần gì phải vì trốn tên giáo chủ ma giáo kia mà chạy đến cùng trời cuối đất chứ?

“Trước khi thương thế của người khỏi hẳn sẽ không bị tìm thấy, điều đó ta có thể chắc chắn.” Uy danh của Bích Trù lão nhân cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Trận thức đã làm cho Nghiêm Ngạn không tiếc lấy hàng vạn lượng để mua về, tất nhiên cũng là một vật siêu giá trị. Chỉ cần bọn họ không mở cửa, mặc cho giáo chủ ma giáo có võ công cao đến đâu cũng đừng hòng mơ tưởng bước vào nhà nàng nửa bước.

“Vậy sau khi thương thế khỏi hẳn thì sao?” Hàn Băng nheo híp hai mắt, cứ cảm thấy trong lời nói của nàng ẩn chứa cạm bẫy.

Vân Nông sờ sờ chóp mũi, “Vậy thì người phải chịu khó chạy một chút rồi.” Ai đã làm cho giáo chủ đại nhân ném bạc khắp nơi truy tìm tình lang chứ.

Hắn cắn răng hỏi, “Không phải người đang suy tính đợi đến khi thương thế của ta lành hẳn, liền quanh đầu đem tin tức của ta bán trao tay cho cái đồ ma giáo vô sỉ kia đó chứ?”

“Sao lại thế được?” Nàng cười thật vô tội thuần lương.

Đôi mắt lạnh lẽo của Hàn Băng gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng... Vì ngân lượng, người khác hẳn không dám nói, nhưng nữ nhân trước mắt này tuyệt đối dám làm.

Nhớ lại năm đó, chỉ vì hắn từng không cẩn thận đâm Nghiêm Ngạn một kiếm mà bị nữ nhân này ghi hận trong lòng. Sau đó, mặc kệ hắn cẩn thận để ý thế nào, hắn vẫn mắc bẫy ả lái buôn tham tiền này, mơ mơ màng màng cùng nàng ký vào khế ước bán thân chết tiệt kia. Nếu không phải hắn đúng lúc tỉnh lại sau khi bị trúng thuốc mê thì thiếu chút nữa hẳn đã bị người ta trói lên thuyền bán tới Nam Hải bắt cá rồi!

Vân Nông bình thần ung dung hưởng thụ ánh mắt như đao của hắn, “Tốt xấu gì thì người cũng là nam nhân, đừng nên tính toán chi li mấy đồng bạc bảo mệnh này. Phải biết rằng người thân là sát thủ bằng nhân trên bảng phong, là Hàn Băng công tử tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, đừng để mất khí độ cùng phong thái của ngài. Sau này nếu không cẩn thận bị truyền ra ngoài, chẳng những sẽ khiến người chê cười, mà còn có thể tan vỡ biết bao trái tim của thiếu nữ vô lâm.”

Hàn Băng nghiêm mặt sát, giọng điệu lại có vẻ không thoải mái. “Một cân phong thái khí độ đáng giá mấy văn tiền?” Mặc cho sát thủ này nổi tiếng thế nào, cũng đều bị nàng mỗi năm một lần tước hết tiền bạc trong túi hắn.

“Phải đó.” Cũng không xem tiền tài như cặn bã, Nghiêm Ngạn còn tràn đầy đồng cảm bỏ thêm một câu.

Vân Nông không để ý đến trình độ chấp nhất đối với tiền tài của hai người bạn đồng nghiệp. Nàng tương đối sáng khoái, gật gật đầu, lập tức không hề ép buộc. “Cũng được, vậy ngài chuẩn bị đi giá đến ma giáo thống lĩnh hậu cung, phượng nghi giáo chúng đi. Sáng nay ta mới xem qua hoàng lịch, tháng này không hề thiếu ngày lành.” Bán hẳn, nàng chẳng những có thể kiếm được một khoản từ giáo chủ ma giáo, còn có thể giảm được các khoản tiền thuốc men, có gì mà không làm? Dù sao thì bán một món cũng là bán, lột da hắn xong nàng cũng chỉ bán được một món thôi.

Hàn Băng bỗng dưng xụ mặt, không tình nguyện lấy tờ văn thư trên bàn, ký tên vào rồi ấn dấu tay xuống. Nàng vui tươi hơn hớn hở thu tờ văn thư khế ước vào trong tay áo, không dấu vẻ ham mê nữ sắc giờ bàn tay về phía hắn, ngoắc ngoắc ngón tay.

Sau khi đào hết tất cả ngân phiếu trên người hắn xong, thanh nhuyển kiếm vẫn luôn kề trên cổ hắn cũng được Nghiêm Ngạn thu trở về. Vân Nông khẽ ngân nga một ca khúc, vui sướng dời bước rời khỏi khách phòng, chuẩn bị bữa trưa cho thần tài. Chẳng lâu sau, khi nàng đang cầm khay thức ăn đi vào khách phòng, Hàn Băng lại có cảm giác sâu sắc rằng mình đã đi lầm lên thuyền giặc một lần nữa.

Hắn chỉ vào chén cháo thanh trước mắt, nhìn như không có mùi vị gì cả, “Tại hạ phải thanh toán giá trên trời, thức ăn lại là thế này sao?”

“Khách tùy chủ liễn.” Nàng đẩy chén cháo đến trước mặt hắn, lại đặt thêm một đĩa rau luộc xuống. “Ngài tưởng ta ngày thường là đầu bếp tiệm rượu Lạc Dương sao? Hay là Nghiêm Ngạn lớn lên giống trù thần ngự dụng của cung đình?” Bệnh nhân như hắn mà còn muốn ăn rượu thịt đại tiệc gì nữa sao? Không thấy bản thân đã bị hư tổn thế nào à?

“Tiền người đồ hết đi đâu rồi?” Hấn cảm giận lừ nàng vài lần, bỗng nhiên cảm thấy mái hiên nhà nàng làm như mỗi năm lại càng thấp đi.

Nàng bắt đắc dĩ hai tay nhất quán, “Cô nương nhà ta kể thậm gian a.”

Nghe nàng nói xong, Nghiêm Ngạn vẫn đứng ở một bên, ánh mắt lặng lẽ lạc tới trên người nàng. Tâm tư trăm chuyển ngàn chiết hồi lâu, hấn kéo Vân Nông lúc này đã đàm thảo xong vụ mua bán, đi ra khỏi khách phòng.

Khi cùng nàng đi tới hành lang, hấn dừng bước hỏi. “Nhất định phải thu giữ hấn sao?”

“Còn đây là không thể không vì.” Vân Nông cũng biết hấn xưa nay rất chán ghét có người ngoài đến quấy rầy cuộc sống của hấn.

“Chúng ta không cần kiếm tiền của hấn.” Nếu thật sự thiếu tiền, vậy hấn sẽ lại làm thêm mấy vụ mua bán nữa là được mà.

Nàng lắc đầu, “Đây không chỉ là vấn đề tiền bạc, huống hồ nói thế nào thì hấn cũng là đồng nghiệp của huynh.”

“Muội cùng hấn có giao tình sâu đậm lắm sao?” Trong giọng nói của Nghiêm Ngạn nồng đậm mùi chua chát.

“Có thể sâu đậm hơn huynh sao?” Nàng liếc mắt nhìn hấn với vẻ xem thường, cũng không cho hấn cơ hội để hiểu lầm. “Tuy nói muội không phải là hạng người thích làm việc thiện, nhưng nếu không cứu hấn, chẳng lẽ để cho hấn sau này cứ hễ gặp huynh trên giang hồ một lần là chém huynh một lần, hoặc là thấy muội liên hung hăng đập phá hay sao? Phải biết rằng, hấn đã bị giáo chủ ma giáo dồn đến chân tường rồi, hơn nữa hấn lại bị thương, vì mặt mũi của hấn, chuyện gì hấn cũng dám làm.”

Hấn nghe vậy lập tức cúi người ôm lấy nàng, cam đoan với nàng. “Ta sẽ không để bất cứ ai tổn thương đến muội.” Hấn tuyệt đối sẽ để cho chuyện cũ tái diễn, lại càng sẽ không để nàng phải chịu thiệt thòi nửa phần.

“Biết rồi, chẳng phải muội chỉ giả thiết thôi sao?” Vân Nông đặt hai tay lên ngực hấn, hơi hơi đẩy ra. “Với tính tình của băng nhĩ quân, chỉ cần cuộc mua bán này thành công, chúng ta cũng không cần phải lo lắng nhiều. Bởi vì, hấn xưa nay rất có uy tín!”

“Muội muốn giấu hấn bao lâu?”

“Số ngân phiếu trên người hấn đủ để giấu hấn cho đến khi thương thế của hấn khỏi hấn.” Hiện nay tin tức bên ngoài rất chặt. Mặc dù nàng thiếu đạo đức cũng không thể bắt lương đến mức hại Hàn Băng bị giáo chủ đại nhân buộc tới hâu cung làm nương tử.

“Ta không thích.”

“Ủm?”

“Đây là nhà của chúng ta. Ta không thích có người ngoài.” Hấn thiên tân vạn khổ mới tạo ra được ngôi nhà này, cũng không phải là dùng để làm nơi tránh gió cản sương cho đồng nghiệp, càng không thể để y phá hoại chuyện tốt của hấn.

“Chịu đựng đi.” Phải biết rằng, thần tài cũng không phải lúc nào cũng đi ngang qua cửa nhà.

“Ta có thể giết hấn.”

Vân Nông dương tay đánh một cái vào ót hấn. “Đều là đồng nghiệp, cần gì phải chơi cái trò đó chứ? Huống chi huynh đã rửa tay gác kiếm rồi mà. Huynh còn muốn trừ bị băng nhĩ quân để lên chiếm ngôi vị của hấn hay sao?”

Nghiêm Ngạn nhếch đôi môi bạc, suy tư trong chốc lát rồi nhường nhịn mở miệng. “Thành thân trước đã.”

Sao hấn vẫn chưa quên chuyện đó ư?

Nàng chưng hửng, quay mặt đi, “Chuyện đó để nói sau đi...”

Bắt đắc dĩ Nghiêm Ngạn cũng không muốn để nàng mơ hồ cho qua như vậy, hai tay hấn nắm chặt lấy vai nàng, ánh mắt lợi hại gắt gao ghì chặt lấy nàng.

“Giải quyết chuyện này xong rồi hẵng nói, biết không?” Nàng cảm thấy rất sâu sắc, nếu cứ cùng hấn cò kè mặc cả thế này, tuyệt đối sẽ là làm địch bị thương một ngàn mình cũng tổn hại tám trăm. Trước mắt địch mạnh ta yếu, nàng vẫn nên nhịn trước rồi nói sau.

“Muội đồng ý.” Ánh mắt nghi ngờ của hấn mãnh liệt đảo quanh khuôn mặt nàng một vòng.

Nàng xui lơ hai vai, “Được rồi, muội đồng ý...”

Ngay khi Vân Nông nghĩ rằng Nghiêm Ngạn sẽ nghe theo lời nàng, sẽ tạm thời buông tay cho nàng nghỉ ngơi một chút, không bức nàng gấp như trước nữa, nhưng đến đêm khi chuẩn bị đi ngủ, nàng mới phát hiện mình vẫn quá coi thường tâm tư của hấn.

Hai tay chống nạnh đứng ở cửa phòng của mình, nàng tức giận trừng mắt nhìn thần giữ cửa không mời mà đến.

“Muội nói này, bằng nhân quân sẽ không đụng đến phòng muội đâu. Phải biết rằng hấn tuy nổi danh trấn giang hồ là Băng Sương công tử, nhưng hấn luôn khinh thường nữ tử không hề có tư sắc như muội. Nếu hấn thật sự có suy nghĩ gì với muội, nhiều nhất thì cũng chỉ muốn nhai xương cắn thịt muội mà thôi!” Cho dù nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, nàng tin tưởng Hàn Băng cũng sẽ không có mắt như mù mà tìm đến nàng, xem trọng nàng đâu.

Nghiêm Ngạn vẫn đứng trước cửa phòng nàng, không đi nửa bước, nghiêm nhiên bất động nguy nga như núi.

“Đừng tưởng có thang rồi muốn leo lên đâu thì leo. Muội còn không hiểu rõ huynh sao? Tóm lại, ngày nào hai ta còn chưa thành thân thì ngày đó huynh không thể vào phòng của muội.” Nàng tiến lên, hai tay lưu loát túm lấy lỗ tay hấn xoay một vòng. Rõ ràng là hấn muốn mượn chuyện Hàn Băng để kéo gần quan hệ của bọn họ tiến thêm một bước.

Hấn chậm rãi kéo tay nàng xuống, đáy mắt ẩn chứa sự kiên định không thể chống đỡ.

“Trong phòng muội chỉ có một chiếc giường thôi.” Nàng nhứ chặt hàng chân mày cong cong.

Không ngờ tại thời điểm mấu chốt này mà hấn còn tái phát tật xấu so gang với nàng. “Ta không ngại.”

“Muội rất để ý đến nhân số trên giường.”

Hấn lui từng bước, “Ta ngủ ở bên cạnh bàn cũng được.”

“Trở về ngủ đi.” Vân Nông tức giận đẩy hấn ra, xoay người muốn đóng cửa thì bị hấn dùng một tay ngăn lại.

“Ngủ ở cạnh cửa cũng được.” Hấn lui lại lui, vẫn không thay đổi quyết tâm muốn giữ quan ải.

Nàng rất muốn đánh cái đầu gỗ của hấn, “Không cần!”

Nghiêm Ngạn bị chống cự nhiều lần, hơi hơi cúi đầu xuống, miệng mím chặt không nói, dáng vẻ rất không an tâm. Vân Nông ngửa đầu nhìn thấy vẻ mặt mát trên gương mặt hấn, trong lòng cứ lăm nhăm nhắc nhở chính mình: không thể mềm lòng, không thể mềm lòng... Nhưng vẻ mặt vô tội làm như oan ức lắm của hấn vẫn còn kích thích phần mềm mại nhất trong trái tim của nàng. Nàng nhịn không được, tiến lên kéo kéo ống tay áo hấn.

“Đầu gỗ?”

Nghiêm Ngạn không nói một lời, hai tay níu chặt lấy nàng, kéo nàng vào lòng, chặt chẽ đem thân hình của hai người hợp lại làm một.

“Có thể... buông ra không?” Sắc mặt nàng ửng đỏ, cũng không biết đã cùng hấn thân cận bao nhiêu năm rồi nữa.

“Ủ nóng muội xong rồi nói sau.” Bàn tay của hấn đặt trên lưng nàng, đè nàng sát vào lồng ngực hấn, làm cho trái tim của hai người gần sát cùng nhau.

Nàng khó hiểu hỏi: “Tối qua muội có ăn phải đồ lạnh sao?”

“Không phải đồ ăn, là tâm.” Hấn hiềm khi cẩn thận giải thích với nàng. “Ủ nóng được trái tim muối rồi nói sau.” Ai đã làm cho khoảng cách giữa bọn họ luôn mãi xa, làm cho hấn cảm thấy lạnh lẽo thế này? Nếu không đủ ấm áp, hấn liền dốc sức thêm củi thêm lửa, tăng nhiệt độ.

“Tình cảm của muối mười mấy năm qua là tảng băng hay sao?”

“Không phải là băng, là chưa đến ngày xuân sẽ không nẩy mầm.” Hấn nhẹ giọng sửa chữa, lại dịu dàng hôn nhẹ lên trán nàng. “Mau mau nẩy mầm đi.”

Nàng mờ mịt chớp mắt. “Nẩy thành cái gì?”

“Tình yêu.”

“...”

“Nẩy mầm chưa?” Lòng ngực mềm mại ôn hương, tâm tình Nghiêm Ngạn tựa như ngàn cây vạn cây đang nở hoa. Hai tay đang ôm nàng lại kìm lòng không đậu, xiết chặt lại.

Nàng hoảng hốt, còn cảm thấy không thể thích ứng với những chuyển biến kịch liệt gần đây của hấn.

“Cái đó... Huynh xem bây giờ mùa đông còn chưa bắt đầu, cách ngày xuân cũng còn rất xa...”

“Không sao, chúng ta tiếp tục kêu gọi gió đông.” Da mặt của hấn rất có xu thế dao thương bất nhập, còn không quên thúc giục nàng. “Thấy ta có thành tâm như vậy, muối có xúc động chút nào không.”

Khoảng cách giữa hai mi mắt của Vân Nông càng lúc càng lớn, “Vỗ mồm của huynh tiến triển cực nhanh a.” Đứng trước Nghiêm Ngạn, mồm mép khi xưa của nàng chạy đi đâu mất rồi!

Hấn vui đùa ở bên tai nàng lẩm bẩm, “Cưới vợ, dù sao cũng phải có thủ đoạn.”

“Nếu có tài ăn nói như vậy, cũng đừng cứ giả câm trước mặt người khác chứ.” Uống công nàng mấy năm nay cứ phải gánh chịu thay hấn mọi chuyện trước mặt người khác. Lần tới nàng phải để hấn đích thân chủ trì đại cục.

“Bọn họ cũng đâu phải là nàng dâu của ta.” Làm gì phải tốn nhiều nước miếng?

Cùng nàng vành tai và tóc mai cọ sát nhau một lúc, Nghiêm Ngạn ngẩng đầu lên, cứ lấy ngón tay mơn trớn mãi khuôn mặt nàng. “Ngủ đi, ta ở ngoài cửa canh chừng uội.”

Đối với tính cách con la của hấn, nàng tức muốn học máu, “Trở về phòng đi —— “

Bóng dáng cao lớn phất chốc phủ trùm lấy nàng. Một đôi môi ấm áp đặt lên môi nàng, trần trọc duyên hôn, tinh tế triển miên, uyển chuyển như gió xuân ấm áp thổi tới. Nàng không tự vệ, đến khi hoàn hồn thì đôi môi kia đã rời đi. Hấn lẳng lặng nhìn nàng một lúc lâu, đầu ngón tay quen thuộc lại lướt qua đôi môi vì hấn mà hồng nhuận đỏ tươi của nàng.

“Ngủ đi, ngoan.” Nghiêm Ngạn nhẹ nhàng đẩy nàng vào trong phòng, còn không quên giúp nàng khép cửa lại.

Kinh ngạc ngồi trên giường, Vân Nông ngẩn người vỗ về đôi môi nóng ran. Suốt đêm đó, cũng không biết bản thân đến tột cùng là có ngủ hay không ngủ, giống như mộng mà cũng không phải là mộng. Đợi đến khi sắc trời sáng rõ nàng mới lặng lẽ mở cửa ra. Cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên Nghiêm Ngạn nói được thì làm được, giờ phút này vẫn đang ngồi dựa vào tường canh giữ cửa phòng cho nàng, hai mắt nhắm hờ, gục đầu sang một bên, làm như đang mệt mỏi ngủ thiếp đi.

“... Đồ ngốc.”

4. Chương 4: - Chương 4

Đầu tiên là đột nhiên bị giáo chủ ma giáo coi trọng, sau lại vì dưỡng thương mà mất một số bạc lớn, cho nên Hàn Băng công tử không thể không trốn trong tiểu trang dưỡng thương, gần đây ngày ngày đều bị phần đánh đàn để tiết đại hận trong lòng, cũng làm cho trong khắp sơn trang không còn một chỗ an lành.

Thân là chủ nhân của sơn trang, hai người ẩn nhẫn được mười ngày, rốt cuộc vẫn chịu không nổi tiếng đàn thanh thanh cứ truyền đến sau đầu. Sáng sớm hôm nay, hai người bọn họ đành phải lấy cớ thu mua lương thực, lên đường hòng tìm kiếm sự yên bình cho lỗ tai của mình.

Nhưng ra phố cũng không thể tùy tiện đi lại lung tung được.

Sau khi đem số lương thực vừa thu mua chất đống lên xe ngựa xong, hiếm khi được ra khỏi nhà, Vân Nông liền vào một gian tử lâu lớn nhất của trấn trên. Vốn muốn mua mấy vò rượu ngon để chúc mừng nàng cùng Nghiêm Ngạn từ nay về sau rửa tay gác kiếm, rời xa giang hồ nhưng thật không may, khi bọn họ vừa bước ra khỏi quán thì đụng phải một cổ nhân đối với hai người bọn họ mà nói, đều thập phần quen thuộc, khiến cho cả ba người đều đứng yên bất động ngay tại cửa tử lâu.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên cả ba khuôn mặt đều không còn vẻ mặt vốn có.

Lâu ngày mới gặp lại, vui mừng không thôi – là đương kim trạng nguyên của bảng phong sát thủ, Long Hạng.

Tựa như một cước bước trúng vào nơi vô cùng phiền toái – là Vân Nông vốn từng cùng hắn có vài khúc mắc.

Không biết nên mừng vui hay là nên cảm thấy vướng bận nhưng khuôn mặt vẫn không chút thay đổi – là Nghiêm Ngạn.

Cả ba người bọn họ đứng chần hết cả lối đi, gây cản trở người khác ra vào tử lâu một hồi. Long Hạng nhìn nhìn mọi nơi, không nói hai lời liền kéo cánh tay Nghiêm Ngạn, một tay lôi hắn lên lầu đi vào căn phòng riêng đã đặt trước. Bị hai người bỏ rơi, Vân Nông cũng không nhanh không chậm đi theo. Sau khi khép lại cửa phòng liền như cười như không mà nhìn Long Hạng.

“Người... nữ nhân người lại đang nghĩ cái quái gì vậy chứ?” Bị nàng nhìn đến nỗi nổi gai ốc khắp người, Long Hạng lập tức nhớ lại bài học khắc cốt ghi tâm lần trước khi cùng nàng giao thủ.

Đôi mắt Vân Nông vẫn dán chặt vào cánh tay bị Long Hạng nắm chặt của Nghiêm Ngạn, “Vừa hay, ta cũng muốn hỏi người những lời này.”

Đứng giữa hai người, Nghiêm Ngạn có chút không rõ, không khí nhộn nhạo biến hóa kỳ lạ lúc này là từ đâu mà đến.

“Tiểu Nông, muội quen Long Hạng sao?” Sao cứ thấy giống như rất quen thuộc vậy nhỉ?

Nàng không đáp mà hỏi lại: “Huynh cũng quen biết hắn?”

“Xem như...” Hắn dừng một chút, suy nghĩ một hồi lâu mới chậm rãi cho ra một cái đáp án mà hắn cho rằng không sai biệt lắm, “Nửa bằng hữu.”

“Mới nửa?” Long Hạng nghe thế thì lửa giận lập tức bốc lên ngập đầu. “Tên tiểu tử họ Nghiêm kia, tốt xấu gì thì ta cũng đã từng cùng người uống rượu, đốt giấy vàng. Sao người có thể không nói nghĩa khí như vậy chứ?” Uống công hắn những năm gần đây thấu tâm đào phế xem tên tiểu tử xấu xa này là huynh đệ, không ngờ hắn lại chỉ là một nửa bằng hữu của y sao?

Nghiêm Ngạn đẩy tay hắn ra. “Một cân nghĩa khí đáng giá bao nhiêu chứ?”

“Người bị nữ nhân thích vợ vết của cải này làm hư từ khi nào rồi vậy?” Long Hạng không chút nghĩ ngợi đã xem Vân Nông thành hung thủ.

“Đầu gối, huynh lại đây một chút.” Trước khi nghe hai người bọn họ ôn chuyện, Vân Nông đã trực tiếp cắt ngang.

Nghiêm Ngạn không nói hai lời đã đẩy Long Hạng ra, ngoan ngoãn bước tới bên cạnh nàng. Nàng nghiêng đầu nhìn về mặt kính ngọc của Long Hạng, sau đó dùng hai tay chụp lên vai Nghiêm Ngạn, nói lời thăm thía.

“Muội nhớ rõ, muội từng khuyên huynh hãy kết giao thêm vài bằng hữu.” Năm ngoái, nàng cứ cảm thấy tính tình của hắn rất quái gở, lại rất ít qua lại với mọi người, vì muốn khai thác tầm nhìn của hắn cũng là để tiện cho hắn dễ bề hành tẩu trên giang hồ, nàng đã dặn dò hắn như vậy.

“Giao mà.”

“Muội đâu có kêu huynh kết giao bằng hữu với sát thủ.” Giao ai không giao, lại cứ chọn đồng nghiệp mà giao là sao?

Hắn khó hiểu, “Khác biệt sao?”

“Vậy nếu một ngày nào đó các huynh nói chuyện không hợp rồi đánh nhau, muội xem các huynh sẽ chém đối phương thành năm khúc như thế nào?” Hắn cũng không ngần ngại, bài danh của người kia còn trên cấp của hắn nữa, lẽ nào y lại không làm hại nổi cái mạng nhỏ của hắn sao?

Chưa từng nghĩ đến điểm ấy, Nghiêm Ngạn còn thật sự tưởng tượng đến tình hình đó trong chốc lát. Sau đó, hắn thành thật trả lời nàng. “Chín khúc thì được, năm khúc rất mệt.” Theo như hắn thấy, nếu hắn không cần xuống nước, hắn cùng Long Hạng có lẽ cũng đánh ngang nhau.

“Này!” Bị vắt sang một bên, Long Hạng nghe không nổi nữa.

Vân Nông phòng bị, dùng một tay kéo Nghiêm Ngạn ra phía sau. Tiếp theo, nàng mỉm cười xã giao, vái chào Long Hạng. “Trạng Nguyên huynh, đã lâu không gặp?”

Tâm tình của Long Hạng cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu, “Nhìn thấy mặt người là ta lại nhớ đến chuyện từng bị người cướp tiền mà đau lòng...”

Nàng thật khoái trá dương cao khóe môi, “Biết người đau lòng như vậy, ta rất an tâm.”

“Người!” Long Hạng chán nản chỉ vào chop mũi nàng, “Cùng lắm ta cũng chỉ tap của người một vụ mua bán thôi, người còn không biết xấu hổ ghi hận ta? Đừng quên năm đó chính người bởi vậy mà cướp mất của ta một số bạc!”

“Vụ mua bán người tap của ta, chính là của Nghiêm Ngạn.” Vân Nông ngoài cười nhưng trong lòng không cười mà nói một câu. Lửa giận sớm đã tiêu diệt từ lâu, nay lại vì Trạng Nguyên lang mà bắt đầu nhen nhóm trở lại.

Thân là lái buôn, kỳ thật nàng cũng không thích kết thù với người trên giang hồ, nhưng vì Trạng Nguyên sát thủ này tap đầu không tap lại tap trúng vụ mua bán mà nàng đã an bài cho Nghiêm Ngạn. Nàng còn nhớ năm đó, Long Hạng nhận một khoản tiền bảo tiêu, nói cái gì mà phải bảo vệ đối tượng mà Nghiêm Ngạn đang muốn xuống tay bằng bất cứ giá nào, khiến cho Nghiêm Ngạn từ khi bước vào nghề sát thủ cho đến nay chưa bao giờ nếm mùi thất bại, chẳng những hành động thất bại, buộc phải đền bù hợp đồng một khoản tiền khổng lồ, mà còn phải nằm trên giường dưỡng thương mất nửa tháng...

Hừ, làm cho người của nàng bị thương, kêu nàng làm sao không mang thù cho được, sao lại không thể không thay Nghiêm Ngạn tìm về bãi đến? Năm đó, nàng không bán tên Trạng Nguyên lang này cho nàng công chúa ngoại tộc đã là coi trọng hắn lắm rồi. Hắn phải cảm tạ Nghiêm Ngạn vì đã khuyên nàng đừng quá ghi hận mới đúng.

“Hai người cấu kết với nhau làm chuyện xấu từ khi nào?” Không nghĩ tới hai người bọn họ lại có quan hệ như vậy, Long Hạng giật mình, há hốc miệng.

Lúc này nàng mới chính thức nói cho hắn biết, “Ta vẫn luôn là lái buôn của huynh ấy.”

“Khó trách...” Long Hạng bỗng nhiên tỉnh ngộ vỗ trán, chỉ chốc lát sau lại hỏn hển hỏi: “Thì ra người là vì bao che khuyết điểm nên mới ám hại ta?” Làm cho vị công chúa ngoại tộc kia truy đuổi hắn suốt ba năm, chính là vì nàng muốn thay Nghiêm Ngạn giải hết giận? Vậy mà sau đó, nàng lại còn không biết xấu hổ cùng hắn thu tiền của công chúa ngoại tộc?

“Khách khí khách khí, nhưng không biết công chúa điện hạ gần đây thế nào rồi nhỉ? Có cần ta thông báo với nàng một tiếng, để nàng cùng người tự ôn chuyện tình không?” Đã từng ngấm ngấm trở tay bán đứng hần, Vân Nông thản nhiên cười cười.

“Người...” Ác mộng năm xưa lại bị nàng khơi dậy, Long Hạng oán hận trừng mắt nhìn thủ phạm đã hại hần phải trốn tránh đến tận quan ngoại suốt ba năm.

Nghiêm Ngạn nhanh chóng bay đến che chắn trước mặt Vân Nông, một tay dùng sức đẩy Long Hạng đang muốn tiến lên thanh toán thù cũ.

“Người sao lại đến đây?” Lúc trước chẳng phải nghe nói hần đến Giang Nam làm ăn sao?

Long Hạng tức giận đến biến sắc, “Chẳng phải ta còn đang chạy trốn sao?”

“Trốn ai?”

“Chuyện đó...” Hần bỗng dưng ngậm chặt miệng, ném bỏ tức giận mà thân ái nhiệt tình đặt tay lên vai Nghiêm Ngạn, “Ta nói này Tiểu Nghiêm, lão ca ta —— “

Vân Nông đã đi trước một bước, cắt đứt câu sau của hần, “Đầu gối, về nhà thôi.”

“Ồ.”

Long Hạng chạy nhanh đến mở miệng giữ người, “Đợi chút, Nghiêm Ngạn, chờ một chút!”

“Không biết Trọng Nguyên huynh tìm huynh ấy có chuyện gì quan trọng?” Vân Nông hơi hơi híp mắt, vô cùng hiểu rõ năng lực rêu rao cùng gây chuyện giang hồ của vị Trọng Nguyên Lang này.

Hần sờ sờ mũi, “Ta chỉ muốn nhờ hần thay ta ngăn cản một người mà thôi.”

“Người nào?”

“...Vô lâm minh chủ.”

“Trời sắp tối rồi, chúng ta về nhà thu quần áo, nấu cơm.” Vân Nông lôi kéo cánh tay Nghiêm Ngạn, quyết tâm dẫn hần rời khỏi người bạn cũ trên hoa ghẹo nguyệt này.

“Bây giờ mà để người đi thì tìm lại càng khó!” Long Hạng xuất bộ pháp cực nhanh, chỉ chớp mắt đã đến trước cửa ngăn cản đường đi của nàng.

Dám can đảm nhúng chàm nàng dâu của hần ngay trước mắt hần ư? Nghiêm Ngạn trầm mặt xuống, một tay nắm chặt lấy thanh nhuyễn kiếm trên hông, ánh mắt dõi theo hần, chớp cũng không chớp.

“Chậm đã, người để ta nói hết lời trước đã chứ!” Không biết quan hệ của hai người bọn họ thế nào, Long Hạng vội vàng dè cánh tay đang muốn xuất kiếm của hần.

Vân Nông trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Năm đó sau khi làm người bị hố mất một vụ làm ăn, chẳng phải người đã nói chúng ta tuyệt đường lui tới rồi sao?”

“Chuyện có nặng nhẹ.”

“Tốt lắm, chúng ta không có giao tình.” Dù sao thì trong nhà nàng còn có một ông thần tài coi tiền như rác đang nằm dưỡng thương. Huống hồ, nàng càng không nghĩ đến chuyện vô duyên vô cớ lại phải dây vào vị vô lâm minh chủ phiền toái kia.

“Người thật sự không nể tình mà trợ giúp được sao?” Long Hạng phiền não, một tay túm tóc, không thể ngờ rằng nàng chẳng nể tình chút nào như vậy.

Nhưng Nghiêm Ngạn lại hòa hoãn sắc mặt, “Người kết thù với vô lâm minh chủ từ bao giờ vậy?”

“Thật ra cũng không phải là kết thù...” Hần ập a ập ứng nói xong, lại giận chó đánh mèo trừng mắt nhìn Nghiêm Ngạn, “Tóm lại, nói đến nói đi thì việc này cũng đều do người làm hại.”

“Ta?”

Long Hạng càng nghĩ càng căm giận bất bình, “Ai kêu người làm ăn sống nhẵn như vậy làm chi? Nếu người chuyên nghiệp một chút, Tông Trạch hẳn cũng sẽ không tìm tới ta.”

“Trạng Nguyên huynh, chúng tôi còn bận nhiều việc.” Vân Nông thình lình nhắc nhở hẳn.

Biết trước sau đều tránh không khỏi sự chất vấn của nàng, Long Hạng không tình nguyện chép chép miệng, đối với những chuyện gần đây chẳng biết trốn thế nào, đành phải nói rõ sự tình chân tướng cho hai người biết.

“Các người cũng biết, làm nghề như chúng ta nếu không có tất yếu, thật ra chúng ta cũng không muốn vô duyên vô cớ giao thủ với nhân sĩ giang hồ chính phái. Dù sao nước sông không phạm nước giếng, công phu chiêu số đi được đến bây giờ sẽ không bỏ phí hoài.”

“Sau đó?”

“Thời gian trước có võ lâm đại hội, các người đã biết chưa? Tông Trạch cũng chẳng biết uống lộn thuốc gì, sau khi liên nhiệm chức võ lâm minh chủ xong đột nhiên lại nổi hứng muốn cùng ta luận bàn võ nghệ. Nói cái gì mà muốn cùng ta so sánh, xem ai mới là thiên hạ đệ nhất kiếm.”

Nghiêm Ngạn ngăn người, “Luận bàn võ nghệ?”

“Phải, hẳn còn nói, đến lúc đó hẳn muốn mời tất cả võ lâm đồng đạo đến xem cuộc chiến, coi như làm chứng.” Long Hạng có vẻ khổ sở, mặt nhẵn mày nhí, “Người nói xem, tên tiểu tử đó có phải là lo ngại thiên hạ quá thái bình, quá nhàm chán rồi không? Đã cự tuyệt hẳn không dưới mười lần rồi. Hẳn vẫn sống chết không nghe lọt tai, kiên quyết muốn ta cùng hẳn đánh một trận. Chẳng những phái ra một số đông nhân mã đi tìm ta khắp nơi, làm ta giống như tội phạm bỏ trốn vậy, mà còn hại ta gần đây vì vội vàng trốn hẳn, chẳng thể nào thực hiện nổi thương vụ của mình.”

“Sao Tông Trạch không tìm Hàn Băng?” Nghiêm Ngạn không nghĩ ra nên hỏi. Vì hẳn biết, võ công tạo nghệ của Hàn Băng thật ra cũng không thua kém gì Long Hạng.

Long Hạng phiền chán khoát tay, “Băng Sương công tử người ta dùng đao còn Tông Trạch chỉ dùng kiếm, cho nên Tông Trạch thấy hẳn chướng mắt.”

“Cho nên người liền trốn tránh khắp nơi?”

“Ách...”

Vân Nông đứng nghe, thản nhiên thông dong đá hẳn một cước, “Sát thủ đệ nhất giang hồ mà lại hỗn thành đức hạnh thế này, không bằng ngài tự ném thanh danh bỏ đi.”

“Ta làm sao biết mình lại có sức hấp dẫn đến vậy? Rõ ràng người trong giới sát thủ rất nhiều, tiểu tử kia tìm ai không tìm lại cứ muốn tìm tới ta?” Long Hạng cũng không nghĩ ra, rốt cuộc hẳn đã trêu chọc vị Tông Trạch kia như thế nào. Rõ ràng Tông Trạch đã ngồi lên ngai vàng võ lâm minh chủ nhiều năm rồi mà? Toàn bộ võ lâm đều tôn phụng hẳn cũng không nói, ngay cả triều đình cũng thừa nhận địa vị của hẳn. Tiểu tử kia đến tốt cùng là còn bất mãn cái gì?

Nàng mỉm cười giải thích nghi hoặc của hẳn, “Ai bảo người làm sát thủ thanh danh lại lan truyền rộng rãi như thế làm chi, không ai không biết, không ai không hiểu? Mỗi khi người đại đao kim mã, toàn giang hồ có võ lâm hào kiệt nào mà không nhận ra người? Có ai lại không biết người là sát thủ đứng đầu bảng phong? Lại có ai không biết đường kiếm hình rồng khí phách mười phần, xuất chiêu liền không có đối thủ của người? Người nói xem, người bữa bãi hoành hành võ lâm nhiều năm như vậy, cây to phải hứng chịu gió lớn, võ lâm minh chủ hẳn không xem người là mục tiêu thì biết tìm ai nữa đây?”

“Ta, ta cũng không phải...” Long Hạng vừa vặn bị lấp miệng, lắp bắp muốn mở miệng phản bác, nàng lại phá hỏng ý định của hẳn. “Không phải cố ý làm náo động ư? Người không biết xấu hổ mà nói ra như vậy, ta cũng không chê lời nói của người rất trái lương tâm.”

“Người, nữ nhân người...” Long Hạng sắp thẹn quá thành giận, thở hổn hển chỉ vào kẻ thù một mắt một còn của mình.

Nghiêm Ngạn chân thành tiếp lời “Thông minh nhất, dịu dàng xinh đẹp nhất trên đời.”

“...” Có kẻ làm người ta mắc ghen như hấn vậy sao?

Vân Nông không cho hấn cơ hội kéo Nghiêm Ngạn xuống nước, “Tóm lại, rắc rối này là do người tự chuốc lấy, đầu gối nhà ta căn bản không phải đại phật muốn nhảy tường phá giới mà thay người đi luận võ được, càng không thể ngăn cản quyết tâm muốn cùng người luận bàn võ nghệ của mình chủ đại nhân. Có bản lĩnh, người cứ việc tự phế bỏ võ công trước mặt hấn, nói với hấn rằng lão nhân gia người đã sớm gác hạ đao mổ, chuẩn bị rửa tay hoàn lương, lập gia đình rồi.”

“Người, nữ nhân này...”

“Nói rất chí lý.” Nghiêm Ngạn nhìn nàng rõ ràng là đang bao che khuyết điểm, trong lòng không khỏi nảy lên từng trận vui sướng không tả nổi.

“...”

“Đại trưởng phu việc ai người này làm, cho nên người đừng hy vọng Nghiêm Ngạn sẽ lấy danh nghĩa Đệ Tam của huynh ấy ra thay người so tài với mình chủ đại nhân. Ta nói cái gì cũng không cho phép.” Nàng nói xong lại kéo Nghiêm Ngạn ra phía sau mình.

Biết rõ nàng có năng lực gì, Long Hạng e sợ nàng sẽ cứ vậy mà buông tay mặc kệ. Vì thế, hấn đành phải đào móc tất cả tính nhẩn nại có được trong người, kiên trì thương lượng. “Ta nói này nữ nhân tham tiền, ta với người làm một vụ mua bán được không?” Theo như hấn biết, phàm là những thương vụ qua tay nàng, chỉ cần nàng nguyện làm, cơ hồ không vụ nào không thành.

Nàng nhú nhú chân mày, “Đầu gối nhà ta đã rửa tay gác kiếm rồi, sau này sẽ không làm nghề sát thủ nữa.”

“Không không, không phải ta muốn hấn giết người. Ta tìm người bàn chuyện làm ăn.” Long Hạng tận hết khả năng, đẩy hết tất cả ôn hòa mà hấn có được ra nét mặt, thương lượng cùng nàng, “Chỉ cần người có thể giúp ta đuổi Tông Trạch đi, giá, giá...!”

“Ừm?”

Hấn tráng sĩ chặt cổ tay nói: “Giá cả không thành vấn đề.”

“Thật không? Mặc kệ.” Vân Nông đảo mắt suy nghĩ, rất nhanh liền sờ thấu chủ ý của hấn.

“Vì sao?”

“Vì ta có nguyên tắc của ta.” Nàng chỉ vì Nghiêm Ngạn mới bước vào nghề lái buôn này. Nghiêm Ngạn đã rút khỏi giang hồ, tất nhiên nàng cũng không cần tiếp tục lăn lộn trong giang hồ nữa.

“Người như người thì có nguyên tắc gì mà nói?” Chẳng phải chỉ cần có tiền, thương vụ nào nàng cũng nhận hay sao?

“Cũng chính vì không có, cho nên mới tích cực theo đuổi.”

“Người người người...”

Vân Nông lại dặt tay Nghiêm Ngạn, “Chúng ta về nhà.”

Khi Nghiêm Ngạn bị Vân Nông lôi kéo ra khỏi phòng, hấn nghiêng mặt qua lo lắng liếc mắt nhìn Long Hạng một cái, rồi sau đó hấn cũng không nói thêm câu nào, cứ như vậy để mặc nàng lôi đi.

Rời khỏi tửu lâu để đến chỗ đỗ xe, sau khi đem tất cả bình rượu vừa mua được chất lên xe ngựa, Vân Nông thận trọng nhận thấy, tay chân xưa nay chịu thương chịu khó của Nghiêm Ngạn dường như kéo dài ra, sắc mặt cũng hơi hơi do dự.

“Đầu gối, hấn thật sự là nửa bằng hữu của huynh sao?” Dù thế nào nàng cũng không muốn hấn đã lên bờ rồi lại còn dây dưa những việc vặt vãnh trên giang hồ, nhất là khi hấn đã chuẩn bị cùng nàng ẩn cư.

Nàng cảm nhận được sự khác thường của hấn, “Là bằng hữu đầu tiên sao?”

“...Ừm.”

“Huynh còn mấy bằng hữu nữa?” Điểm này rất quan trọng.

“Không có.”

Nghiêm Ngạn thấy nàng hỏi xong cũng không lên xe mà chỉ đứng nhìn hắn, bất động không nói, bị nàng nhìn đến nổi mắt cả tự nhiên, hắn có chút lo lắng cầm lấy tay nàng. “Tiểu Nông...”

Thôi thôi... Không thể chỉ vì bảo vệ hắn an toàn mà làm cho hắn ngay cả tình bạn khó lắm mới kiếm được cũng không giữ nổi? Có trời mới biết, muốn kẻ khác thường như hắn mở rộng cửa lòng khó khăn bao nhiêu, mà muốn tìm một người có thể chịu được tính tình quái quỷ của hắn, lại còn cùng hắn xưng huynh gọi đệ là không dễ đến mức nào.

Ai đã làm cho hắn trở thành sự uy hiếp duy nhất của nàng chứ?

Vân Nông nhún nhún hai vai, một lúc lâu sau, nàng vẫn không thể không vì quyết tâm của hắn mà vi phạm nguyên tắc của mình.

“Huynh đợi ở đây một chút.” Nàng dặn dò hắn vài câu, xoay người liền đi về hướng tử lâu.

Bị Nghiêm Ngạn vứt bỏ, Long Hạng ngồi một mình trong phòng, khổ sở suy nghĩ xem kế tiếp nên làm thế nào để trốn tránh tên võ lâm minh chủ cứ bám dính lấy người ta như con sâu nhỏ kia. Đột nhiên, khuôn mặt Vân Nông lại xuất hiện ngay cửa phòng. Mà giờ phút này, trên gương mặt của nàng đã không còn vẻ lạnh lùng đẩy người ta ra xa ngàn dặm như lúc nãy nữa.

“Còn không đi? Không muốn tránh đầu sóng ngọn gió sao?”

“Không phải người đang trốn giáo chủ ma giáo ư?”

“Không phải người đang trốn võ lâm minh chủ à?”

Hai sát thủ chiếm lĩnh hai vị trí đầu của bảng phong trong nhiều năm liền, đều tự mình có được danh hào vang dội trên giang hồ, một ngày này, cực kỳ hiếm có chạm trán. Mà nguyên nhân chạm trán... còn rất giống nhau.

Đối với việc gặp được Hàn Băng, kẻ chỉ được cho là sơ giao ở nơi này, Long Hạng vô cùng kinh ngạc. Dù sao, mấy tháng trước hắn mới nghe nói, Hàn Băng trúng phải gian kế của người, lạc vào vòng vây truy đuổi của giáo chủ ma giáo. Sau đó mặc dù may mắn trốn thoát, nhưng hắn sao có thể... lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhưng thật ra đối với sự xuất hiện của Long Hạng, Hàn Băng cũng không thấy bất ngờ lắm. Bởi vì hắn biết rõ, có thể làm cho Vân Nông thả người tiến vào nơi này, nếu không phải có nhiều giao tình thì chính là Long Hạng cũng đang thiếu nợ Vân Nông...

Bốn mắt giao tiếp một lúc lâu sau, ánh mắt của hai sát thủ Trạng Nguyên cùng Bảng Nhân của bảng phong sát thủ chậm rãi dời đến trên người Vân Nông. Tiếp theo, không hẹn mà cùng âm thầm thở dài. Điều này làm cho Vân Nông hơi khó chịu.

“Hai người dừng ra về ta đây đang lưu lạc thiên nhai, cảm khái không thôi nữa. Ở đây được ăn được ở còn tránh được nạn kiếp, các người ghét bỏ cái gì?” Có làm hay không đây, lấy nhà nàng làm cảnh tránh gió còn làm như mình bị buộc lên Lương Sơn vậy. Cũng không giấu lại nàng đã phải nhận bao nhiêu ấn nhận cùng tức giận của Nghiêm Ngạn khi thu nhận bọn họ à.

Nghiêm Ngạn cũng không hề hòa nhã với bọn họ, “Ta cũng không mời các người đến.”

“Tưởng ta đường đường là sát thủ trạng nguyên, lại phải lưu lạc đến tay người phụ nữ người này...” Long Hạng thở dài thậm thụt, lấy trà thay rượu ai điều ỉnh thời vận long đong.

Vân Nông liếc hắn bằng nửa con mắt, “Leo tường không cẩn thận, tất nhiên sẽ ngã, nên bị thương đi.”

Đợi sau khi dưỡng thương xong, ta lập tức bỏ chạy lấy người.” Hàn Băng sớm đã không muốn bị cất giấu như vậy. Nếu không vì một chương quá hung ác của tên giáo chủ ma giáo kia, hắn cũng không đến mức nội thương trầm trọng, chữa mãi khó lành như vậy.

“Không sợ ta tăng tiền thuê nhà thì ngài cứ oán giận thêm vài câu nữa đi.”

“...”

Long Hạng giơ tay lên, kéo Nghiêm Ngạn đang định chiếu theo chỉ thị của Vân Nông đi sửa sang lại khách phòng cho vị khách mới, nghĩ mãi không thông mà hỏi.

“Đúng rồi, có chuyện ta vẫn chưa kịp hỏi.”

“Ủm?”

“Người và nàng... Đến tột cùng là có quan hệ gì?” Từ khi quen biết Nghiêm Ngạn đến nay, cũng không thấy tiểu tử này cùng bất cứ cô nương nào thân cận. Hắn thật không thể tin hai người bọn họ chỉ có quan hệ lái buôn và sát thủ đơn giản như vậy.

Nghiêm Ngạn một tay chỉ về phía Vân Nông, “Nàng dâu của ta.”

Nghe xong lời hắn nói, Hàn Băng lập tức phun ra chén thuốc vừa mới nuốt vào miệng, còn Long Hạng lại kinh hoàng đến mức nhảy dựng khỏi ghế.

“Nữ nhân này a?” Mắt hắn bị sao vậy chứ?

Nhìn nàng mà xem, làn da ngăm đen, gầy teo lại nhỏ thó, ngũ quan cũng không có gì đặc sắc, thân hình càng không có đến nửa điểm hấp dẫn. Trên đường cái, ngày thường người giống như nàng rất hiếm thấy nha. Nếu không cẩn thận quan sát đám đông, thật sự tìm không ra đâu.

Mà nàng lại còn là gái đã lỡ thì nữa chứ. Thật chẳng thể hiểu nổi tên tiểu tử kia coi trọng nàng cái gì?

“Không được gọi nàng là nữ nhân này nữ nhân nọ...” Nghiêm Ngạn liếc mắt nhìn bộ dáng vừa chần động vừa khinh bỉ của hai người bọn hắn. Tiếp theo, sắc mặt hắn dần dần càng trở nên dày đặc.

Long Hạng không ngờ hắn lại trở mặt vì một nữ nhân. “Người không phải chứ? Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo sao?”

Nghiêm Ngạn một tay đặt lên thanh nhuyễn kiếm bên hông, ánh mắt tàn nhẫn quét qua bọn họ.

“Ai động vào quần áo của ta, ta chặt đứt tay chân hắn!”

“Người gia giáo kiểu gì vậy?” Long Hạng cũng không thể khởi binh với nửa huynh đệ nhà mình, ngược lại nóng lòng trách tội Vân Nông trước.

Vân Nông hoàn toàn bất đắc dĩ, nói: “Trời muốn làm mưa, nường phải lập gia đình, ta có thể làm gì? Lão huynh hắn vui vẻ là tốt rồi.”

Phải cam đoan mãi tuyệt đối sẽ không động đến Vân Nông mấy may, thế này mới đuổi được về mặt không tín nhiệm của Nghiêm Ngạn trở về. Long Hạng còn chưa kịp đi thăm phong cảnh khách phòng, một tờ văn thư khế ước được soạn sẵn đã trưng ra trước mặt hắn.

“Cái gì đây?”

“Quy tắc cũ, ký đi.” Vân Nông chỉ vào văn chương đã chuẩn bị sẵn trên bàn.

Long Hạng có chút hoài nghi, hỏi: “Người thật sự có thể giúp ta đuổi được cái tên tôn đại phạt kia?” Trước đây hắn không phải không nghĩ đến chuyện tìm người đi thuyết phục võ lâm minh chủ Tông Trạch từ bỏ ý niệm luận võ trong đầu, nhưng mặc kệ hắn tìm đến người nào, đều không thể thay đổi được chủ ý kiên định của Tông Trạch.

Hắn vòng vo đảo tròn mắt, “Người đã là nàng dâu của huynh đệ ta, vậy người cũng chính là muội muội của ta. Ta thấy hay là mấy giấy tờ hợp đồng này, chúng ta khỏi ký đi?”

Nàng khoanh hai tay trước ngực: “Miễn thương lượng.”

“Người không tin ta như vậy sao? Tốt xấu gì thì ta vẫn là thiên hạ đệ nhất sát thủ đó!”

“Đầu năm nay dựa vào sơn, sơn đổ, mỗi ngày người đều chạy trốn khắp nơi, cầm tiền trong tay vẫn là tốt nhất.” Vân Nông cũng không để mặt mũi lại cho hắn, “Không ký, ngài cứ tiếp tục để mặc mình chủ đại nhân truy đuổi ngài nhất thiết không thôi đi.”

Hắn đỉnh đạc rỗng rỗng, “Ký ký ký, ta ký là được chứ gì?”

Người làm vậy vì muốn kiếm tiền tài bất nghĩa sao?” Hàn Băng vẫn như trước không đổi, tận dụng mọi thói hư tật xấu, có cơ hội mà không tổn hại nàng thì không thấy thoải mái.

Nàng liếc mắt qua, cắt ngang hẳn, “Còn nói nữa ta tăng tiền thuê nhà.”

“...”

Long Hạng cuối cùng cũng yên lòng, tinh thần thả lỏng, cái bụng cũng tỉnh lại. Mắt thấy sắc trời bên ngoài cũng đen đã tối đen, hẳn về về cái bụng đang thăm thì sôi réo, nhìn một lượt khắp nhà.

“Bữa tối của chúng ta đâu?”

“Kẻ nào hiền tuệ kẻ đó tự gánh vác.” Nghiêm Ngạn thò mặt ra, bước vào đại sảnh, một tay bá đạo ôm ấp vòng eo nhỏ nhắn của Vân Nông, ánh mắt âm u liếc ngang trừng mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó mang nàng đi ra ngoài.

Tự dưng bị trừng, Long Hạng mờ mịt hỏi: “... Hẳn đây là?”

“Người cứ cùng đông phòng tán gẫu thêm vài câu, kẻ đó lại mở hộp dấm chua ăn ngay.” Hàn Băng quay đầu, tiếp tục cau mày uống xong chén thuốc đắng đến khổ đầu lưỡi.

Hai chân vừa bước ra đến ngoài sân, gió lạnh từ núi rừng thổi tới làm cho Vân Nông không khỏi co rúm thân mình, ngẩng đầu nhìn lên. Đêm cuối mùa thu, phía chân trời không mây, những chấm nhỏ vô cùng sáng rõ. Một dải ngân hà rõ ràng như ban ngày, tựa như đai lưng châu ngọc phủ kín ánh sao, lấp lánh khảm trên chiếc áo bóng đêm. Giống như chỉ cần vươn tay lên khuấy nhẹ là có thể chạm đến được những ánh lưu tinh không thuộc nhân gian kia.

Khi nàng đang ngửa cổ thưởng thức bầu trời đêm, một tấm áo khoác dày dặn ấm áp nhẹ nhàng từ phía sau phủ lên thân thể lạnh lẽo của nàng, bao nàng vào trong nhiệt độ cơ thể khiến người ta an tâm. Nghiêm Ngạn khom người ẵm nàng lên, mũi chân xẹt qua ngọn cỏ khô vàng trong sân, đảo mắt liền nhảy lên đỉnh. Lại nhẹ nhàng nhảy nhót vài cái, hai người bọn họ đã ở trên nóc nhà rồi.

“Làm gì vậy?” Khi hắn đặt nàng ngồi xuống nóc nhà, nàng tựa vào lòng hắn, dựa vào ánh đèn bên dưới để nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn. “Có gì muốn nói mà phải trốn xa như vậy mới có thể nói?”

“Khi nào muội mới đuổi bọn hắn đi?” Hắn chọn một thế ngồi thích hợp rồi chuyển thân thể nàng để cho nàng ngồi lên đùi hắn, lại dùng một tay áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị gió đêm thổi lạnh của nàng.

“Chẳng phải đã nói để bọn họ tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió rồi sao?” Mọi người chỉ vừa mới vào ở tạm thôi mà, hắn cũng đâu cần đuổi gấp đi như vậy chứ?

“Muội có thể bỏ mặc.”

“Đừng quên đó là bằng hữu của huynh.” Bộ hắn tưởng nàng thích thu nhận Long Hạng từng bắt nạt hắn sao?

Hắn bĩu môi, “Cát bào đoạn nghĩa.”

“Bỏ đá xuống giềng mắt đạo đức.” Nàng lấy ngón tay búng vào giữa trán của hắn, nhìn ra được hắn căn bản là nghĩ một đằng nói một lẻo, chỉ là đẩy mình oán giận mà thôi.

Nhưng hai tay của Nghiêm Ngạn còn nhanh hơn nàng. Hắn cúi đầu hít hà hương thơm phát ra từ người nàng.

“Ta cũng thiếu đạo đức.” Đầu tiên là Hàn Băng, tiếp theo lại đến Long Hạng, muốn cùng nàng ở riêng một chỗ lại khó như vậy sao? Tuy rằng hắn tuyệt đối không hề chán ghét thái độ đạo nghĩa rõ ràng, thân thái phi dương của nàng khi đối đãi với người ngoài, nhưng hắn vẫn không muốn chia sẻ với người khác.

Nàng dùng ngón tay vuốt qua hai đường lông mày gần như nối liền với nhau của hắn, “Ai bảo năm nay đi dạo phố cũng có thể dạo ra nhiều loạn như thế? Huynh rộng lượng bao dung bọn họ một chút đi.”

“Thành thân trước đã.”

Hắn nói năm ba câu liền không rời nổi đề tài này.

“Nói xem huynh vì sao lại muốn kết hôn với muội.” Mỗi ngày đều bị hấn nhắc nhở bên tai như vậy, nghe đến nỗi nàng muốn chết lặng. Nhưng sau khi chết lặng qua đi, nàng phát hiện, nàng cũng không còn kháng cự chủ ý này của hấn như lúc trước nữa.

“... Ta thiếu nàng dâu.” Hấn dừng một chút, hơi không được tự nhiên he hé ánh mắt.

Vân Nông vươn tay ra nhéo hai má hấn, “Chuyện thật sự chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

“Mười năm trước...” Đối với sự vô tâm vô tư của nàng, hấn có chút tức giận, “Mười năm trước, ta đã xem muội như nàng dâu của mình rồi.”

“Sao lúc trước huynh không nói uội biết một tiếng?”

“Chuyện thành thân, phải đợi đến lúc đặc biệt mới nói uội biết được.”

“Huynh cũng phải để muội chuẩn bị một chút chứ.” Nếu không phải hai người từ nhỏ đã có cảm tình tốt, lại sớm xem đối phương thành thói quen, đổi lại là người khác, xem hấn có dọa cho các cô nương nhà khác sợ chạy mất dép không.

Hấn nóng vội nói: “Ta đã chuẩn bị xong tất cả rồi, cái gì muội cũng không cần phải làm nữa, chỉ cần bước chân qua cửa là xong!”

“Đâu gõ...”

“Chẳng phải muội cứ nói xem ta là người thân sao? Như vậy thân càng thêm thân, có cái gì không tốt? Dù sao đời này của ta cũng chỉ có một mình muội, ta không thể không cưới muội.” Thấy nàng cứ ậm ừ không nói, hấn bối rối ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng.

“... Thật muốn cưới muội sao?” Bị ôm vào trong lồng ngực quen thuộc, cảm giác dung ấm làm cho nàng nhớ lại đêm tuyết năm mười bốn tuổi, hấn cũng gắt gao ôm kín lấy nàng như vậy, giống như nên vì nàng ngăn trở tất cả gió sương trên thế gian.

“Sống chết không thay đổi.”

Nàng hít sâu một hơi, quyết định không chối bỏ nữa, cũng không lại làm cho hấn thêm bất an. “Tốt lắm, đính hôn trước đi.”

“Muội chịu rồi sao?” Vui mừng quá đổi, Nghiêm Ngạn khẽ đẩy nàng ra, giật mình nhìn bộ dáng mỉm cười lạnh nhạt của nàng.

“Không chịu có được không?” Không lẽ cứ tiếp tục nhìn đại nam nhân như hấn làm nũng với nàng mãi? Đối với hấn, lòng nàng cũng đã đủ mềm rồi. Thời tiết càng lúc càng lạnh, nàng lo lắng nếu hấn kiên trì muốn ngủ ngoài cửa phòng nàng sẽ bị cảm lạnh.

“Không được!” Hấn nôn nóng gầm nhẹ, “Muội là nàng dâu của ta, đời này cũng chỉ có thể gả cho ta!”

Xem kìa, có ai lại xấu xa một cách trắng trợn như vậy không?

Nhưng nói đến chuyện lập gia đình, nàng cũng không nhớ nổi nàng đã bỏ quên ý niệm này từ khi nào.

Có lẽ là vào năm ấy khi cha nàng gặp chuyện không may, bỏ lại nàng một mình? Cũng có thể là sau khi nàng vì Nghiêm Ngạn mà bước vào nghề lái buôn? Tất cả những gì trân quý huy hoàng đều đã qua đi, vội vàng vì Nghiêm Ngạn bàn bạc mua bán, vì hấn sưu tầm công phu bí tịch, hàng ngày ngồi dưới du thụ trước nhà chờ hấn trở về. Tất cả chuyện ấy đã chiếm hết thời gian cuộc sống của nàng, làm cho nàng chưa từng có cơ hội quay đầu nhìn lại, cũng chẳng hề nhận ra tuổi thanh xuân trân quý nhất của nữ nhân đã trôi qua từ bao giờ.

Trong khi nàng bắt tri bắt giác, thời gian đã vỗ đôi cánh linh hoạt bay xa. Vân Di nhà hàng xóm từng nói với nàng, làm nghề lái buôn chính là một sai lầm trong cuộc sống tốt đẹp của nàng, phí hoài thời gian nàng có thể giúp chồng dạy con. Nhưng nàng cứ nghĩ, chỉ cần nàng canh giữ ở chỗ cũ, vừa quay đầu lại là nàng có thể nhìn thấy hình dáng của Nghiêm Ngạn, vậy thì nàng sẽ không quan tâm đến chuyện gì khác nữa.

Vì sao nàng lại không cần quan tâm?

Vì sao giờ đây nghĩ đến, trong lòng nàng lại nghĩ, chỉ cần Nghiêm Ngạn vẫn đứng ở đó, hấn không phải làm gì cả, cũng đã áp...

“Tiểu Nông?” Nghiêm Ngạn vỗ về khuôn mặt của nàng, đành chỉ suy nghĩ miên man không bờ bến của nàng.

“Tóm lại, chúng ta cứ đính hôn trước, uội thời gian suy nghĩ đi. Ai bảo huynh đột nhiên lại nói muốn thành thân? Đợi đến khi muội có thể hoàn toàn chấp nhận, chúng ta mới chính thức thành thân có được không?” Nàng thu thập bất đắc dĩ đang tràn ngập trong lòng. Tuy rằng đối với hấn trước sau luôn luôn dung túng, nhưng vẫn cầm giữ trong một giới hạn.

“Được, chúng ta đính hôn đi.” Hấn vô cùng vui mừng thu vén áo ngoài của nàng, tiếp theo đã định ẵm nàng nhảy xuống, chuẩn bị đính hôn.

Nàng giữ chặt hấn lại, “Không vội, đính cho ai xem đây?” Hai người bọn họ đã sớm không còn cao đường, cũng chẳng có người thân.

“Vây...”

“Hai ta tự đính ở trong lòng là được rồi.” Dù sao đây cũng chỉ là chuyện giữa hai người bọn họ mà thôi.

“Được.” Nghiêm Ngạn gật đầu, lập tức dùng hành động chứng thực lời hứa hẹn xuất phát từ miệng của nàng.

Ngay sau đó, hơi thở chỉ thuộc riêng mình hấn, phác thiên cái địa quán quýt quanh nàng. Dưới sự trợ giúp của gió lạnh bốn bề, bờ môi ấm nóng của hấn mang theo nhiệt độ cơ thể đã bắt ngờ từ đôi môi lan tràn tới tứ chi bách hải của nàng. Khi hấn khai mở khớp hàm của nàng, nàng lại cảm thấy như có ngọn lửa đang thiêu cháy cơ thể, làm cho nàng không tài nào thở nổi, ngực phập phồng kịch liệt.

“Không thích à?” Hấn rời môi, thừa dịp nàng hít thở liền cắn nhá vành tai nàng.

“Không, không phải...” Nàng kinh ngạc, lồng ngực càng tràn đầy một loại cảm giác khó hiểu, tâm trí trống rỗng. Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy ấm áp... Ngọt ngào...

Nghiêm Ngạn cười cười. Khi nàng đang ngây ngốc nhìn vẻ tươi cười hiếm có của hấn thì khuôn mặt hấn đột nhiên lại phóng đại trước mặt nàng. Ngay sau đó, đôi môi lại xẹt qua làn hơi ấm áp. Lần này, hấn thật cẩn thận hàm trụ môi nàng, dịu dàng liếm. Một lát sau, khi nàng thoáng thả lỏng thân mình, hấn dùng một tay đỡ sau gáy nàng, chậm rãi hôn sâu.

Hấn cũng không muốn nói với nàng, hấn thích xử sự ổn thỏa của nàng, mỗi khi hôn môi, vì không biết nên đáp lại thế nào, cho nên ngây ngốc bất chước hành động của hấn. Hấn thích sau khi hôn sâu, hơi thở của nàng sẽ hỗn loạn, nàng sẽ dựa hấn vào người hấn, đôi mắt tràn đầy sương mù u mê, đôi môi cũng phồng hồng bóng bẩy...

Đây chỉ là bí mật nho nhỏ của hấn. Nàng không biết, người khác càng không biết. Tuyệt đối chỉ thuộc về riêng hấn. Sự thỏa mãn khó có lời nào tả nổi đang chiếm đầy cõi lòng hấn. Hấn nhìn không được, đưa lưỡi tìm hiểu miệng nàng, mãi không dừng chân, cũng nhẹ nhàng cắn một chút vào đầu lưỡi của nàng.

“Được, chúng ta đã đính hôn xong.”

Nàng khẽ che đôi môi hơi hơi sưng đỏ, cảm thấy đầu lưỡi còn hơi đau đau.

“Đừng dùng một câu hai ý nghĩa như vậy nữa được không...”

Nghiêm Ngạn thật cẩn thận ôm chặt lấy nàng, để cảm nàng tựa lên bờ vai hấn. Giờ phút này, hương môi thơm vẫn đang quyến luyến bồi hồi trong tâm khảm của hấn, làm cho hấn có chút mê say.

Tựa trên vai hấn, Vân Nông phát hiện. Giờ đây, phong cảnh ẩn hiện qua những sợi tóc của hấn vẫn xinh đẹp như thường. Tia nắng vẫn sáng rõ, trong trời đất cũng không bởi vậy mà có gì cải biến, cũng không bởi vậy mà khắc thêm một chút tình nồng mật ý trở nên càng hoa lệ hơn. Giữa hai người bọn họ, nàng đã quá quen thuộc với cảm giác an tâm này, cũng như tiếng nhịp tim yên bình trong lồng ngực hấn đang cùng nàng kề sát.

Giống như trước kia, bọn họ vẫn luôn cùng nhau sống ngày qua ngày, phong cảnh bên đường không hề thay đổi. Nếu cứ vậy mà nói, thay đổi có gì không tốt đâu?

Ít nhất, sau nhiều năm phiêu bạt, trái tim nàng cũng có chỗ để trở về nhà. Nam nhân này chính là của nàng. Sau này, hắn vẫn tiếp tục dùng tay nghề không tốt giúp nàng chải tóc vấn đầu, thích thú tự tay thay quần áo cho nàng, sẽ giống như một con chó trung thành canh giữ trước cửa phòng của nàng, không cho bất cứ ai xâm nhập một bước. Hắn còn có thể hôn nàng khiến nàng đầu óc choáng váng, làm cho nàng thường xuyên trần trọc mỗi đêm vì nụ hôn chúc ngủ ngon của hắn. Đến nỗi sáng mai tỉnh dậy, ánh mắt đầu tiên nàng sẽ tìm kiếm đôi môi hắn ...

“Tiểu Nông.” Nghiêm Ngạn nâng cằm nàng lên, đáy mắt mỉm cười, khẽ gọi.

“Ừm?”

“Muội đã trở về chưa?” Không biết xuất thần đến nơi nào, nàng có thể không biết, nàng đã liếm đôi môi của mình một hồi lâu.

Nàng nhất thời cứng người lại. Sắc hồng diễm lệ lại lan tràn như cỏ dại trên mặt nàng.

“Không cần trở về, trực tiếp mở miệng nói là được rồi.” Hắn rất hoan nghênh.

“...”

Hắn dùng ngón tay vuốt ve đôi môi nàng. Vuốt qua vuốt lại hồi lâu, không nói lời nào cũng không có hành động gì nhiều, chỉ mê muội dùng ngón tay vẽ qua viền môi nàng.

Hắn thấp giọng thì thào, “Trong lòng ta chỉ có một mình muội mà thôi. Người ta muốn cưới, chính là muội.”

Rất nhiều, rất nhiều năm về trước, từ thời khắc hắn được thu nhận, trong bất tri bất giác, trong lòng hắn đã được hôn xuống một hạt giống tình yêu.

Nhiều năm qua đi, hạt giống đó nảy mầm khỏe mạnh. Ngày qua ngày hấp thu máu tươi ấm áp từ trái tim hắn mà trưởng thành. Đợi đến khi hắn hoàn hồn, nó đã trở thành kinh thiên đại thụ, chặt không đổ nhổ không lên, càng không thể di dời nó đi nơi khác. Vì nó được nuôi dưỡng bởi thứ tình yêu nhẹ nhàng ép ra từ trái tim hắn, cho nên nó cứ như vậy, rắc rối khó gỡ, cắm sâu vào tâm khảm của hắn.

Nhiều năm qua, hắn ẩn mật nuôi trồng nó. Hắn cũng không đành lòng, vẹn vẹn là bình tĩnh khát vọng nó đâm hoa kết trái. Hắn chỉ yên lặng nhớ nàng, chẳng sợ trần quý thiêu quang đều hao phí trên người nàng. Hắn vẫn như cũ không hối hận, cũng không oán thán.

Ai kêu nàng là nàng dâu bảo bối của hắn chứ?

Là hắn.LÁI

Ngồi ở bên bàn ăn, Vân Nông ngẩng đầu lên nhận dứt cơm, vô tội nhìn các khách trọ khác đang ngồi phía bên kia bàn. Nghiêm Ngạn lại cầm thìa canh kiên trì dứt cho nàng thêm mấy thìa nữa. Nàng hé miệng, lẳng lặng uống xong chén canh gà khử hàn hắn vừa hầm hồi sáng sớm.

Long Hạng đi lấy thêm một đôi đũa nữa. Trước tình hình chói mắt này, hắn cố nén bất mãn đang trướng lên đầy bụng, tiếp tục dùng cơm. Còn Hàn Băng đang ngồi ở bên kia cũng không buồn hé răng, uống triêm quang rồi mới uống đến canh gà. Đối với hai gã nam nữ như hình với bóng, cả ngày cứ chằng chằng thiếp thiếp kia, hắn buồn bực đến mức thật sự chỉ muốn chém mình một đao cho rồi.

Khi Nghiêm Ngạn làm như mình là bảo mẫu, gỡ lóc thịt gà rồi bỏ vào trong chén cho nàng, ngọt ngào như mật đưa đến bên môi nàng, Long Hạng lại không cần thận, không khống chế được lực tay làm ột đôi đũa nữa tiếp tục lừng lẩy xả thân.

Vân Nông tốt bụng nhắc nhở hắn: “Cứ bẻ đi, rồi người lấy tay mà bới cơm ăn.”

“Các người...” Trong trang này ai chẳng biết hai người bọn họ có tình cảm với nhau chứ? Bọn họ có cần phải ngày nào cũng kích thích nỗi cô đơn của nhóm khách trọ như vậy không? Càng không thêm quan tâm đến những vị khách trọ của bọn họ lẫn lộn trong gang hồ nhiều năm nhưng vẫn cô đơn chiếc bóng, rất thê lương. Vậy không phải là cố ý làm cho người ta ngọt ngào sao?

Nàng dùng một ngón tay chỉ sang người bên cạnh đang chấp hành “Giắc mộng nàng dâu vĩ đại.”

“Hỏi huynh ấy đi.” Nàng bị người ta bức bách a.

Nghiêm Ngạn ngay cả đầu cũng không thèm nâng lên, “Ta thích.”

Nhìn Nghiêm Ngạn cứ làm theo ý mình, căn bản là không để ý đến suy nghĩ của người khác thế nào, Long Hạng cùng Hàn Băng bỗng nhiên có chút hiểu được về bất đắc dĩ trên mặt Vân Nông là từ đâu mà có... Nghiêm Ngạn này, căn bản chính là một người vô cùng phi thường, da mặt dày giống như tường đồng vách sắt.

Uống canh xong, toàn thân ấm nóng, Vân Nông muốn ra ngoài đi dạo một chút át. Vừa động lại phát hiện, bàn tay của Nghiêm Ngạn đã đặt lên phần eo nhỏ của nàng từ khi nào không biết. Nàng bị ôm cứng không thể động đậy, xấu hổ nhìn hai vị khách trọ ở đối diện đang phóng đến những ánh mắt không mấy tốt đẹp. Còn Nghiêm Ngạn lại chẳng hề nao núng, không coi ai ra gì tiếp tục dùng cơm, cũng không quản người khác có thể vì vậy mà không thể nuốt trôi cơm hay không.

Đợi sau khi ăn trưa, Nghiêm Ngạn đá Long Hạng vào trong viện, bắt hắn dọn dẹp lá rụng chồng chất trong viện. Vân Nông lại mang theo thước dây cùng hai xấp vải dệt đi đến phòng của Hàn Băng. Nàng vòng qua sân, đi trên mặt sân đầy lá vàng, đập vỡ mảnh tiêu điều cuối cùng của mùa thu.

Quét xong khách viện, Long Hạng đứng trước cửa sổ phòng Hàn Băng nhìn Vân Nông giúp Hàn Băng thay băng xong lại ngồi xuống bên cạnh bàn may vá. Hàn Băng nhàn rỗi không có việc gì làm cũng đành nghe theo Vân Nông chỉ huy, cầm khăn lau chà cái bàn.

Long Hạng tựa bên cửa sổ hỏi: “Về chuyện võ lâm mình chủ, cô đã nghĩ ra biện pháp giải quyết nào chưa?”

“Đã an bài xong rồi. Thời gian này cứ tạm thời tránh hắn một chút đi.” Nàng đặt kim chỉ trong tay xuống, vừa nói vừa phân tâm nghĩ đến chuyện lúc nãy khi Nghiêm Ngạn biết nàng muốn tới khách viện, mặt của hắn đen lại đủ vắt ra giọt mực nước.

“Cô thật sự nắm chắc sao?”

Nàng buồn cười hỏi lại, “Chẳng lẽ ta sẽ trả tiền lại cho người sao?”

Long Hạng cũng có đồng cảm, “Cũng phải, cô hành tẩu giang hồ đã lâu, ta nghĩ cô cũng không có khả năng đập đổ chiêu bài của mình.”

“Uống thuốc.” Nghiêm Ngạn từ ngoài đầu hè đi vào, phá vỡ không khí hài hòa sau giữa trưa trong khách phòng. Hắn ném mạnh cái khay trong tay xuống bàn.

Vân Nông hít ngửi mùi thuốc đang tỏa ra, đột nhiên cảm thấy không đúng liền ngăn cản Hàn Băng đang muốn bước đến lấy thuốc.

“Đầu gối, huynh đã bỏ thêm cái gì vào thuốc vậy?” Vì sao không ngửi thấy hương vị giống như lúc trước?

Không ngờ lại bị nàng vạch trần, Nghiêm Ngạn không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Đã thêm cái gì?” Nàng cũng không phải là Hàn Băng do uống quá nhiều thuốc đắng mà hóa ra không cần phân biệt được hương vị, muốn lừa nàng sao?

“... Hoàng Liên.” Hắn không cam lòng, khai nhận.

“Có thể nói ra vì sao huynh phải làm như vậy không?” Mất lạnh của Hàn Băng quét đến, Vân Nông liền nâng một tay lên bảo hắn an tâm một chút, chớ làm loạn.

“Muội may xiêm y cho hắn.”

Nàng thở dài, không biết nên làm thế nào với cái tật ghen bóng ghen gió của Nghiêm Ngạn.

“Nếu không giúp hắn may thêm vài bộ, huynh muốn hắn mặc cái gì bây giờ?” Nhớ ngày đó, Hàn Băng chạy nạn đến đây đứng vào cuối thu, nay đều đã sắp đến mùa đông tuyết rơi rồi, chẳng lẽ lại để cho khách quý bị cảm lạnh sao?

“Ta có thể cho hắn mượn.” Long Hạng có thể mặc của hắn, vì sao Hàn Băng lại không được.

Hàn Băng không hề cảm kích, “Tại Hạ có thanh toán ngân lượng nha!” Ai muốn mặc đồ cũ của hắn chứ?
“Được rồi, muối chỉ may giúp hắn hai bộ thôi, huynh đừng làm mò.” Nàng cầm cái khay trên bàn lên đưa cho Nghiêm Ngạn, rồi trở lại tiếp tục may áo ấm cho Hàn Băng.

Nghiêm Ngạn cũng không phải dễ sai phái như vậy, hắn vẫn đứng yên tại chỗ không chịu đi.

“Muội đừng quá thân cận với bọn họ.” hắn phòng bị, cứ dằn dò mãi.

“Chẳng phải bởi vì cùng sống dưới một mái hiên sao?” Còn tưởng rằng hắn sớm đã quen rồi, kết quả, hắn vẫn làm như đang đề phòng trộm cướp.

“Đừng để bọn họ nhìn ngắm muội mãi thế.”

“Bọn họ sẽ không có mắt như vậy đâu.” Ai giống hắn chứ?

“Đừng đối với bọn họ quá tốt.”

Đối với bọn họ quá tốt? Nữ nhân chuyên sống nhờ thu vét tiền của người khác là ai chứ? Tuy chưa từng khất khe với khách, nhưng nàng có chỗ nào giống như đối với bọn họ khách khí quá nửa phần?

Hàn đại gia nghe xong lập tức không chịu nổi, ném chén thuốc trên tay xuống bàn định đi qua dạy dỗ tên đồng nghiệp kia.

“Đừng làm vậy, đừng làm vậy...” Long Hạng cười lấy lòng, vội vàng ngăn hắn lại, “Tiểu tử kia chỉ là sợ nàng dâu chạy mất thôi mà. Người ta chẳng những chia nhà mới cho chúng ta ở, nàng dâu lại cố ý giúp người may áo, người còn không cho hắn ghen tuông sao?!”

Đôi mắt sắc như đao của Hàn Băng lại hung hăng chém đến người nào đó, “Hừ.”

“Được rồi, huynh cũng đừng trừng mắt nhìn hắn nữa.” Vân Nông cũng vội vàng đuổi người, đẩy thân hình Nghiêm Ngạn ra ngoài. “Đi sắc chén thuốc khác đi, không được bỏ thêm thuốc khác vào đâu đó. Hay là huynh muốn thương thể của hắn không thể chữa lành, ở lại chỗ này lâu hơn?”

Nghe xong lời nàng nói, Nghiêm Ngạn miễn cưỡng bưng khay, lại trở về phòng bếp sắc thêm một chén thuốc đắng nữa. Thần sắc Hàn Băng cũng bởi vậy mà hòa hoãn lại, hiền hòa nói với nàng.

“Không ngờ người còn có lương tâm.”

“Nhất mã về nhất mã, kinh doanh về kinh doanh, điểm ấy ta phân rất rõ ràng.” Nếu không muốn hắn đi nhanh một chút, kỳ thật nàng cũng không muốn ngăn cản Nghiêm Ngạn chinh đồn lại vị Băng Sương công tử có khẩu đức không tốt này.

“Nghe Tiểu Nghiêm nói, người không muốn gả cho hắn lắm?” Cũng hòa theo nói chuyện phiếm, Long Hạng nhớ đến dáng vẻ vừa rồi của Nghiêm Ngạn, không khỏi nhớ lại mấy ngày trước đây trong lúc lơ đãng Nghiêm Ngạn đã phun mật vàng cho hắn biết.

Hàn Băng khinh thường tặng nàng một câu, “Kén chọn quá đến hồi sau này ế ráng chịu.”

Vân Nông có vẻ chịu không nổi hai nam nhân lưỡi dài này, “Hai ta quen biết nhau từ nhỏ, ta đã xem huynh ấy như người thân từ lâu, cho nên từ trước đến giờ ta không nghĩ đến chuyện thành vợ thành chồng với huynh ấy.”

“Nhưng ta thấy các người rất giống một đôi a. Ngày thường cử chỉ hành vi của các người có điểm nào không giống lão phu lão thê? Người cần gì phải rối rắm vì hai chữ thành thân như thế? Chẳng lẽ thành thân rồi, hắn sẽ thay lòng hay sao, hay là người yên tâm để hắn một mình?” Long Hạng nhướng mi hỏi: “Ý ta nói là, tên ngốc đầu gỗ kia cũng không dư thừa tâm tư. Hắn chỉ muốn cùng người định ra thân phận danh chính ngôn thuận, đoan đoan chính chính chung sống cùng nhau. Người suy nghĩ cho kỹ đi, sau này người chẳng phải vẫn muốn chung sống cùng hắn hay sao?”

Vân Nông dừng động tác trong tay, bị một lời của Long Hạng vạch trần nút thắt trong lòng nàng. Nắng thất thần nghĩ, từ khi Nghiêm Ngạn mở miệng yêu cầu nàng thành thân cho tới nay, nàng vẫn không nghĩ ra lý do thành thân lại đơn giản như thế.

Hình như là có... Nhưng lại giống như chưa từng tồn tại...

Vậy nàng còn suy nghĩ cái gì?

Long Hạng khó hiểu hỏi: “Ta nói người bình thường không phải rất thông minh sao? Ngay cả một điểm nhỏ nhất như vậy mà người cũng không nghĩ ra?”

Hàn Băng đứng ở bên cạnh lại lạnh lùng phúng một câu, “Cũng chỉ có tên ngốc kia mới xem người thành bảo bối thôi.”

Nghe hai người bọn họ kể hát người phụ xướng, Vân Nông một tay che miệng cười.

“Người cười cái gì?”

“Cười bản thân ta sao lại ngốc nghếch như vậy.” Hiện giờ nhớ lại, nàng thật sự là rảnh quá vẽ chuyện ra làm.

Hàn Băng không buông tha cơ hội này, “Điều quý của con người là tự biết.”

“Ừm.” Nàng cũng không giận, ngược lại còn cười đến vô cùng sáng lạn, “Tóm lại, cảm tạ.”

Suốt ngày cùng nàng lấy đầu đá làm vui, Hàn Băng ngược lại không thích ứng được với việc nàng chuyển biến như thế. Khi nàng rời khỏi khách phòng để đi tìm Nghiêm Ngạn, hắn khó hiểu nhìn về phía Long Hạng.

“Cô ta sao vậy?”

“Đại khái là tạm thời không tính tăng tiền thuê nhà nữa.” Xem ra ngày đại hôn của Nghiêm tiểu tử sắp tới rồi.

Khi Vân Nông đi vào gian phòng bếp chẳng mấy sáng sủa, Nghiêm Ngạn đang đưa lưng về phía nàng, ngồi trước một nồi thuốc nhỏ. Nàng đi tới bên cạnh hắn, trông thấy hắn đang mím môi, cầm cây quạt hương bồ trong tay lúc ngừng lúc quạt.

“Đầu gối?” Nàng tìm một cái ghế đầu, ngồi sát bên cạnh hắn, “Còn giận à?”

Nghiêm Ngạn nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái. Ánh lửa hồng hòa thuận vui vẻ trong lò thuốc chiếu vào gương mặt nàng, nhảy nhót niềm nở khuôn mặt nàng. Hắn không nói, kéo tay nàng qua, cúi đầu hôn lên đôi môi non mềm của nàng

“Thích muội thật sao?” Nàng tùy ý hắn hôn, xúc động mà nhìn bộ dáng vô cùng quý trọng của hắn.

“Ừm.”

“Sẽ thương muội yêu muội chứ?”

“Ừm.”

Giọng nói của nàng hơi nghèn nghẹn, “Mãi cho đến già?”

“Đến kiếp sau vẫn vậy.”

Sống mũi cay cay, Vân Nông nhìn hắn, ánh mắt nồng đậm, làm thế nào cũng không nén nổi xúc động. Nghiêm Ngạn vỗ về khóe mắt phiếm hồng của nàng, nói với nàng hết như lúc trước. “Đừng khóc.”

Nghe được những lời quen tai này, nàng không khỏi nhớ lại. Không sợ trời không sợ đất, hắn lại luôn sợ nàng khóc. Nhưng vào thời điểm thật sự khiến nàng đau lòng, hắn lại khuyên nàng cố nén không khóc. Hắn rất ngốc, quay đi quay lại cũng chỉ có một câu an ủi như vậy. Đã nhiều năm qua, hắn cũng không có từ mới nào khác, hắn vẫn là đầu gối ngốc nghếch trong lòng nàng như cũ.

Còn nàng thì sao?

Biết rõ trái tim cuồng dại của hắn, sao nàng có thể bắt hắn đau khổ chờ nàng như vậy?

Nàng kéo tay hắn, dịu dàng nói: “Sắp xếp chuyện của Long Hạng thỏa đáng xong, chúng ta sẽ thành hôn. Đến lúc đó, mời bằng hữu của huynh uống rượu mừng đi.”

“Thật sao?” Nghiêm Ngạn đột nhiên ngẩng đầu, đầu không được lòng tràn đầy mãnh liệt. Ánh mắt cũng bởi vậy mà lóe sáng.

“Muội không muốn lại bắt huynh chờ đợi.”

“Tiểu Nông...” Hấn có chút lo sợ bất an, sợ đây chỉ là một đêm mộng đẹp.

“Đêm nay đừng ngủ ngoài cửa nữa, bên ngoài rất lạnh.” Nàng đứng lên, tính đi tìm một chiếc đệm chăn mới bỏ vào phòng của mình.

Con người trong mắt Nghiêm Ngạn đen xán xán, lấp lánh, “Cùng muội ngủ trên giường ư?”

“...Sàn.”

5. Chương 5: - Chương 5

“Hẹn ở đây?” Long Hạng cau mày, cảm thấy có chút hối hận.

“Ừm.”

“Vì sao lại hẹn ở đây?”

“Phong thủy tốt.” Vân Nông mặt không đổi sắc, nói.

Hai mắt Long Hạng lại quét khắp mọi nơi. Lầu các tinh xảo, phần hồng khôn cùng, cảnh xuân vô hạn. Khắp nơi oanh thanh yến ngữ lượn lờ. Đưa mắt là có thể thấy được mỹ nhân bọc bạc như thiên dục tị sa, thân hình mảnh mai, phong nhã đa tình... Trước mắt cảnh đẹp khắp nơi không chỉ khiến cho khí huyết của hấn có chút không thuận, da mặt hơi hơi phiếm nóng mà còn làm cho đám nhân sĩ chính đạo giang hồ đang ngồi trong đại sảnh tiếp khách dưới lầu giờ phút này cũng như đứng đồng lửa như ngồi đồng than. Mặt tổ tai hồng, hai mắt không biết tốt cùng nên nhìn vào nơi nào mới tốt.

Hẹn ở không không hẹn, nàng cứ muốn cùng võ lâm mình chủ gặp nhau nói chuyện ở thanh lâu là sao?

Phong thủy ở đây có cái gì tốt chứ?

Hấn lại nhìn về phía Nghiêm Ngạn cũng đi theo đến giúp vui. Tiểu tử kia lại không giống hấn. Thân đang ở trong thanh lâu nhưng nửa điểm xấu hổ hay không được tự nhiên cũng không có, bởi vì ánh mắt Nghiêm Ngạn căn bản là sẽ không rời khỏi Vân Nông lấy một giây. Hấn vẫn theo thói quen cũ, tất cả phong cảnh hữu tình bên cạnh đều làm như không thấy.

“Bên dưới mọi người đều đã tề tựu đông đủ, người còn không mau đi xuống đón khách?” Ăn uống no đủ xong, Vân Nông ngồi trong phòng khách, ngắm nghía khuôn mặt đang tương hồng giống như mặt quan công của Long Hạng.

Hấn bất đắc dĩ nói: “Không phải đang chờ cô nương ngài sao?”

“Tiểu Nông...” Nghiêm Ngạn khấn trương giữ chặt ống tay áo của nàng, mười phần lo lắng nhìn nàng định cùng Long Hạng đi xuống đối mặt với một đám nhân sĩ võ lâm ý đồ không tốt kia.

Nàng cười cười, “Muội đi một chút sẽ trở lại. Huynh nhớ rõ, cứ đợi ở đây đừng nhúc nhích. Trăm ngàn lần cũng không được để lộ thân phận của huynh.”

“Muội cẩn thận một chút.”

“Đi.” Nàng gật đầu, xoay người bước nhân đuổi theo Long Hạng đã đang xuống lầu.

Trong không khí nồng đậm mùi son phấn. Đám nhân sĩ võ lâm ngồi trong đại sảnh, từ xa xa lén trộm dò xét các mỹ nữ đang trốn sau cột hoặc đứng bên cạnh cửa lén nhìn bọn họ. Trong bất tri bất giác lại cảm thấy càng thêm miệng khô lưỡi khô, không hẹn mà cùng uống cạn một ly nước trà.

Ngay khi bọn họ đặt chén trà đã cạn xuống đàn, Long Hạng cuối cùng cũng y hèn, khoan thai xuất hiện trước mặt bọn họ.

Không đợi Long Hạng hay Tông Trạch mở miệng, ngay khi Long Hạng bước một bước vào trong sảnh, Liễu Diệc Trì xưa nay có giao tình với Tông gia đã lập tức khởi binh trước.

“Long Hạng, người thật là có mặt mũi nha, dám bắt võ lâm minh chủ ngồi chờ mất một canh giờ. Chẳng lẽ không xem võ lâm đồng đạo chúng ta ra gì hết sao?”

Long Hạng đảo mắt liếc hẩn một cái, “Đối với khách không mời mà đến, kẻ chẳng có chút giao tình lại tìm đến giúp vui như người, quả thật không cần phải nể mặt.”

“Người!” Liễu Diệc Trì đang muốn phát tác, bất giác lại nhìn thấy Vân Nông đang đứng phía sau Long Hạng. “Chậm đã, nàng ta là ai?”

“Xá muội.” Long Hạng tìm hai vị trí ở bàn chủ, cũng thay Vân Nông kéo ghế cho nàng ngồi xuống.

“Long đại hiệp thật hưng trí, không ngờ ngay cả đến thanh lâu cũng không quên dẫn theo muội tử nhà mình.”

“Xem người đánh rắm?” Chẳng phải Tông Trạch ngồi đối diện vẫn chưa mở miệng sao?

“Khoan đã.” Vân Nông giơ một tay lên, đúng lúc đình chỉ lời nói kế tiếp của Liễu Diệc Trì, “Không biết cô nương có lời gì muốn nói?”

“Liễu Diệc Trì, con trai thứ hai của Giang Nam Liễu Vô Vi, tập kiếm mười sáu năm, luyện bộ Liễu Thị Vân Môn Kiếm Pháp đã đạt đến thành thứ sáu. Đáng tiếc, ra chiêu nhanh mà không xác đáng, chỉ cần công phu của đối phương linh hoạt một chút, đấu qua bảy chiêu là có thể giải quyết.” Nàng làm như không có việc gì, nói xong lại quay đầu nhìn về phía vị nam tử trung niên đang ngồi bên kia, “Vạn đại hiệp, nhớ không lầm thì tháng trước, ngài đã cùng vị Liễu công tử này có chút... khúc mắc? !”

Vạn Khai thần nhiên liếc mắt nhìn Liễu Diệc Trì cũng chỉ biết tránh sau lưng Tông Trạch, sau đó không âm không tình chấp tay chào Vân Nông.

“Đa tạ cô nương nhắc nhở.”

“Nữ nhân người muốn châm ngòi ly gián ——.” Đường Tranh vốn có giao tình sâu đậm với Liễu Diệc Trì thấy thế, lập tức đứng lên cứu nguy.

“Đường Tranh, Tây Thục độc môn, giỏi dùng độc, tùy thân chính là Kim Ngọc Thiềm độc.” Nàng vừa nói vừa ra hiệu ột thị nữ trong sảnh, kêu nàng ta đem bình trà kia đến đặt lên bàn, “Thuốc giải ta đã bỏ vào trong nước trà, chư vị từ từ dùng.”

Vì nàng thành linh nói ra, trong sảnh phút chốc trở nên trầm mặc. Tông Trạch nãy giờ ngồi trên ghế chủ, trước sau vẫn trầm mặc không nói, rốt cuộc bởi vậy mà mở kim khẩu.

“Vì sao phải bỏ vào nước trà?”

Nàng nhún nhún vai, “Vì hần nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Còn ta, cùng lắm cũng chỉ là quân cứu hỏa mà thôi.”

“Người nói cái gì?” Mọi người nghe vậy nhất thời đều đứng lên, sợ hãi nhìn chén trà trong tay.

“Ngày trước, tại hạ không cẩn thận đã bắn rớt bồ câu đưa tin của Đường Môn.” Vân Nông lấy từ trong tay áo ra một lá thư nhỏ giao cho Long Hạng, “Đại ý trong thư nói, Đường Môn môn chủ bất mãn việc tốc độ khuếch trương của Đường Môn tại Trung Nguyên quá chậm, cố ý tạo áp lực lên Đường công tử, muốn Đường công tử đẩy nhanh tiến độ, mau chóng hoàn thành ——.”

Sắc mặt Đường Tranh thoáng xanh thoáng trắng, rống lớn cắt ngang lời nàng, “Đừng nghe ả nói xấu! Tại hạ làm sao có thể đối với các vị võ lâm đồng đạo làm ra cái chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của ấy được?”

“Có thể hay không có thể, kiểm tra nước trà không phải là biết ngay được hay sao?” Long Hạng trực tiếp ném mẫu thư kia cho Tông Trạch, hếch cằm thị uy về phía Tông Trạch.

“Người...” Không ngờ tới nửa đường lại xuất hiện một nữ nhân vật như nàng, khi các võ lâm đồng đạo đều nhìn hẩn với ánh mắt nghi ngờ, vẻ mặt Đường Tranh có chút vẩn vơ.

Vân Nông nhướn mi, “Kiểm tra đi, hay là người chột dạ?”

Xem xong mật thư, Tông Trạch ra tay như tia chớp, cách không điểm huyết không chế Đường Tranh, lại ra hiệu cho người phía sau. “Lôi xuống đi.”

Khi Đường Tranh bị tâm phúc của Tông Trạch lôi ra khỏi đại sảnh, Vân Nông không quên nhắc nhở mọi người. “Uống đi, để độc tính phát tác thì không tốt.”

Ngay sau đó, mọi người vốn còn đang cực lực che giấu hoảng sợ trong lòng, lập tức bước lên phía trước cướp đoạt bình trà duy nhất kia. Còn ở phía bên này, Vân Nông lại xoay người, mỉm cười hỏi Tống Thư Minh đang ngồi ở bên cạnh. “Tống đại hiệp, không biết tôn phu nhân gần đây có khỏe không?”

Tống Thư Minh có dáng vẻ như công tử thư sinh, trên mặt thoáng chốc biến sắc. Trong khi thần sắc phức tạp nhìn về phía nàng, cũng là lúc hẩn âm thầm dồn sức, nắm chặt hai nắm đấm.

Vân Nông nghiêng người ghé vào lỗ tai hẩn nói nhỏ, “Nếu ngài muốn biết kẻ đã đội mũ xanh (cắm sừng) lên đầu ngài là ai, không ngại đi tìm lâu chủ ở đây hỏi thăm một chút. Nể tình ngài cần răng ẩn nhẫn hai năm qua, không thu của ngài nửa phần tiền bạc.”

“Tại hạ cáo từ.” Tống Thư Minh nghe xong lập tức cầm thanh trường kiếm đang đặt trên bàn, đơn giản thông báo cho Tông Trạch một tiếng rồi đứng dậy vào trong nội lâu tìm người.

Mọi người ngạc nhiên nhìn thư sinh công tử cứ như vậy vô duyên vô cớ bỏ đi. Mỗi người đều nghi hoặc, không biết vừa rồi Vân Nông rốt cuộc đã nói chuyện riêng tư gì với hẩn.

“Mộ Dung đại hiệp.” Vân Nông lại quay sang, dùng ánh mắt trong vắt như nước nhìn người còn lại.

“Tại hạ có việc, cũng cáo từ đi trước.” Hẩn lập tức đứng dậy, đã sớm không còn muốn ở lại nơi phấn hoa này để phải đứng ngồi không yên nữa.

“Tại hạ đột nhiên có chuyện quan trọng...”

“Tại hạ cũng vậy...”

Chỉ một chốc lát sau, trong đại sảnh vốn trật cứng những nhân sĩ võ lâm đến đây giúp vui, đảo mắt đã bỏ đi sạch sẽ. Gọi đuổi theo không ngừng cũng không thể giữ được, chỉ còn lại có Tông Trạch cùng đám gia phó nhà hẩn mà thôi.

“Minh chủ đại nhân.” Cuối cùng nàng cũng có tâm tư chiêu đãi vị khách quý hôm nay của mình.

Tông Trạch không có ấn tượng gì về nàng, “Không biết cô nương là...”

“Tại hạ chỉ là một lái buôn vô danh.” Nàng đứng dậy, lễ phép vái chào hẩn, “Gia huynh ngốc nghếch không giỏi ăn nói, hôm nay tiểu muội đành phải thay mặt gia huynh phát ngôn bữa bữa. Mong rằng minh chủ đại nhân rộng lượng bao dung.”

Gia huynh? Trên giang hồ, có ai không biết Long Hạng là con một chứ?

“Hôm nay tại hạ đến đây, cùng lắm cũng chỉ muốn mời lệnh huynh luận bàn võ nghệ.” Tông Trạch cũng không vạch trần nàng, khoan thai nói.

“Không được.”

“Vì sao? Lệnh huynh là người hiền hách trong võ lâm. Ta nghĩ, tấm lòng lệnh huynh độ lượng, chứ không hẹp hòi như thế đâu.” Trong lòng không có nhiều quanh co lòng vòng như nàng, Tông Trạch thật ra cũng chỉ đơn thuần muốn luận võ mà thôi.

Nàng lắc lắc ngón tay, “Đây không phải là vấn đề độ lượng, cũng không phải là tranh giành điều gì, đương nhiên lại càng không phải vì gia huynh sợ ngài.”

“Vậy là có gì??”

“Minh chủ đại nhân, ngài nói xem buộc bánh chưng cùng nấu bánh quẩy, cái nào tốn tiền nhiều hơn?” Nàng không vội trả lời hắn mà ngược lại hỏi một câu trên mây trên gió.

“Này, điều này có gì liên quan?”

“Sao lại không thể luận?” Vân Nông vừa cười vừa hỏi: “Chẳng phải đều là bán cái ăn sao?”

Không phát hiện ra tâm tư của nàng, Tông Trạch thản nhiên nói: “Chuyện này, trong đó tự nhiên có phần.”

“Đúng vậy, mặc dù đều là bán cái ăn, nhưng vẫn phải phân chia chủng loại đúng không?”

Hắn vẫn chưa nghĩ ra: “Chuyện này và chuyện tại hạ cùng lệnh huynh luận bàn võ nghệ có gì liên quan?”

“Tất nhiên có liên quan.” Nàng tăng hắng mấy tiếng, bắt đầu rõ ràng bài giảng, “Ngài là nhất đại tông sư của võ lâm, nhiều năm say mê võ học tạo nghệ, theo đuổi mục đích đạt đến cảnh giới võ học. Còn chức nghiệp của gia huynh là sát thủ, võ nghệ chính là một văn kiện xuất nhập quan trọng, coi trọng kỹ xảo giết người chỉ trong một chiêu. Ngài nói xem, ngài cùng huynh ấy có thể nhập chung lại để so sánh hay không? Cũng giống như lời nói mới đầu, mặc dù đều là học võ, chẳng phải cũng đều phân chia chủng loại hay sao?”

“Chuyện này...” Hắn thật đúng là chưa từng nghĩ đến.

“Ngoài miệng cứ nói muốn luận bàn võ nghệ, vậy ngài muốn cùng huynh ấy luận bàn cái gì? Kỹ xảo giết người sao? Cho tới bây giờ, hai người cũng không cùng vị trí không cùng địa vị, sao có thể nhập chung lại mà so sánh được? Theo ta thấy, không bằng ngài so tài với huynh ấy xem ai giết được nhiều người nhất thì người đó thắng, thế nào?”

Vân Nông cứ hỏi một câu là Long Hạng ngồi ở bên cạnh nàng lại liên tiếp gật đầu.

Tông Trạch cau mày, “Điều này có thể đem ra so tài được sao?”

“Sao lại không được.” Vân Nông sửa giọng một chút, trở nên sắc xảo không buông tha, “Chẳng lẽ muốn huynh ấy cùng ngài so tài xem ai có thể hành hiệp trượng nghĩa, chủ trì võ lâm công đạo? Nhưng ngài cũng biết rồi đó, huynh ấy làm cái nghề sát thủ này, có cần phải vì một phút tùy hứng của ngài mà đi làm những chuyện chưa bao giờ làm như vậy không?”

“Nhưng tại hạ chỉ muốn cùng lệnh huynh ganh đua kiếm nghệ...”

“Khác ngành vốn như là cách núi, ngài cũng đừng bắt ta phải lập lại.” Nàng không kiên nhẫn khoát tay, “Cùng một chuyện mà nói quá nhiều lần, có ý nghĩa sao?”

Gia phó vẫn đứng sau lưng Tông Trạch, thấy chủ tử nhà mình bị hỏi đến nỗi không có sức đánh trả, tức quá không chịu được liền nhảy ra chỉ vào mặt hai huynh muội bọn họ.

“Đúng là không biết xấu hổ, chẳng phải chỉ là sát thủ thôi sao? Thân phận thấp kém, cùng hắc luận võ đã xem như cát nhắc hắc rồi!” Phải biết rằng thân phận Tông Trạch cao quý như thế nào, nếu không phải võ nghệ của Long Hạng có thể xếp vào hàng đầu, ai lại hạ mình đi tìm một tên sát thủ để tỷ thí chứ?

Nàng cười tươi như gió xuân, “Thật sao?”

Gia phó muốn xả giận cho Tông Trạch, dưới ánh mắt bén nhọn của nàng cũng phải lui về chỗ cũ.

“Không biết minh chủ đại nhân ngài đã từng giết ai chưa?” Nàng làm như chưa hề thấy qua một hồi nhạc đệm vừa rồi, tâm tình thoải mái tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Tông Trạch.

“Người trong giang hồ, chuyện đó là lẽ tất nhiên thôi.” Nếu muốn bước vào giang hồ, vốn là phải có quyết tâm này.

“Đương nhiên ư?” Nàng hừ hừ, “Giết người là tội, sao ngài lại nói là đương nhiên?”

Tông Trạch trầm giọng nói: “Những người bị tại hạ giết, đều là hạng người tội ác tày trời.”

“Hóa ra trước khi ngài giết người, còn điều tra cả sự tích cuộc đời cùng gia phả của đối phương sao?”

“Chuyện này...” Hắn không ngờ tới nàng lại hỏi cái này.

Nàng không buông tha, “Đã điều tra cả sao?”

“Cô nương người đừng nói đùa.” Tông Trạch vốn luôn tự nhận là võ lâm chính nghĩa, nhưng dưới ánh mắt đuối giết của nàng, không hiểu tại sao trong lòng lại xẹt qua một trận chột dạ.

“Ta đã điều tra rồi.” Vân Nông hiềm khi nói cho người ngoài biết quy tắc làm việc từ xưa đến nay của nàng, “Thân là lái buôn, mỗi khi ta nhận một món tiền cộc, tuyệt đối sẽ điều tra đối phương thật rõ ràng. Quả thật hiểu được tại sao người mua lại không giết hãn không được, vì ta cũng không muốn giết lầm bất cứ một ai.”

Tông Trạch mở lớn hai mắt, không nói gì, nhìn tiểu nữ nhân thất lưng thẳng thắn, nói rất đúng lý hợp tình trước mắt.

“Nếu giết người là tội, lấy tội nghiệt mà nói, ta tin tưởng, tay của ngài, tuyệt đối không thể sạch sẽ hơn gia huynh ta bao nhiêu.” Nàng lại lôi đề tài cũ ra nói, “Cùng là hạng người hai tay dính đầy máu tươi, thử hỏi, ngài cùng với đám võ lâm đồng đạo kia dựa vào cái gì mà tự ình thanh cao hơn kẻ làm sát thủ như gia huynh ta? Nói trắng ra, cùng lắm thì ngài cũng chỉ là hạng người giết người. Muốn luận võ, nếu không dùng giết người để so thắng bại, vậy mời ngài loại bỏ ý niệm trong đầu, đừng nghĩ đến chuyện luận bàn thắng bại với gia huynh nữa.”

“Giết người làm sao có thể phân thắng bại? Người đừng già mồm át lễ phải!” Không đợi Tông Trạch trả lời, mọi người bên cạnh rốt cuộc cũng nhịn không được.

“Ít nhất ta cũng chiếm được ưu thế.”

“Toàn là nói bậy, người rõ ràng là lời lẽ sai trái!”

Vân Nông cũng không để ý đến bọn hãn, chỉ một mực nhìn chăm chăm vào Tông Trạch. “Đừng nói với ta, ngài hành tẩu giang hồ, giết người là do sát sinh vì hộ sinh, trăm nghiệp không trăm nhân nha.”

“Sao ta lại không phải?” Chưa bao giờ hoài nghi chính mình, ánh mắt Tông Trạch có chút kinh hoàng.

“Vào tháng bảy năm kia, ngài đến biệt thự Giang Nam chém giết năm mươi giáo chúng của Toàn Vạn Giáo. Ngài có biết rằng, trong đó có sáu người không phải là đồ đệ trong giáo, cuộc đời cũng chưa từng làm ác mà chỉ là vô tình đi ngang ra tay tương trợ?”

Sắc mặt Tông Trạch bỗng nhiên trở nên tái nhợt.

Toàn Vạn Giáo... Chính là kẻ đã đánh lén hãn ban đêm, muốn lôi hãn ra khỏi ngai vàng võ lâm minh chủ, Cổ Âm Thi Âm Thủ?

Việc này chẳng phải hãn vẫn luôn giấu diếm rất khá, đến nay toàn giang hồ không ai biết hiểu sao? Sao nàng lại biết hãn làm chuyện đó, lại làm sao biết được trong đó có người vô tội? Việc này, ngay cả hãn, đến hôm nay cũng mới biết được từ miệng của nàng.

“Ngài xem, không phải cũng chỉ là giết người thôi sao?” Vân Nông nhìn hãn với vẻ đồng tình, cũng biết lần đại khai sát giới đó cùng lắm cũng chỉ là vì tự vệ trước những thế lực vây quanh mình.

Trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, Tông Trạch đột nhiên đứng lên. Trong khoảng thời gian ngắn, hãn đã quên mất hôm nay hãn đến đây vì việc gì, xoay người đã muốn đi ra ngoài cửa.

Vân Nông gọi với theo phía sau: “Minh chủ đại nhân, nếu ngài muốn dò thám xem nhà của sáu người kia ở đâu, trong nhà còn bao nhiêu người, ngài có thể thông qua gia huynh để đến tìm ta.”

“Minh chủ?” Những người khác không biết làm sao, chỉ biết nhìn Tông Trạch đang nhú chặt hai hàng lông mày.

Sau một lúc lâu, Tông Trạch hòa hoãn tâm tình, quay qua gật đầu với Long Hạng, “Thất lễ, tại hạ đột nhiên có chuyện quan trọng, cái từ.”

“Minh chủ đại nhân...” Một ít người còn ở lại trong đại sảnh này giờ cũng bỏ đi theo Tông Trạch.

Sau khi giải quyết xong thương vụ phiền toái này, Vân Nông kéo Long Hạng đang ngồi yên bất động như cái đầu gỗ lên lầu. Mới bước lên bậc cuối cùng của thang lầu, lập tức bị một vòng tay ấm áp ôm chầm vào trong ngực.

“Không có việc gì chứ?” Nghiêm Ngạn lo lắng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên.

“Muội rất tốt.”

“Muội tử...” Mãi một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, Long Hạng đi thẳng đến trước mặt Vân Nông.

“Hạ màn rồi, người không cần giả thân giả thích nữa.” Thái độ kém rất nhiều.

Long Hạng giống như nhặt được bảo bối, hai mắt tỏa sáng lấp lánh.

“Hôm nay ta mới biết được, người cư nhiên như vậy...” Tiểu tử Hàn Băng kia còn trốn giáo chủ ma giáo làm cái quái gì chứ? Chỉ cần nàng ra mặt, sự tình lập tức sẽ khôi phục như thường.

Nhận thấy ánh sao rực rỡ nơi đáy mắt của Long Hạng, Nghiêm Ngạn vội vàng kéo Vân Nông phía sau, tránh né ánh mắt như lang như hổ của hắn.

“Muội ấy là nàng dâu của ta!” Bây giờ mới biết nàng tốt sao? Muộn rồi!

Long Hạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng hắn. “Biết rồi, không cướp của người đâu mà lo.”

“Đi thôi, về nhà.” Vân Nông xoa gáy, nghĩ cũng đã rời nhà đi hai ngày rồi, Hàn Băng chắc cũng đã ăn sạch sẽ số lương tồn trữ trong nhà.

“Việc này giải quyết xong rồi sao?” Đi theo xuống lầu, Long Hạng đến nay vẫn chưa thể tin được.

“Người chưa thỏa mãn?”

“Người khẳng định sau này Tông Trạch sẽ không tìm ta tra sao?” Trước đây hắn tiêu tốn biết bao nhiêu cũng không thuyết phục được Tông Trạch, ai ngờ nàng vừa xuất chiêu đã... Không hổ là lái buôn, nếu biết vậy đã đi tìm nàng từ sớm rồi.

Vân Nông lại cho hắn một đáp án bất ngờ, “Đừng mơ.”

“Cái gì?”

“Hôm nay, vị minh chủ đại nhân đức cao vọng trọng kia cùng lắm cũng chỉ mất một chút mặt mũi mà thôi. Ngày sau, khi hắn đã giải thoát được đáy lòng thua thiệt của hắn, nói không chừng hắn còn có thể tiếp tục tìm tới Trạng Nguyên huynh đây.” Tông Trạch nổi tiếng là võ si, vì theo đuổi võ nghệ tối cao vô thương... hắn đâu thể nào nói lui liên lui đơn giản như vậy?

Long Hạng nhất thời hoảng loạn, luống cuống tay chân, “Vậy sao được?”

“Nhưng ta cũng đã làm được như người nhờ vả.” Nàng kéo tay Nghiêm Ngạn, vừa đi vừa ngáp, “Ta đuổi được hắn đi rồi đó, không phải sao?” Một chết nàng rồi, chỉ mỗi việc hỏi thăm tin tức thôi cũng đuổi.

“Phải, nhưng mà...”

“Không được, không cho người mượn nữa!” Nghiêm Ngạn ôm chặt Vân Nông giống như sợ bị cướp mất, cũng ném cho Long Hạng một ánh mắt cảnh cáo.

Long Hạng quả thực hỗn hển, “Tiểu tử người đừng vội thấy sắc quên nghĩa có được không?”

“Người còn muốn ở nhà ta bao lâu nữa?” Sự tình nếu đã được giải quyết, Nghiêm Ngạn ước gì nhanh chóng đuổi được đám khách trọ này ra ngoài.

“Đợi xong một việc nữa rồi ta sẽ đi...” Long Hạng phiến muộn nói. Lại thoáng nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Nghiêm Ngạn, hắn tức giận nói, “Đợi lão ca ta uống xong rượu mừng của người, biết không?”

“Thật sao?”

“Ta giống người nói không giữ lời sao?”

Vân Nông kéo tay Nghiêm Ngạn, “Đi thôi, không quay về Hàn Băng sẽ chết đói ở nhà mất.” Từ đây về nhà phải đi hết nửa ngày. Nàng còn muốn về nhà trước khi trời tối.

Vẫn nhớ kỷ lời hứa hẹn của nàng, Nghiêm Ngạn vui mừng khôn xiết hỏi: “Trở về liền thành thân?”

Nàng sảng khoái đáp ứng, “Ừm, chúng ta về nhà thành thân đi.”

“Chưa được chưa được, cao lên một chút nữa...” Long Hạng đứng dưới ghế dựa chỉ huy Hàn Băng treo hỉ mạn (màn đỏ gắn chữ hỉ dùng để treo trong ngày cưới) trong đại sảnh.

“Thế này hả?” Nội thương cũng đã sắp khỏi hẳn, Hàn Băng không kiên nhẫn giơ cao cánh tay.

“Sang trái một chút.”

“Thế này là được rồi chưa?”

Hắn còn oán giận, “Là bên trai, không phải bên phải... Ai, ngay cả trái phải mà người cũng không phân biệt được hả?”

“Đủ rồi nha.” Hàn Băng xoa xoa đầu vai đau nhức. “Họ Long kia, đến tột cùng người là chọn rể hay là cưới vợ đây? Có nhất thiết phải sốt sắng bố trí như vậy không?” Chỉ treo mỗi cái hỉ mạn thôi, hắn đã đùa nghịch gần nửa canh giờ rồi mà cũng chưa xong.

“Huynh đệ của Long mỗ thành thân, tất nhiên phải làm đến vô cùng náo nhiệt, phải tỏ chút thể diện chứ.”

Ánh mắt Hàn Băng như muốn đánh người, “Lại còn thể diện, chẳng phải chỉ có bốn chúng ta xem thôi sao!”

“... Cũng phải.” Trong nhà tổng cộng cũng chỉ có bốn người mà thôi, trách sao Nghiêm Ngạn cùng Vân Nông đều không để ý đến bọn họ. Hôn lễ từ đầu đến bây giờ đều chỉ do hai gã tân khách này thích làm gì thì làm.

Nghiêm Ngạn cùng Vân Nông đã hạ quyết tâm muốn thành thân. Sau khi giải quyết xong việc của Long Hạng, vốn muốn về nhà mở một bữa tiệc rượu đơn giản, khoản đãi hai gã khách trọ trong nhà là coi như hôn lễ kết thúc.

Cổ tình tự xưng là huynh đệ của Nghiêm Ngạn, Long Hạng nói cái gì cũng không chịu, lại càng không để cho bọn họ làm hôn lễ đơn giản quá như thế. Kết quả là, Long Hạng một tay lo liệu hôn sự, từ việc xem hoàng lịch chọn ngày lành đến việc kéo cả Hàn Băng đang nhàn rỗi không có việc gì làm bắt tay chuẩn bị tất cả các thứ lặt vặt, giảng đèn kết hoa bố trí sơn trang. Nhờ đó mà khắp sơn trang đều dấy lên không khí hòa thuận vui mừng. Hàn Băng trước kia thường ở trong trang bị phần đánh đàn, gần đây cũng đã tháo băng hiệu Băng Sương công tử xuống. Ngoài việc bị Long Hạng áp bách phải soạn một bản hỉ nhạc ra, còn thường xuyên nhìn thấy hắn bị Long Hạng sai sử đi hỗ trợ khắp nơi.

“Nhóm khách trọ, lại đây hỗ trợ!” Đã xuống núi từ sáng sớm, Nghiêm Ngạn đánh xe ngựa trở về, vừa tiến vào trong viên đã hướng vào đại sảnh kêu to.

“Đến đây!” Long Hạng cùng Hàn Băng đều hai mắt sáng ngời, ném hết mọi thứ trong tay xuống rồi vội vàng đi chuyển rượu ngon mà bọn họ đặc biệt đặt hàng.

Không tham dự nghiệp lớn vui mừng của hai gã khách trọ, Vân Nông nhận bò câu đưa tin xong mới chuyển chân đi vòng vào đại sảnh. Sau đó, nàng hơi giật mình, dừng lại.

“Bộ chúng ta định mở tửu trang hả?”

“Rượu mừng!” Long Hạng tranh công, tươi cười như chờ được mẹ khen.

Còn rượu mừng nữa, hắn muốn uống hau là muốn tắm đây? Số lượng bình rượu ở đây có thể xếp thành mấy dãy tường nhà luôn rồi...

Vân Nông lắc đầu, đi đến bên bàn ngồi xuống, mở bức thư vừa lấy được từ bò câu đưa thư, chuyên tâm đọc tin tức do các bạn đồng nghiệp cố ý đưa tới. Nhưng chỉ trong chốc lát, thần thái của nàng đã hết sức nghiêm trọng, cau chặt mày mặt.

“Tiểu Nông, nàng đến thật đúng lúc, ta đi lấy rượu mà bọn họ đặt, đã trở về rồi đây...” Nghiêm Ngạn khiêng hai bình rượu ngon cuối cùng vào đại sảnh, phát hiện nàng có chút không đúng, “Tiểu Nông?”

Nàng vẫy tay về phía bọn họ, “Các người đừng vội, qua đây ngồi một lát trước đã.”

“Chuyện gì?” Thấy thần sắc của nàng khác thường, Long Hạng cùng Hàn Băng cũng phối hợp ngồi xuống bên cạnh bàn.

Đầu tiên, Vân Nông nhìn về phía Nghiêm Ngạn, “Đầu gối, trên người huynh... có khối Ngọc Quyết đó hay không?”

“Ngọc Quyết?”

“Ngọc Quyết của Dư phủ, cũng chính là Ngọc Quyết của Dư Phồn Thịnh – vụ mua bán huynh đã hoàn thành tốt nhất, hình dạng còn rất đặc thù.” Nghiêm Ngạn sau khi làm xong một vụ nào đó, thường có thói quen lấy tín vật. Nhưng nàng nhớ rõ, cái mà nàng nhận về cũng không phải là Ngọc Quyết gì đó. Vì sao Ngọc Quyết kia lại không còn trên người Dư Phồn Thịnh nữa?

Nghiêm Ngạn suy nghĩ một hồi, liền nhớ lại khối Ngọc Quyết mà hắn đã quên vẫn chưa giao cho nàng.

“Cái đó a, ta ném rồi.” Hình như là ở một tiểu khê nào đó không biết tên.

Lông mày nàng dựng ngược, “Ném?”

“Sao thế, có gì không đúng?” Trong khoảng thời gian ngắn, hắn vẫn chưa liên tưởng được đến những lời đồn đã từng nghe được trong quán trà trên đỉnh núi hôm nọ.

Nàng lại chuyển tầm nhìn về phía một người khác cũng đã bị cuốn vào lời đồn đãi. Mà đương sự, sau khi trốn vào trong này vẫn không hề hay biết thiên hạ bên ngoài đã đại loạn.

“Trạng Nguyên huynh, trước khi bị Minh chủ đại nhân truy đuổi, ngươi đã tiếp nhận một vụ làm ăn đúng không?”

“Vụ nào?” Làm quá nhiều vụ rồi, trong phút chốc Long Hạng cũng không nghĩ ra.

“Khi gia ở Nguyên Châu.”

Hắn xoa xoa cằm, “Khi thủ phủ?” Cái tên lão nhân béo ú thất lưng bạc triệu đó sao?

“Đúng, ngươi đã cầm một khối Ngọc Quyết của hắn?”

“Cái khối ngọc nham nhở đó hả?” Long Hạng cho nàng một đáp án khiến nàng muốn học máu, “Ta có cầm.”

“Cũng đâu phải là thứ ngọc gì tốt, giá trị cũng lắm cũng chỉ có năm lượng bạc mà thôi.” Khi đó trốn chạy vòng vo, nề hề mình chủ kia truy đuổi quá chặt, lúc bán nó hắn cũng chưa kịp dò hỏi giá cả.

Sau khi nghe xong hai khối Ngọc Quyết đang ở đâu, Vân Nông không ôm kỳ vọng nhìn về đương sự tiếp theo của lời đồn, “Ngươi cũng không...”

Hàn Băng ra vẻ không thèm để ý, “Ta thưởng cho Phượng Tiên của Vạn Hoa Các rồi.”

“...” Ba người bọn họ kỳ thật không phải nằm trong bảng sát thủ, mà là bảng đập phá thì đúng hơn?

Vân Nông một tay vỗ trán, cảm thấy đau đầu đến mức chỉ muốn cầm bình rượu để sấn trên bàn tu ục một cái cho xong. Chắc, ba cái tên chỉ giỏi việc giết người này, ngoài việc làm sát thủ ra thì chỉ biết gây phiền phức cho nàng mà thôi.

“Sao thế?” Nghiêm Ngạn nắm tay nàng. Trong trí nhớ của hắn, rất hiếm khi hắn trông thấy Vân Nông có trạng thái phức tạp thế này.

“Theo mọi người thấy, nhóm khách trọ nhà chúng ta e rằng phải ở lại đây nghỉ ngơi thêm một thời gian.” Hiện nay trên giang hồ đang có rất nhiều người tâm bảo (tìm kiếm báu vật) đi khắp nơi truy tìm tung tích của bọn họ. Nếu ra khỏi cảng tránh gió này, kết cục của bọn họ tám chín phần mười sẽ bị truy đuổi khắp nơi.

“Vì sao?” Bọn họ chẳng phải đã quyết định chờ xong đại hôn sẽ đá hai tên đó ra khỏi cửa rồi sao?”

Nàng bắt đầu nhìn về phía hai gã khách trọ, “Mấy ngày nay, trên giang hồ đang có lời đồn mới. Vì suy nghĩ có an nguy của các người, vẫn nên tiếp tục trốn tránh đầu sóng ngọn gió thì tốt hơn.”

“Chuyện này có liên quan đến Ngọc Quyết mà ngươi nói?” Hàn Băng càng nghĩ càng cảm thấy việc này thật cổ quái.

“Đúng vậy.”

Long Hạng buồn bực hỏi: “Vừa nghe người nói như vậy ta cũng cảm thấy kỳ quái. Làm sao có thể vừa khéo đến vậy được, mấy khối Ngọc Quyết đó đều đã từng qua tay chúng ta?”

“Trùng hợp hay là có người cố ý an bài.” Thiên hạ rộng lớn, người trong giang hồ nhiều vô kể, có thể nào hạt mưa rơi trúng đầu hương, vừa vặn để cho ba sát thủ này nhặt được Ngọc Quyết, lại còn là ba sát thủ chiếm ba thứ hạng đầu của bảng phong?

“Ngọc Quyết này có tác dụng gì?” Long Hạng nhớ tới lúc trước ông chủ tiệm cầm đồ còn nói chất liệu của Ngọc Quyết này rất bình thường.

Nàng cứ cảm thấy tính chân thực của lời đồn này rất khả nghi, “Nếu chỉ riêng ba khối Ngọc Quyết đó, là vô dụng. Nhưng nếu có đủ bốn khối, có thể hợp thành một khối ngọc Côn Luân đầy đủ.”

“Chưa từng nghe qua.” Hàn Băng mờ mịt lắc đầu, “Có tác dụng gì?”

“Nghe nói, vào thời điểm xuân phân chi dạ tử, nếu nhúng miếng ngọc đó xuống nước, có thể sẽ nhìn thấy bảo đồ.” Nàng lại kể ra nguyên nhân đã làm cho cả giang hồ đều đang sôi trào bấy lâu, “Nghe nói trong bảo tàng trừ bỏ vàng bạc cùng tài bảo ra, còn có không ít các võ công bí tịch.”

Câu cuối của nàng vừa dứt, trong sảnh thoáng chốc yên tĩnh không tiếng động. Nàng nâng trán lên, rõ ràng đã bị ba đôi con ngươi tỏa sáng lờ lờ làm cho giật mình.

“Có hứng thú?” Bọn họ tốt xấu gì cũng nên che giấu một chút chứ? Thật sự là, rất không rụt rè.

Long Hạng nắm chặt một quyền, giọng hét lớn, “Có cái đồ bỏ cất giấu bảo đồ kia rồi, sau này ta không còn nợ nần gì người nữa!”

“Tại hạ cần trị thương trước.” Hàn Băng muốn trợ cấp một chút cho gân khớp của bản thân đã sớm bị nàng chặt chém.

“Mua đồ ăn trước.” Vẫn là Nghiêm Ngạn thực tế nhất.

“Từ bỏ ý niệm trong đầu của các người đi.” Vân Nông hắt cả chậu nước lạnh vào đầu bọn họ, “Theo ta thấy, vụ này chúng ta nếu có thể không theo thì đừng theo. Rõ ràng là có người cố ý thiết cạm bẫy dụ các người mà.”

Ba người bọn họ nhìn nàng khó hiểu. Nhìn ba khuôn mặt ngốc nghếch đến nhất trí của họ, nàng không khỏi ngửa đầu nhìn trời, thổn thức.

Vì sao nàng lại có cảm giác cô độc như leo cao không thắng nổi gió lạnh vậy nhỉ? Cuối cùng nàng cũng bắt đầu hiểu được, mình chủ lão huynh tìm không thấy đối thủ, cảm giác tịch mịch đó là từ đâu mà có.

“Các người không sợ dẫn đến họa sát thân sao?” Có bảo tàng còn có người truy bảo. Mà trên con đường truy bảo, không thể thiếu được tiết mục giết người đoạt bảo.

“Sợ cái gì?” Ba vị đó đang đứng trên đỉnh cao của bảng sát thủ, tuyệt đối không đem điểm nhỏ nhặt ấy vào đáy mắt.

“Cho dù toàn bộ người trên giang hồ đều truy đuổi các người để cướp Ngọc Quyết?” Nàng nhẹ giọng nhắc nhở bọn họ nhìn cho rõ tình huống hiện giờ, “Hai đám khó địch bốn tay, cho dù công phu của các người cao tới đâu, các người có thể nắm chắc ngày ngày đêm đêm đối phó nổi với cả trăm cả ngàn người tầm bảo trong giang hồ hay không?”

Long Hạng vẫn rất bất khuất, “Sợ cái gì? Chúng ta có ba người, cho dù đánh không lại, chúng ta vẫn có thể cùng nhau chạy trốn mà.”

“Nếu võ lâm đồng đạo đã sẵn sàng chờ đón các người ở bên ngoài, còn chuẩn bị nhất tề tấn công thì sao? Có lẽ các người giết được bọn họ, cũng trốn tránh được bọn họ, nhưng các người có thể giết, có thể trốn tránh cả đời sao?”

Nghiêm Ngạn do dự mở miệng, “Vậy, Ngọc Quyết này...”

“Đều tự đi tìm trở về đi.” Vân Nông lắng động lại quyết tâm, suy nghĩ thật kỹ một lúc, rồi quyết định trả lời.

“Không phải cầm nó, ngược lại rất nguy hiểm sao?” Dù sao hiện nay cũng không có ai biết Ngọc Quyết có ở trên người bọn họ.

Nàng khoát tay, “Đúng là như vậy, nhưng tình huống trước mắt, bất luận Ngọc Quyết có còn ở trong tay các người hay không, các người đều bị toàn giang hồ coi là tội phạm giấu bảo quan trọng.”

Long Hạng không hiểu vì sao lại phải phiền toái như vậy, “Sao chúng ta không chiêu cáo rõ ràng thiên hạ
_____”

“Hoài công vô ích.” Vân Nông lại lắc đầu, “Dù các người có nói gì cũng vô ích thôi, sẽ không có ai tin Ngọc Quyết không có trên người các người.”

“Nhưng chúng ta rõ ràng không có ở chỗ chúng ta!”

“Cho dù không có, giá họa cho các người, việc này lại càng đơn giản!” Nàng càng nghĩ càng thấy việc này là có thể, “Theo ta thấy, bảo tàng là giả, có người muốn nhân cơ hội này trừ bỏ các người mới là thật.” Lôi kéo cả giang hồ xuống nước, đây cũng không phải là danh tác bình thường.

Toàn thân Hàn Băng toát lên vẻ lạnh lùng, “Là ai?”

“Trước mắt vẫn còn chưa biết.” Nàng xoa xoa chân mày, “Bất luận đối phương có chủ ý gì, chúng ta đều phải cầm chắc Ngọc Quyết trong tay mới được. Phải biết rằng, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể chìm thuyền. Trước khi nhìn rõ ván cò, dù thế nào cũng phải bảo vệ con cò vua trước.”

Dần dần hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, hơn nửa ngày, ba người đều im lặng suy nghĩ, không nói một câu. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại tìm không được chủ ý nào tốt hơn.

“Các người có tin ta hay không?” Vân Nông đứng lên, hai tay chống lên mặt bàn, cúi người nhìn về phía bọn họ.

Long Hạng mếu máo, “Đương nhiên tin người...”

“Vậy cứ chiếu theo những gì ta nói mà làm đi. Nhớ rõ, phải đích thân tìm nó trở về.”

“Tiếp theo thì thế nào? Người có chủ ý gì không?” Hàn Băng tuy biết sơn trang này có thể giấu được bọn họ, nhưng hẳn cũng không muốn cả đời đều bị nhốt ở trong này.

“Không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Đợi đến khi biết rõ chân tướng sự tình mới nói tiếp.” Nàng vẫy vẫy tay về phía bọn họ, xoay người muốn đi ra khỏi phòng, “Ta đi hỏi thăm chút tin tức.”

Long Hạng nhìn nhìn khuôn mặt đang dần dần đen lại của Nghiêm Ngạn, vội vàng nói với theo: “Đợi một chút, còn hôn lễ thì sao đây?”

“Cứ tiếp tục, các người cứ tiếp tục công việc của các người.” Nàng nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Nàng còn có tâm tình thành thân sao?

“Đúng, cứ tiếp tục.” Nghiêm Ngạn cảm kích ần ần đầu vai Long Hạng, đứng dậy đuổi theo nàng.

Đi theo ra đến hậu viện, Nghiêm Ngạn im lặng đứng ở trong góc mà nhìn Vân Nông cẩn thận kiểm tra cuộn thư trong chân của từng con bồ câu thư tin một. Tiếp theo lại lấy ra một cuộn giấy, đề bút viết xuống mấy chữ, lại nhắt nhắt nhắt vào trong cuộn thư.

“Tiểu Nông?” Sau khi nàng thả bồ câu bay vút lên trời xa, Nghiêm Ngạn quan sát khuôn mặt yên lặng bất động đang ngóng về phía chân trời của nàng thật lâu, lo lắng nhìn về lo âu trên khuôn mặt nàng.

“Huynh nói xem, muội có nên thành thân với huynh trước hay không?”

Hắn ôm nàng vào lòng, một tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện gì phải đến muốn tránh cũng không tránh được.”

“Muội không muốn lại để huynh bước vào giang hồ.” Nàng vùi đầu vào lồng ngực hắn, hai tay nắm chặt lấy quần áo hắn, “Muội vẫn còn nhớ rất rõ, năm ấy huynh chảy rất nhiều, rất nhiều máu...”

Nàng đợi nhiều năm như vậy, lâu như vậy, rốt cuộc mới có thể nghe được một lời muốn rửa tay gác kiếm của hắn. Nàng vốn tưởng rằng từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ phải giặt mình tỉnh dậy từ sau những cơn ác mộng ban đêm mỗi khi hắn buồn bán xa nhà nữa... Nàng nghĩ rằng, nàng cũng sẽ không còn phải thường xuyên suy nghĩ miên man xem hắn có đang bị thương hay có thể bị kẻ thù nhận ra hay không...

Nàng vốn tưởng rằng, bọn họ có thể sống cuộc sống an toàn, nhưng vì sao vào đúng thời điểm mấu chốt này, bảo tàng đột nhiên lại xuất hiện cơ chứ?

Nghiêm Ngạn trấn an nàng bằng cái cọ cọ vào trán nàng, “Yên tâm đi, trận thức của Bích Trù lão nhân không bao giờ có chuyện sơ sẩy.”

“Nhưng lòng người làm sao có thể phòng?” Sau khi ra khỏi sơn trang, chẳng phải cũng sẽ rất nguy hiểm sao?

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta thành thân trước, rồi từ từ chờ đợi tin tức có được không?” Ngày tháng vẫn cứ tiếp diễn.

Nàng hơi hơi cười khổ, “Huynh có biết, muội chính là loại người trời sinh rất hay suy nghĩ không. Nói dễ nghe thì là phòng ngừa chu đáo, nhưng nói khó nghe một chút, chính là lo sợ không đâu, suy nghĩ quá nhiều...”

“Ta biết muội cũng chỉ vì ta.” Cái đầu nhỏ của nàng suy nghĩ cái gì, hắn còn không biết hay sao?

Lặng nghe nhịp tim của hắn, nỗi lòng của Vân Nông từ từ trấn định trở lại. Nàng dùng hai tay cuốn quanh thắt lưng của hắn, hấp thu nhiệt độ cơ thể của hắn. Sau một lúc lâu, nàng tìm vui trong đau khổ, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ai bảo trước khi chúng ta rửa tay gác kiếm, giang hồ còn khơi dậy sóng gió, làm chúng ta vui mừng phát điên thế này chứ?”

Hắn cúi đầu khẽ búng vào mặt nàng, “Bất luận thế nào, cuối cùng ta cũng sẽ ở bên cạnh muội.”

“Muội biết.” Nàng cười cười, thả lỏng thân mình vẫn đang căng cứng này giờ, “Bất luận huynh chạy xa đến đâu, huynh sẽ luôn nhớ rõ đường về nhà.”

6. Chương 6: - Chương 6

Editor: Docke

Không có chiêng trống ngập trời, cũng không có nhạc mừng nghi lễ, càng không có khách mời nhộn nhịp. Ngày thành thân hôm đó, hôn lễ của Nghiêm Ngạn cùng Vân Nông cũng giống như ngành nghề của bọn họ, rất đơn giản cũng rất bề bộn. Cho dù Long Hạng và Hàn Băng đều nhúng thân xuống nước, ăn mặc theo không khí vui mừng nhưng hôn lễ này vẫn diễn ra đúng như mong muốn của Nghiêm Ngạn, rất nhanh chóng và cực kỳ im lặng. Chỉ đơn giản là lạy thiên địa, cúi lạy bài vị cha mẹ rồi phu thê giao bái là kết thúc buổi lễ.

Hai người làm lễ xong, vừa mới đứng dậy còn chưa kịp cất bước về tân phòng, trong không khí đã truyền đến một loạt chấn động liên hồi.

“Sao vậy?” Long Hạng kinh ngạc hỏi, liền thấy Nghiêm Ngạn không nói hai lời, cúi dài bằng đồ đang cầm trên tay vào lòng Vân Nông rồi xoay người đi vào phòng tìm thanh nhuyễn kiếm hôm nay đặc cách không mang theo người.

Nghiêm Ngạn vừa đi ra vừa giải thích: “Có người động vào trận thức ở ngoài trang.”

Người nào lại chọn trúng ngày đại hỷ mà chạy đến làm loạn thế này?

“Hàn Băng, người ở lại đây bảo vệ muội muội, chúng ta đi một chút sẽ trở lại!” Long Hạng tức giận, chỉ tay về phía Hàn Băng dặn dò rồi cũng chạy vội vào khách viện tìm bồi kiếm của mình.

Hàn Băng nghi hoặc đứng yên tại chỗ. Hắn biết sơn trang này rất kỳ lạ, nhưng vẫn không biết nó có chỗ nào không giống bình thường.

“Trận thức?” Hắn kéo Vân Nông đang đứng cô liêu giữa nhà đến bên cạnh.

“Bích Trù lão nhân thiết kế riêng cho Nghiêm Ngạn.” Trên đầu vẫn còn trùm một mảnh khăn voan đỏ, Vân Nông sờ soạng ngồi xuống.

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Chả trách sao người lại muốn chúng ta vào trốn trong này...”

Ngay sau đó, thỉnh linh xảy ra một cơn chấn động kịch liệt làm cho hai người đang chờ trong sảnh không hện mà cùng quay đầu nhìn ra ngoài.

Hàn Băng nheo con ngươi, “Nghiêm Ngạn... giải trận thức?”

“Đi xem sao.” Lòng tràn đầy lo lắng cho Nghiêm Ngạn, nàng vén làn váy, đi thẳng ra ngoài.

Hắn vội vã ngăn nàng, “Chờ một chút, người là tân nương, người không thể xuất đầu lộ diện được...”

“Không nên chú ý nhiều như vậy?” Vì tấm khăn voan trên đỉnh đầu quá vướng bận, Vân Nông quàng tay qua cánh tay Hàn Băng muốn hắn dẫn đường.

Vì quần áo tân nương quá rườm rà khó đi, Hàn Băng cùng nàng phải mất một lúc lâu mới ra đến cửa sơn trang. Lúc này, ngoài cửa chính đèn đuốc sáng trưng. Nơi cửa còn vướng một vị khách lạ, chân trước đã bước qua cửa nhưng chân sau vẫn còn để bên ngoài.

“Sao vậy?” Không nhìn rõ tình huống trước mắt, sau khi Vân Nông được Hàn Băng đưa đến bên cạnh Nghiêm Ngạn liền kéo khẽ ống tay áo hắn, hỏi.

“Tiểu Nông, sao nàng lại ra đây?” Nghiêm Ngạn đỡ lấy nàng, ngay sau đó hai mắt liền hung hăng nhìn về phía người nào đó đang ở ngoài cửa.

“Trạng Nguyên huynh, người đó là ai?”

“...Đào Thất.” Long Hạng xấu hổ nhìn qua, có chút không dám đối mặt với ánh mắt đầy vẻ tức giận của Nghiêm Ngạn.

Đào Thất? Sát thủ đứng thứ tư trên bảng phong, biểu đệ bà con xa của Long Hạng?

Cho dù là đến thăm người thân... có cần phải chọn đúng giờ linh thể này không?

“Đầu gối, giúp muội xốc khăn voan lên trước đã.” Vân Nông tức giận nói với Nghiêm Ngạn xong, quyết định vẫn ẩn theo nghi lễ, hoàn thành hôn lễ của bọn họ trước đã.

Nghiêm Ngạn thở sâu, mạnh mẽ áp chế nỗi bức dọc đang tràn đầy trong lòng, qua loa thay nàng vén khăn voan lên.

Vân Nông nheo mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng bên ngoài mới nhìn thật kỹ vị khách tuổi trẻ tràn trề, không thể động đậy trước mặt. Còn đối phương lại đang chặt vật dùng một tay bầu vú lấy cạnh cửa, ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng cười dài hỏi: “Đến uống rượu mừng à?”

“Ách, không phải...” Đào Thất nhún nhún đầu vai, cứ cảm thấy bên trong chứa đầy khí lạnh, còn lạnh hơn cả gió tuyết hỗn loạn bên ngoài.

“Chạy trốn chết?”

“À ừ, đúng vậy...”

Nàng vẫn hỏi thăm một cách khách khí, “Có thể mời người đến nơi khác được không?” Đến lúc nào không đến, cứ phải chọn đúng ngày đại hôn của nàng mà đến là sao? Nhà nàng là nơi tập kết sát thủ đấy à?

“Ta không tìm được nơi nào khác để trốn...” Đào Thất tỏ vẻ khổ sở. Cứ nghĩ đến tình huống bí hiểm một ngày một đêm vừa qua bị người đuổi giết là hai chân lại mềm nhũn ra, không thể động đậy.

“Làm sao người biết được nơi này?” Nàng không hề nói cho ai khác biết, mà Nghiêm Ngạn càng không thể tiết lộ. Hơn nữa, nơi này cũng không phải là nơi dễ tìm.

Đào Thất run rẩy, chỉ tay vào người nào đó, “Long Hạng là biểu ca của ta. Huynh ấy từng dùng bồ câu đưa tin cho ta, nói rằng đang ở trên ngọn núi này. Cho nên, ta đến thử thời vận...”

“Huynh giải quyết chuyện này đi. Hôm nay là ngày vui của mọi người, việc này mọi người mặc kệ.” Vân Nông bực mình, xoay người vỗ vai Nghiêm Ngạn, nói xong liền vén váy, tức giận dậm bước đi thẳng vào nhà.

“Tiểu Nông...” Nghiêm Ngạn còn đang cầm khăn voan đỏ của nàng trong tay, vội vàng đuổi theo nàng dâu đang nổi giận lôi đình của mình vào nhà.

Sau khi hai vị chủ nhà trọ đều đã bỏ đi, Long Hạng vô cùng áy náy, buồn bực xách Đào Thất vào cửa, đóng cửa lại để khóa kín trận thức, vừa làm vừa mắng ra rả. “Tiểu quỷ thôi, biết ngay là người vương bận rồi mà...”

Chuyện này chắc chắn sẽ làm Nghiêm Ngạn ghi hận với hắn.

“Nếu tiền thuê nhà tăng giá, người biết nên làm cái gì rồi đó.” Hàn Băng cũng tỏ vẻ khó chịu, liếc mắt lườm Long Hạng một cái, sau đó cũng xoay người bước đi.

Đào Thất bị kéo vào đại sảnh, sau khi được Long Hạng băng bó đơn giản những vết thương trên người xong liền ngoan ngoãn ngồi vào bàn tiệc rượu. Hắn vừa đánh giá cảnh trí vui mừng xung quanh một lượt, vừa cẩn thận hỏi vị tiền bối kiêm cao thủ sắc mặt đã đen đến độ có thể sánh ngang với mực nước đối diện.

“Các huynh... sao đều ở đây vậy?” Biểu ca nhà mình đã vậy, không ngờ ngay cả Hàn Băng đã mất tích một thời gian cũng ở đây tham gia tiệc mừng?

“Người nói thử xem?” Hàn Băng oán hận trừng mắt nhìn tên thủ phạm đã làm cho tâm tình của mọi người trở nên tồi tệ.

“Ta, ta chỉ muốn đến để tránh đầu sóng ngọn gió...” Trong lòng rất sùng bái Hàn Băng, hắn lắp bắp giải thích.

Chư vị ngồi ở đây, có ai lại không đến đây để tránh đầu sóng ngọn gió đâu?

“Tiểu tử thú vị, người kể ọi người nghe xem đã xảy ra chuyện gì?” Không cách nào thấy chết mà không cứu, Long Hạng mệt mỏi xoa nắn hai bên thái dương.

Đào Thất giơ hai tay lên lắc lắc liên hồi, “Đệ cũng không muốn đến đây tìm huynh đâu, đệ cũng chỉ là vì bị người ta truy đuổi đến đường cùng thôi.”

“Bị truy đuổi?”

“Không phải trên người người cũng có khối ngọc đó đấy chứ?” Long Hạng cùng Hàn Băng liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi không giấu nổi lo lắng, hỏi.

“Các huynh cũng biết?” Đào Thất kinh ngạc há to miệng. Dưới ánh mắt không vui cực độ của bọn họ, hắn đành phải lấy khối ngọc giống như khoai lang nóng phồng tay kia ra.

“...” Cái này thật đúng như những gì Vân Nông đã nói, bốn người bọn họ quả thật đã trở thành mục tiêu cuối cùng của toàn giang hồ.

Không hiểu chuyện thế nào, Đào Thất tò mò hỏi: “Biểu ca, chú rể vừa rồi là ai vậy?”

Long Hạng thuận miệng đáp lời, “Sát thủ Đệ Tạm trên bảng phong, Nghiêm Ngạn.” Ngày vui lại bị khách không mời mà đến phá hỏng, không biết Nghiêm Ngạn có làm thịt biểu đệ nhà hắn để tiết hận hay không nữa?

“Cái gì?” Đào Thất quá sợ hãi, đứng bật dậy, “Huynh ấy chính là Đệ Tam thần long không thấy đầu cũng không thấy đuôi đó sao? Vì sao đáng vẻ lại bình thường quá đỗi như vậy?” Thật sự quá chênh lệch so với thân phận của hắn.

Hàn Băng cau mày, “Người nhỏ giọng một tí bộ sẽ chết sao?” Muốn Nghiêm Ngạn ra khỏi tân phòng tìm hắn tính sổ hả?

“Hắn chính là biểu đệ của người?” Câu hỏi ngấm mang theo lửa cháy hừng hực của Nghiêm Ngạn ngay lập tức nhẹ nhàng bay vào lỗ tai Long Hạng.

Long Hạng áy náy không thôi, “Người là chú rể mà, sao lại ra đây làm gì?” Hiện tại không phải là đêm động phòng hoa chúc của hắn sao?

Về mặt Nghiêm Ngạn âm trầm, “Tiểu Nồng muốn ta ra tiếp khách...” Vất vả lắm mới trấn an được nàng, không ngờ nàng lại đá hắn ra ngoài tiếp chuyện với ba gã đồng nghiệp, bảo hắn tâm sự với bọn họ.

Ba đôi mắt lạnh buốt như đao lập tức đồng loạt chém đến tên tiểu đồng nghiệp. Điều này làm cho Đào Thất cảm giác gánh nặng đầy mình, đành ngượng ngùng cười cười.

“Ách, huynh... hôm nay thành thân a?”

Nghiêm Ngạn trên trán nổi gân xanh cuộn cuộn, “Nhìn không ra à?”

“Cái đó, Tiểu Nghiêm...” Long Hạng sợ hãi lên tiếng, cố ý cầu tình cho biểu đệ nhà mình.

“Chú ý đến hắn một chút, sau này ta mới tính sổ với người.” Nghiêm Ngạn liếc mắt nhìn hắn một cái, trong lòng bắt đầu oán hận sao trước kia mình lại mềm lòng thu nhận hắn vào ở trọ làm gì.

Không nghĩ tới chú rể này lại to gan lớn mật như vậy, Đào Thất lập tức nhảy dựng lên. “Sao người dám nói chuyện với Long biểu ca như vậy? Tuy nói đều là đồng nghiệp, nhưng ít nhất người cũng phải tôn kính thân phận cùng bài danh của chúng ta một chút chứ?” Biểu ca đi lại trên giang hồ bấy lâu cũng rất có tiếng tăm, một tên Đệ Tam như hắn mà cũng dám đối đãi với biểu ca như vậy sao?

Thành thân thôi mà cũng bị người đến quấy rầy, chuyện này đã làm cho Nghiêm Ngạn không thoải mái chút nào. Sau khi nghe Đào Thất nói xong, cơn tức của hắn nhất thời dâng lên đến đỉnh điểm. Hắn rút nhuyễn kiếm ra. Trong chớp mắt, thanh nhuyễn kiếm tựa như sao rơi, xẹt qua chén rượu trên tay của ba người bọn họ một đường rồi lại trở vào trong vỏ.

Long Hạng buông chén rượu đã bị chém rớt một nửa xuống, rất ai oán đi tìm khăn lau, lau đi chỗ rượu ngon phải tốn mất một số tiền lớn mới mua về được đang bị đổ vãi trên bàn.

“Ai bảo người đi lấy thứ tự bằng phong ra khoe chứ, đấy chẳng phải là rảnh quá tìm việc mà làm à?” Biểu đệ này xưa nay đã thiếu suy nghĩ, làm như sợ chết ngày khác không trúng ngày lành hay sao ấy?

“Cùng lắm đệ chỉ luận sự...” Đào Thất giật mình ngậy ngốc trong chốc lát, không nhớ lời dạy lại bắt đầu phóng túng để mặc cái miệng của mình bay múa, “Đúng rồi, vừa nãy cái người bộ đáng giống như gái lỗ thì kia không phải là tân nương của hắn đấy chứ? Sao hắn không chọn lấy người trẻ tuổi một chút nhỉ?”

Hiếm khi ra tay trước mặt người khác, lúc này Nghiêm Ngạn trực tiếp tước luôn ống tay áo của hắn, làm cho hắn mặc bộ trang phục áo ngắn mát mẻ ngay giữa ngày đại hàn.

Long Hạng rất muốn khóc thét, “Ai cho người bàn luận về tân nương bảo bối của hắn hả, có biết như vậy là bất lịch sự lắm không?”

“Đệ chưa nói cái gì mà ——” Đào Thất tức quá, còn muốn tự khoe thì đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu chợt lạnh. Từng đợt từng đợt tóc đen từ trên đỉnh đầu hắn bay xuống.

“Ai cho người đến đây làm hỏng chuyện tốt của hắn chứ? Một chút báo ứng cũng là tự nhiên.” Long Hạng nhìn nhìn búi tóc bị cắt bỏ của hắn, nhất thời trong lòng không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Câm miệng, uống rượu.” Hàn Băng mặc kệ cái tên Đào Thất kia cứ ôm đỉnh đầu mà nhảy đông lủi tây, trước mắt hắn chỉ muốn Long Hạng khép chặt cái miệng rộng của y lại thôi.

Long Hạng nhận thức hoàn cảnh, đưa tay lấy đến mấy chén rượu mới, trước đôi mắt lạnh tanh của Nghiêm Ngạn, nhất nhất rót ổi người một chén rượu đầy, bắt đầu đem tâm hồn bất thường của bọn họ.

Nhưng mới qua ba tuần rượu, bọn họ liền phát hiện một sai lầm lớn.

Tên Đào Thất trước mặt này, da mặt hần dày đến bất thường, tính tình lại mười phần tiểu quý, thật sự là... Thật sự là huyền ảo vô cùng. Mới uống xong hai ba chén rượu vàng, hần đã không quản nổi cái miệng, bắt đầu mở máy thao thao bất tuyệt, khiến cho Long Hạng chỉ muốn trở về phòng làm mấy bộ Túy Quyền còn Hàn Băng cũng chỉ muốn về phòng đánh đàn phát tiết.

“Năm đệ được năm tuổi...” Đào Thất nheo một mắt say rượu lơ đãng, cao hứng phấn chấn kể chuyện thời thơ ấu của mình cho ba vị đồng nghiệp đang trầm mặc kia nghe.

Một chung trà trôi qua.

“Cách! Lúc đệ sáu tuổi...” Đào Thất cụng chén rượu, thân thiết ôm lấy đầu vai Long Hạng.

Một nén nhang trôi qua.

“Năm ấy bảy tuổi...” Hần vừa nói vừa chuyển hướng hoạt động về phía Hàn Băng, cũng không quản khuôn mặt Hàn Băng đang vô cùng lạnh lẽo.

Nửa canh giờ cũng trôi qua...

Nhưng sát thủ hạng tư nổi danh tài tuấn, trẻ tuổi nhất bảng phong vẫn còn đang tiếp tục dài dòng lê thê về cuộc đời của mình.

Nghiêm Ngạn bóp nát chén rượu trong tay, “Năm nay hần bao nhiêu tuổi?”

“... Mười bảy.” Đầu đầy mồ hôi lạnh, Long Hạng nhìn biểu đệ vẫn đang say khướt của mình.

Nếu cứ để hần nói tiếp, trời sẽ sáng mất.

Ba người không uống rượu nổi nữa, không hện mà đồng loạt đứng lên, bước đi cũng nhất tề rời khỏi đại sảnh, đi tới tân phòng của Vân Nông, khẽ gõ cửa phòng.

“Có chuyện gì?”

Long Hạng thanh thanh cổ họng, “Muội tử, làm phiền muội đến đại sảnh thu thập biểu đệ nhà ta một chút được không?”

“Ra giá bao nhiêu?” Bị nhiễu loạn tâm hồn, giờ phút này giọng nói của Vân Nông nghe lạnh tựa băng tuyết.

Biết rõ bọn họ hiện giờ đã nhẵn túi rồi mà vẫn còn ra giá nữa...

“... Năm lượng.” Long Hạng có chút đau lòng, cũng đành phải mở miệng.

Nàng vẫn mang thù, “Các người cứ tiếp tục cùng hần ôn lại những năm thanh xuân tuổi trẻ đi!”

“Vậy... Mười lượng?” Long Hạng càng nghĩ càng cảm thấy hần nên ném Đào Thất ra khỏi trang thì tốt hơn.

“Đi ngủ sớm một chút.”

Vẫn là Hàn Băng dứt khoát, “Một trăm lượng.”

“Vậy không thành vấn đề.” Ngay sau đó, Vân Nông đã thay hỉ phục ra, tươi cười trong suốt mở cửa phòng, rẽ bọn họ đi thẳng đến đại sảnh.

Ba người bọn họ đi theo phía sau nàng, thấy nàng đi qua nói vào tai Đào Thất vài câu gì đó. Không lâu sau, chỉ thấy Đào Thất lấy tay áo che mặt, vừa khóc vừa chạy ra khỏi đại sảnh.

“Ô ô, người bắt nạt ta ——”

Ba vị đồng nghiệp trong lòng run sợ nhìn về phía Vân Nông, không biết vừa rồi nàng lại hạ đòn sát thủ nào.

“Muội... muội nói gì với hần vậy?”

“Ủm?” Nàng cười tươi đến nỗi phong nguyệt đầy mặt, “Thì cũng chỉ giúp hấn nhớ lại thiên tình sử bi thảm những năm gần đây của hấn thôi mà.” Dám phá hỏng chuyện tốt của nàng hả?

Chẳng bao lâu, Đào Thất vừa chạy ra khỏi phòng liền nhảy phóc lên nóc nhà, cũng chẳng biết có phải vì say hay không mà tạo ra được những âm thanh quỷ rống ma kêu.

“Mạn San San, ngươi là nữ nhân có mắt như mù! Không chọn ta là người xui xẻo!”

Mọi người trong phòng đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

“Nạp Lan quận chúa ——” Đào Thất ghen ngào chua xót, tiếp tục ồn ào, “Người làm sao có thể thà đi tu chứ không thêm ta? Người sẽ phải hối hận suốt đời!”

Ba người đều tự lau mồ hôi lạnh trên trán, giác ngộ sâu sắc lái buôn đương gia đêm nay tức giận đến cỡ nào.

“Đợi hấn la hét thỏa thê thì lời hấn xuống.” Vân Nông làm như không có việc gì, tiếp đón bọn họ, “Các huynh cũng đừng uống rượu suông, để ta đi làm cho các huynh mấy món đồ nhắm.”

Khi Vân Nông bưng khay đồ nhắm nóng hôi hổi lại thơm phưng phức lên, Đào Thất đã bị lời xuống rồi, lúc này đang nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, hai tay ôm vò rượu lặn qua lặn lại, men say vô hạn.

Nàng đặt khay xuống, “Tiểu quỷ kia ổn rồi à?”

“Cuối cùng cũng ổn...” Long Hạng lấy lòng mời nàng nhập hội, “Lại đây, nào nào đệ muội, muội đừng làm nữa. Hôm nay các người thành thân, muội cũng uống với chúng ta mấy chén đi.”

Nghiêm Ngạn ném cho hấn một cái nhìn xem thường, xin miễn nhận hảo ý của hấn rồi dặt tay Vân Nông đến ngồi xuống bên cạnh mình, còn châm cho Vân Nông vốn không thích uống rượu, một chén trà xanh.

“Uống đi, ta kính các người.” Hàn Băng dẫn đầu giơ chén rượu lên, đỡ khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo như băng không gần chúng sinh của mình xuống, thành tâm thành ý chúc mừng bọn họ.

Thiếu cái lưỡi dài càng nói càng sai của Đào Thất, tâm tình của mọi người trên bàn tiệc rượu rõ ràng đã tốt lên rất nhiều. Theo mỗi vò rượu được mở bóc giấy niêm, mọi người trên bàn dần dần nói nhiều hơn, không khí cũng càng trở nên thân thiện.

Một lúc sau, mặt Long Hạng đỏ bừng như tô son, say đến mức nằm úp sấp xuống mặt bàn, bên miệng vẫn còn thì thào điều gì đó không rõ. Hàn Băng càng uống mặt lại càng trắng, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi lực rượu. Một tay ôm lấy má, đôi mắt thật dài nhắm chặt, không nhúc nhích. Nghiêm Ngạn dù chưa say ra mặt, nhưng cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, cứ ngồi yên trên ghế vừa nhìn Vân Nông vừa cười đến là ngây ngốc ngây ngô...

Vân Nông xoa thắt lưng, hỏi Nghiêm Ngạn cố ý chuốc say khách trọ.

“Người khác dùng rượu muối mơ, huynh đây lại lấy rượu muối sát thủ à? Sau này muốn ăn hay là muốn bán bọn họ đây?” Chuyện này rầm rộ hiếm có cỡ nào a, tất cả sát thủ cầm bốn thứ hạng đầu của bảng phong hôm nay đều tụ tập ở nhà nàng, uống say túy lúy.

Nghiêm Ngạn dùng cả hai tay ôm quàng lấy thắt lưng nàng, cười meo meo quần quýt lấy nàng không rời.

“Tiểu Nông... Nhiều năm qua rồi, ta vẫn luôn nhớ kỹ những lời nàng nói...”

Nàng lấy khăn thêu ra cẩn thận lau mồ hôi trên trán cho hấn, “Những gì muội đã nói với huynh ư, rất nhiều nha, giống như huynh nên tiết kiệm hả?”

“Ta... ta cũng không thích làm anh hùng, không khoái ra mặt, không làm những vụ mua bán dư thừa...” Hấn vùi đầu vào ngực bụng nàng, lấy trán vọ sát không ngừng giống như làm nũng.

Nàng dè dặt hấn lại, không cho hấn lộn xộn, “Ủm.”

“Ta an phận làm sát thủ đệ tam... ra ngoài kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, lại thường xuyên an toàn trở về tìm muội...”

“Muội biết.”

“Cái gì ta cũng nghe theo lời muội... Cách, cái gì ta cũng đều chiều theo muội...” Hấn ngẩng đầu, nhướn đôi mắt say lơ đãng như có một màng sương mù phủ lên nhìn nàng, tựa như đang triệu hồi nữ thần trong mộng của mình vậy.

Giọng nói của nàng dịu dàng hơn hẳn, “Vì sao lại ngoan như vậy?”

“Vì muội là nàng dâu của ta.” Hấn nở một nụ cười mỹ mãn, “Trên cõi đời này... là nàng dâu duy nhất sẽ vì ta mà suy nghĩ, toàn tâm toàn ý muốn tốt cho ta...”

“... Ừm.” Nàng hơi cong khóe môi, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn khuôn mặt tươi cười đáng yêu hiếm có của hắn.

Hấn ôm nàng thật chặt, “Trên đời này... muội chỉ quý trọng một mình ta đúng không?”

“Còn phải nói sao?” Trái tim của nàng cũng không lớn.

“Hắc hắc...”

“Coi như muội sợ huynh.” Thấy hắn cứ dính chặt vào người mình bất động, Vân Nông đẩy đẩy hắn, “Lần sau không được uống say như vậy nữa đâu đấy. Đứng lên, chúng ta về phòng ngủ.”

“Được, đều nghe theo lời muội...” Nghiêm Ngạn vui tươi hơn hớn hờ kéo nàng, đặt lên má nàng một chiếc hôn thật kêu thật vang. Sau đó, với sự nâng đỡ của nàng, lắc lư đứng lên.

“Đi nào.” Khi hắn dồn hơn một nửa sức nặng toàn thân lên người nàng, Vân Nông một tay quàng qua giữ lấy eo hắn, một tay kéo cánh tay hắn đặt lên vai mình.

“Tiểu Nông...”

“Có đây.” Nàng dịu dàng đỡ hắn, chậm rãi dời về phía cửa đại sảnh.

“Ta chờ đã lâu...” Hấn vừa đi vừa hôn trộm lên má nàng, “Rất lâu rất lâu... Rốt cuộc chúng ta đã thành vợ chồng...”

“Ừm.”

“Vĩnh viễn không xa rời nhau...”

Nàng đỏ mặt, “Phải, đều theo ý chàng.”

Khi hai người bọn họ đã ra khỏi đại sảnh, Hàn Băng vốn dĩ không hoàn toàn say mềm mà chỉ giả bộ ngủ liền mở hai mắt ra, Long Hạng đang nằm úp sấp trên mặt bàn cũng ngẩng đầu dậy, mà ngay cả Đào Thất nãy giờ vẫn nằm dưới đất cũng ôm bình rượu đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn.

Lẳng nghe tiếng bước chân bọn họ càng đi càng xa, dọc theo đường đi còn thấp giọng ní non dứt quãng, ba người trong phòng đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, lại đồng loạt tự nâng chén rượu lên.

Say chết bọn họ đi...

Nghiêm Ngạn chết tiệt, hại bọn họ đều muốn đi rước nàng dâu.

Ánh nắng giữa trưa chiếu rọi lên mặt tuyết vừa phủ xuống đêm qua. Lớp tuyết mỏng manh nhanh chóng hòa tan dưới ánh mặt trời. Còn có một thứ cũng đang bị hòa tan, chính là trái tim của Nghiêm Ngạn.

Nghiêm Ngạn nằm nghiêng bên giường, nhìn Vân Nông đang còn say giấc không chớp mắt. Hấn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về hai gò má ửng hồng tự nhiên của nàng, lại lướt qua mi mắt hơi run run của nàng. Nhớ lại đêm qua uống say, sau khi ngủ đến quá nửa đêm, hấn tỉnh rượu là lập tức ép buộc nàng mãi cho đến hừng đông. Vì vậy, hấn không muốn phá vỡ giấc ngủ đang sâu của nàng.

Nhưng vì hấn dựa vào quá gần, hô hấp không ngừng phẩy nhẹ vào hai gò má của Vân Nông, nên vẫn cứ làm nàng tỉnh giấc. Nàng chớp chớp ánh mắt mệt mỏi, có chút mơ hồ nhìn hấn đang ở gần ngay trước mắt.

“Mệt không?” Nghiêm Ngạn dùng ngón tay nhẹ nhàng vén gọn mấy sợi tóc lòa xòa giữa trán nàng.

“Ừm...” Nàng mệt đến nỗi không muốn mở to mắt, “Giờ nào rồi?”

“Còn sớm lắm, ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Nàng thì thảo nói: “Phải đi dâng trà kính bài vị cha mẹ.”

“Ta dâng là được rồi, bọn họ sẽ không trách đâu.” Hấn kéo tấm chăn mới đỏ thẫm che lên đến tận cằm cho nàng, sợ nàng bị cảm lạnh.

“Cũng phải nói với tiểu đệ một tiếng...” Có chút lo lắng làm cho nàng khẽ thở dài, lại cảm thấy quá buồn ngủ, giọng nói càng lúc càng nhỏ dần.

“Đã nói rồi, đã an bài xong cả rồi, nàng an tâm ngủ đi.” Nghiêm Ngân khẽ đặt một nụ hôn lên trán nàng. Khi ngẩng đầu lên, phát hiện nàng đã chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng bên ngoài sáng ngời, xuyên qua cửa sổ, lấp lóa chói mắt. Lo lắng nàng sẽ ngủ không được ngon, hấn buông rèm giường xuống. Ánh nắng xuyên qua bức rèm đỏ tươi chiếu lên gương mặt nàng, xinh đẹp nhu hòa lạ thường, làm cho hấn chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng không thể nào rời mắt đi được.

Ngày thường nàng không đẹp ư?

Ở trong mắt người khác, có lẽ là vậy. Lúc trước Long Hạng cũng có một thời gian soi mói dung mạo của nàng, hấn nói luôn, hấn cũng phải là Phan An gì cho cam.

Vì làm ăn, hấn đã từng đi khắp đại giang Nam Bắc, gặp qua không ít mỹ nhân. Có người khuê tú, có diễm kỹ thanh lâu, có tiểu cô nương... các nàng không ai không đẹp, không ai không mê người. Nhưng cho dù các nàng đẹp thế nào, cũng chẳng thể nào bì nổi dung nhan trong trẻo trong lòng hấn.

Khi đó, cách một tầng lệ mỏng manh, hấn nhìn thấy nàng ngồi hát trong tuyết. Khuôn mặt gầy, đôi môi đông lạnh trắng bệch. Nhưng hấn lại cảm thấy nàng còn đẹp hơn cả tiên giáng trần, bởi vì, nàng vì hấn nên mới thế. Mà vì hấn, cho nên hấn càng cảm thấy nàng xinh đẹp vô cùng, chỉ muốn ghi khắc hình ảnh đó vĩnh viễn trong trái tim, cho dù trên đời có bao nhiêu nhan sắc khuyh quốc, cũng không đổi.

Khi Nghiêm Ngạn ngồi bên giường si ngốc nhìn nàng, đám khách trọ trong trang đã đói bụng hồi lâu, lại không thể phá vỡ tâm tình như trăm hoa đua nở của hấn lúc này.

“Người đâu?” Hàn Băng đứng bên ngoài chủ viện (chủ viện: phòng chủ nhà ở, khách viện: phòng cho khách ở. Viện: gian phòng có khoảng sân xung quanh), thấp giọng hỏi Long Hạng vừa đi nghe lên chủ viện về.

“Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc.” Tám phần là còn đang ngủ, trách sao được phòng bếp hôm nay lại lạnh tanh như vậy.

Nể tình hai vợ chồng son vừa mới tân hôn, Hàn Băng và Long Hạng quyết định lúc này cứ mắt nhắm mắt mở để cho nàng dâu mới tiếp tục đóng cửa, tiếp tục thân mật nóng nóng, người nông ta nông...

Nhưng đến ngày thứ ba, hai người bọn họ đã không còn nghĩ được như vậy nữa.

Bụng đói kêu vang, Hàn Băng vừa khó chịu vừa mệt mỏi dựa một tay vào bờ tường chủ viện, hỏi: “Người đâu?”

“Ách, vẫn còn đang động phòng hoa chúc...” Cũng có sắc mặt đồng dạng, Long Hạng lúc này mới phát hiện, hấn thật sự quá coi thường sự nhẫn nhịn mười năm của Nghiêm Ngạn.

“Không được, ta không thể nhịn được nữa.” Vì cái bụng đói, Hàn Băng quyết định từ bỏ lý tưởng làm người tốt.

Long Hạng đau khổ ra mặt, “Không thể nhẫn thì cũng biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ người mặt dày đi gõ cửa phòng bọn họ?”

“Ta —— “

Nghiêm Ngạn ở trong phòng đã sớm nghe thấy tiếng bọn họ rồi. Khi bọn họ càng lúc càng không thể khống chế âm lượng, sắp âm ỉ đến giấc ngủ của Vân Nông, hấn nhẹ nhàng đi ra, trừng mắt nhìn hai người bọn họ.

“Âm ỹ cái gì đó?” Bộ không biết hấn mới cưới sao?

Hàn Băng lên án: “Trả đầu bếp cho chúng ta.”

“Còn cảm rằm nữa ta tặng tiền thuê nhà.” Nếu không phải vì chuyện khối ngọc gì đó, hôm đó thành thân xong hẳn đã bắt bọn họ ra ngoài rồi.

Long Hạng tức giận đến nhảy dựng. “Biết ngay là người đã bị nàng dâu làm hư rồi mà!”

“Đã ba ngày rồi, cũng có thể gọi nàng dâu của người đi ra xuống bếp rồi chứ?” Hàn Băng không thể không nhắc nhở chủ nhà bấy lâu vui hưởng sung sướng mà quên mất cả thời gian.

“Đúng đó, còn bị bỏ đói nữa sẽ gây ra tai nạn chết người.” Long Hạng cũng vội vàng gạt đầu hùa theo.

Hưởng thụ chưa đủ, Nghiêm Ngạn vô tình nói: “

“Huynh đệ, nể tình nàng dâu của người đã hút sạch túi tiền của chúng ta, người coi như thương hại cái bụng đói của chúng ta đi...” Hai vợ son có thể ở trong chủ viện mở một cái bếp nhỏ nấu vài thứ để ăn, đương nhiên không cần coi trọng thời gian. Nhưng bọn hắn lại là một đám đại nam nhân, sao có thể rửa tay làm canh nấu cơm được chứ.

Thấy bộ dáng sắc mặt của bọn họ quả thật rất xanh xao, cũng rất đáng thương, cho dù Nghiêm Ngạn vừa mất hứng vừa không tình nguyện, cũng chỉ có thể phụng phịu trở vào phòng thông báo Vân Nông một tiếng.

Đã sớm nghe hết những điều bọn họ nói chuyện với nhau trong viện nên khi hắn tiến vào, Vân Nông đã thay quần áo xong, đang dọn giường.

“Nàng nghỉ ngơi đi.” Nghiêm Ngạn lập tức tiến lên đè tay nàng lại, sau đó ôm chăm lấy, kéo nàng trở về giường.

Nàng hơi hơi đỏ mặt, “Đừng cương chiều quá như vậy.”

“Cứ ngủ thêm một chút nữa đi...” Hắn lộ vẻ không cam lòng, cứ nghĩ đến đám khách trọ kia cũng được nhìn thấy bộ dáng dọn dẹp của nàng, hẳn lại cảm thấy nôn nóng nôn nóng, giống như bắt hắn phải dứt bỏ bảo bối vậy.

Vân Nông nghiêng mặt qua nhìn hắn, đại khái cũng biết hắn đang suy nghĩ cái gì, “Đầu gối, đợi bọn họ đi rồi, chúng ta còn có thời gian cả đời để ở cùng nhau mà.”

“Ta biết.”

“Đó là bằng hữu của chàng, cho nên chàng cũng đừng làm khó dễ bọn họ.” Lại nói tiếp, hai người quả thật cũng rất quá đáng. Bằng không, Hàn Băng cũng sẽ không mặt dày mà tìm đến chủ viện

“Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi nấu cơm.” Hắn giữ nàng lại, miễn cưỡng nuốt cục tức xuống.

Nàng kinh ngạc hỏi: “Dựa vào trù nghệ của chàng?” Hắn quên rằng khẩu vị của hai vị khách quý kia kén chọn thế nào rồi à?

“Dù gì thì ăn cũng không hại chết bọn họ được đâu.” Không ăn thì đổ bỏ.

“Đi, chàng đi đi.”

Sau khi nhận được ý chỉ của nàng, dưới ánh mắt mong mỏi của nhóm khách trọ, Nghiêm Ngạn tiến vào phòng bếp cứu vớt bệnh đói của mọi người. Chẳng bao lâu sau, khi bữa trưa được bày lên bàn như mong muốn của bọn họ, nhưng xanh xao... hết như bữa ăn đầu tiên của bọn họ.

Đưa mắt nhìn lại, trên bàn toàn một đầu đơn sắc rau xanh củ cải cùng đậu phụng. Ngay cả món canh cũng là cháo đậu đỏ ngọt ngấy chết người, không có lấy nửa phần thịt thà hay nước dùng.

Long Hạng kháng nghị, hỏi: “Đây là món ăn Thiếu Lâm Tự hay là món ăn của thổ vậy?”

“Không muốn ăn thì đừng ăn.” Hàn Băng rất có ý thức tự giác ăn nhờ ở đậu, dẫn đầu cầm bát đũa lên, bắt đầu ăn.

Nghiêm Ngạn cũng không quản hắn, lơ đãng nhìn qua Đào Thất đang ngồi ở bên bàn, có chút bất ngờ hỏi. “Hắn sao vậy?”

Mấy ngày không thấy, cũng không còn tiếng huyền não cầu lưỡi dài nữa?

Long Hạng thở dài cảm khái, “Vết thương chưa lành.”

Cũng không biết Vân Nông đến tột cùng là đã nói gì với hắn, làm hại thiếu niên này mấy hôm nay cứ lộ vẻ thảm lục, âm đạm vô vọng.

“Cầm.” Hàn Băng chẳng buồn hé răng, ăn cơm xong thì đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một khối ngọc mà thời gian trước đã cố ý đi tìm về.

“Thiếu chút nữa đã quên mất việc này...” Long Hạng cũng lấy ra hai khối ngọc giao cho Nghiêm Ngạn, “Này, ngay cả của ngươi ta cũng tìm về luôn rồi đấy nhé.” Hai khối ngọc xỏm như người chết cả ngày mò trong suối lạnh.

Sau khi tiếp nhận ba khối ngọc quyết, Nghiêm Ngạn đưa mắt quét qua một vòng, cuối cùng tạm dừng lại trên người Đào Thất.

“Của ngươi đâu?”

“Nhất định phải giao ra đây sao?” Đào Thất nắm chặt ngọc quyết trong tay không tha, ánh mắt trông mong nhìn bọn họ.

Long Hạng tát một bạt tai vào đầu hắn, “Đã nói bảo tàng là giả, cạm bẫy là thật, ngươi cũng đừng vọng tưởng chiếm được vàng bạc châu báu gì nữa.”

“Nhưng mà...” Khó khăn lắm mới có cơ hội đại phát tài như hôm nay, hắn không hiểu vì sao bọn họ lại lãng phí như vậy...

“Giao ra đây.” Nghiêm Ngạn đối với tên tiểu quỷ ánh mắt thiện cận này đã có chút mất kiên nhẫn.

Hắn vẫn muốn thử vận khí, “Ta...”

Đúng lúc bốn người bọn họ đang giằng co không dứt, Vân Nông chậm rãi giảo bước đi vào nhà ăn. Tiếp theo, nàng mỉm cười đứng trước mặt Đào Thất, vươn một ngón tay nhắc cằm hắn lên.

“Đào công tử, ngươi có ý kiến gì đừng ngại cứ nói, ta sẽ tham khảo.”

“Không, không có...” Đào Thất bị nàng hù dọa đã sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, cổ sống cổ chết lắc đầu, “Đây này, cho ngươi.”

“Tốt lắm, nói vậy thì biểu ca nhà ngươi cũng từng nói với ngươi rồi, mái hiên nhà ta đặc biệt rất thấp, có đúng hay không?” Nàng vừa lòng gật đầu, lại lấy ra tờ văn thư kẻ ước mà mọi người đã nhìn rất quen mắt.

“Ta ký, ta ký!” Sợ lại vì nàng mà phải nhảy lên nóc nhà làm quỷ khóc, tốc độ hạ bút của Đào Thất lưu loát hơn bất kỳ ai.

“Ngoan.” Nàng cầm lấy tờ kẻ ước, thoỉ thoỉ nét mực còn chưa kịp khô.

“Muội tử, về chuyện mấy khối ngọc...” Mắt thấy biểu đệ nhà mình cũng đã trèo lên thuyền giặc, Long Hạng lấp bấp nhìn nàng.

Nàng cũng không làm cho hắn thất vọng, “Ngày mai ta sẽ ra ngoài thay các ngươi đi tìm đáp án.” Nếu đã thành thân rồi, vậy cũng nên đi hỏi thăm một chút, cái tên chủ mưu đứng sau màn muốn hãm hại bọn họ là ai.

Nghiêm Ngạn đi tới trước mặt nàng, cuộn tờ kẻ ước lại rồi bỏ vào tay áo cho nàng, mỉm cười dặt tay nàng.

“Đi đến đâu cũng phải đưa ta đi theo.”

Nàng chân thành khẽ đáp, “Được.”

Cho đến bây giờ Nghiêm Ngạn vẫn không hề cho rằng chuyện Vân Nông kết bằng hữu hay có đồng nghiệp ở trong thanh lâu là chuyện gì rất kỳ quái. Đương nhiên, hắn càng không thừa nhận vì nàng mà ở trong thanh lâu là loại hành động kinh thế hãi tục. Vì hắn biết, nàng luôn luôn có đạo lý của nàng. Cho nên hắn cũng không lãng phí thời gian để suy nghĩ quá nhiều về chuyện này.

Nhưng sáng nay, những người qua đường lại không nghĩ như vậy. Ai nấy đều kinh ngạc mà nhìn Vân Nông nắm tay Nghiêm Ngạn đi vào cửa thanh lâu cứ như đi vào phòng bếp nhà mình. Ánh mắt mọi người nhìn nàng vô cùng khác lạ, cũng không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Đạo này... nữ nhân lại có thể thoải mái đến thanh lâu sao? Người dân trên trấn lại trở nên nhiệt tình như vậy thì khi nào?

Vân Nông dẫn Nghiêm Ngạn đi vào đại sảnh, lúc này là sáng sớm nên cũng không có khách khứa gì. Nàng vô cùng quen thuộc đi thẳng qua mấy hành lang gấp khúc quanh co rồi đến trước một tòa thủy tạ hai tầng. Nàng dặn dò Nghiêm Ngạn ở phòng khách dưới lầu chờ đợi, còn mình thì vén váy đi lên lầu hai.

“Nghe nói người đã điều tra ra?” Vươn tay vén lên bức rèm đón gió phi vũ sa, nàng vừa nói vừa đi về phía vị đồng nghiệp ẩn thân trong thanh lâu.

Hồng Tiểu ngồi dựa nửa người trên chiếc ghế quý phi, thân mặc một bộ quần áo ngân hồ cừu, mái tóc đen dày vẫn thành một búi tóc đơn giản, bàn tay trắng nõn như bạch ngọc. Toàn bộ tạo hình đều rất khác biệt với loại kỹ nữ hương sắc thanh lâu.

“Còn không phải sao?”

“Là ai?” Vân Nông không khách khí đã ngồi xuống ghế quý phi, sớm đã quen với kiểu trăm ngàn phong tình của nàng.

Mỹ nhân cong khóe môi đỏ tươi lên bĩu một cái, “Chưởng môn Mộ Thành phái, Mộ Thanh Trì.”

Sư phụ tiền nhiệm của Nghiêm Ngạn?

Vân Nông nhíu mi lại, nhớ tới năm đó nàng đã mất bao nhiêu công phu cuối cùng mới có thể làm cho Nghiêm Ngạn từ bỏ ý niệm báo thù sư phụ và sư thúc trước kia của hắn, để tránh cho Nghiêm Ngạn – lúc bấy giờ chẳng có lấy một phần thắng, trở thành kẻ thù của toàn bộ Mộ Thành Phái.

Nay sự tình đã qua nhiều năm, mặc dù Nghiêm Ngạn không còn nhắc tới chuyện của Mộ Thành phái nữa, nhưng nàng cũng biết hắn vẫn còn để ở trong lòng. Nhưng nàng cũng đã tận hết khả năng, không cho Nghiêm Ngạn đi gây chuyện với Mộ Thành Phái, Mộ Thành Phái khi không lại ăn no rừng mỡ, muốn đùa với lửa tự thiêu ư?

“Người khẳng định tin tức chính là do một mình Mộ Thanh Trì âm thầm phát tán?” Tại sao Mộ Thành phái tự đứng lại động đến giới sát thủ? Càng đừng nói đến chuyện bọn họ đột nhiên làm ra cái gì là Ngọc Côn Luân. Mộ Thành Phái đã tâm tuy lớn, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc phát triển Mộ Thành Phái trở thành đại môn phái lớn nhất võ lâm Trung Nguyên mà thôi.

Hồng Tiểu lấy cọ sơn móng tay vốn đang dùng để sơn ngón trở lên lắc lắc chỉ về phía nàng, “Không chỉ có mình lão ta, còn có tên còn lại.”

“Không phải là... Thứ sử Ninh Lang đấy chứ?” Nàng kéo dài âm điệu, vừa chuyển suy nghĩ đến người năm đó đã từng thanh toán cho Mộ Thành Phái một số tiền lớn.

Hồng Tiểu ngẩn người, “Người cũng biết thứ sử Ninh Lang?”

“Nào chỉ có biết không thôi? Năm đó chính ta đã tiếp nhận vụ mua bán liên quan đến con trai của hắn.” Nàng nói, mặt không chút đổi sắc.

Đến nay, vị thứ sử đại nhân kia e rằng vẫn còn chưa biết. Đứa con trai cưng đã từng hại huynh đệ Nghiêm Ngạn lần lượt phải bước lên pháp trường của hắn, đã bị chết dưới kiếm của Nghiêm Ngạn. Nàng còn nghe nói, sau khi đứa con trai duy nhất chết đi, Ninh Lang từng treo giải thưởng kékê xù cho người nào bắt được tên sát thủ cùng kẻ chủ mưu. Nhưng đã nhiều năm qua đi, Ninh Lang vẫn như trước không tìm ra được nửa điểm manh mối về tên sát thủ, càng miễn bàn đến chuyện tìm Nghiêm Ngạn báo thù.

“Người có ý?” Quen biết Vân Nông nhiều năm, Hồng Tiểu rất hiểu Vân Nông tận tâm che chở Nghiêm Ngạn thế nào, cũng biết rõ nàng xem vết thương của hắn cũng là nỗi đau của mình.

“Không hẳn.” Vân Nông lắc đầu, việc này quả thật là nàng vô tội. “Vị tiểu thiếu gia kia nhiều năm qua đã kết thù kết oán với bao nhiêu người, vốn khó có thể đếm hết được. Kẻ muốn giết tên tiểu thiếu gia đó chắc cũng xếp hàng kín một con phố. Cùng lắm, ta chỉ vô tình tiếp nhận án tử của hắn mà thôi.”

Hồng Tiểu trầm ngâm hỏi: "... Người cam đoan, người không muốn báo thù cho Nghiêm Ngạn?"

"Sau khi ta biết đối tượng mua bán là ai, ta đương nhiên muốn báo thù." Trong lòng Nghiêm Ngạn có bốn mối họa lớn: sư phụ, sư thúc trước kia của hắn, còn có cha con Ninh thị kia nữa. Nàng có thể loại bỏ mối nào, đương nhiên sẽ hết lòng loại bỏ mối đó.

Hồng Tiểu vỗ hai tay, "Tốt lắm, bây giờ đến phiên Lão Tử hắn tới tìm các người báo thù."

"Hắn dựa vào cái gì?" Vân Nông cười lạnh, "Nghiêm Ngạn còn chưa tìm đến hắn kia mà?"

"Biết ngay cứ động đến chuyện của Nghiêm Ngạn là người liền mù quáng mà..." Trước kia lòng nàng vốn thật sự rất sáng, không ngờ sau khi thành thân, tất cả đều chỉ biết hướng về Nghiêm Ngạn.

Sau khi biết tương đối rõ ràng mọi chuyện, Vân Nông sửa lại tâm tính khẩn trương ban đầu, bắt đầu tính tế tính toán.

"Tình hình hiện nay thế nào? Mộ Thành Phái có thông đồng với người trong triều đình hay không?" Nếu thế lực môn phái kết hợp với lực lượng quan binh, còn có toàn bộ người trong giang hồ đang nóng lòng tằm bảo, vậy thì tình huống của bốn vị sát thủ nhà nàng quả thật không mấy vui vẻ rồi.

"Đúng vậy, thứ sử đại nhân đang đóng quân dưới chân núi Mộ Thành để trợ uy." Hồng Tiểu lấy ra bản danh sách sát thủ đúng lúc chặn đường cướp được, "Nghe nói thứ sử đại nhân cố ý tạo ra việc này. Sau đó sẽ giết sạch sát thủ trong bản danh sách này, báo thù cho ái nhi (con cưng) của hắn."

"Sao hắn không nhằm thẳng vào Nghiêm Ngạn luôn đi?"

Hồng Tiểu thưởng cho nàng một ánh mắt xem thường, "Bởi vì hắn không biết rốt cuộc là tên sát thủ nào làm, cho nên thà rằng giết lầm một trăm, còn hơn không bỏ sót một người." Chẳng phải công lực giấu diếm của nàng quá cao, ngay cả thân phận Đệ Tam của Nghiêm Ngạn cũng giấu kín như bưng đó sao.

"Thì ra là vậy..."

"Người đã có chủ ý gì chưa?" Nàng không định để cho tứ đại sát thủ tiếp tục ẩn cư trong nhà mình đấy chứ?

Đáy mắt Vân Nông léo lên tinh quang. "Có."

"Vậy đi thông thả không tiến, hoan nghênh lần tới lại đến thăm." Biết trong lòng nàng đã có chủ ý, Hồng Tiểu hiếm khi thức dậy vào sáng sớm tinh mơ, lập tức tiễn khách để trở về ngủ bù.

"Cảm tạ." Vân Nông đặt tám ngân phiếu xuống ghế rồi xoay người bước xuống lầu.

Nghiêm Ngạn ngồi yên dưới lầu chờ Vân Nông. Từ khi đi vào nhà thủy tạ, hắn liền hết sức chuyên chú nhìn lên thang lầu, hoàn toàn mặc kệ đám mỹ nhân cùng nha hoàn đông đảo trong thanh lâu đang quay chung quanh bốn phía cười đùa với hắn, cũng không màng đến đám khách chơi đêm trong thanh lâu, mãi đến sáng sớm mới rời đi. Khi họ nhìn thấy bộ dáng ngâm muỗi không tiến bộ của hắn liền lộ vẻ thương tiếc, hắn vẫn chỉ im lặng trông ngóng về một phương hướng, hết lòng chờ đợi.

"Đầu gối."

"Nói chuyện xong rồi à?" Vừa thấy Vân Nông xuất hiện ở thang lầu, Nghiêm Ngạn lập tức bước nhanh lại đỡ nàng xuống lầu.

Nàng nhìn nhìn xung quanh, "Ừm, đi thôi." Nhiều mỹ nhân như vậy mà cũng không động tâm, xem ra, nhà nàng nếu muốn hồng hạnh xuất tường cũng rất khó.

Sau khi ngồi vào xe ngựa, hắn dục ngựa chạy đến khu rừng ngoài trấn, Vân Nông đột nhiên ngăn hắn lái xe về nhà.

"Hiếm khi ra khỏi nhà, chúng ta đi xa một chút đi."

"Đi đâu?" Nghiêm Ngạn nhìn về phía chân trời âm u, cứ cảm thấy có lẽ chẳng bao lâu nữa trời sẽ đổ tuyết.

Nàng nhẹ giọng đề nghị, "Thiếp nhớ cũng sắp đến sinh nhật của mẫu thân chàng rồi, chúng ta đến Đông Giao Mộ Thành thắp hương đi, nói cho bà biết chúng ta đã thành thân?"

Nghiêm Ngạn nhất thời kéo chặt dây cương. Sau khi cho xe ngựa dừng lại, hắn thật cẩn thận quan sát thân sắc của nàng.

“Việc này... sao lại đột nhiên vậy?” Từ khi bọn họ chuyển đi cách xa Mộ Thành, chẳng phải đã không bao giờ trở về cái nơi thương tâm đó nữa hay sao? Trước đó cũng chẳng thông báo cho bọn Long Hạng tiếng nào, sao bỗng nhiên lại muốn đi xa như vậy?

“Đi xem đi.” Nàng muốn tận mắt xem Ninh thứ sử đến tột cùng là xuất ra bao nhiêu binh mã.

“Được, chúng ta đi!” Nếu nàng đã không muốn nói, hắn cũng không miễn cưỡng. Hắn lấy ở sau xe ngựa một tấm áo khoác rất nặng, phải chắc chắn rằng nàng sẽ không vì trận tuyết sắp đến mà cảm lạnh, lúc này hắn mới y theo lời nàng, đánh xe lên đường.

Trời đổ xuống một trận tuyết rất lớn. Ước chừng phải mất ba ngày, bọn Nghiêm Ngạn mới đến được Mộ Thành, nơi đã rời xa hơn mười năm trời. Sau khi dừng dưới chân núi mua chút đồ bái tế, hương nến và đồ ăn, bọn họ đánh xe chạy thẳng đến Đông Giao Mộ Thành. Sắp xếp xe ngựa xong xuôi, hai người liền lần lượt đội tuyết đi đến khu mộ.

“Tiểu Nông, nàng không vui ư?” Nghiêm Ngạn nắm tay nàng, cứ cảm thấy ba ngày nay nàng rất kiệm lời, tâm sự cất giấu trong lòng cũng tăng lên không ít.

“Không phải vì chàng đâu, là vì chuyện khác.”

“Có thể giải quyết không?”

Vân Nông dừng bước, không nói, chỉ nhìn hắn thật lâu, thật lâu. Ánh mắt thâm sâu, giống như nàng đang hạ một quyết tâm nào đó.

“Sẽ giải quyết.” Nàng khẳng định nói xong. Nói cho hắn nghe, cũng giống như đang thề với chính mình.

“Vậy là tốt rồi.” Hắn thở phào một hơi, sớm đã tạo thành thói quen hoàn toàn tín nhiệm nàng, vì thế, cũng chẳng truy vấn thêm.

Lặng lặng đi vào mộ địa một hồi, Nghiêm Ngạn dựa theo trí nhớ tìm được phần mộ của mẫu thân cùng đệ đệ. Mấy năm nay hắn vẫn nhờ người thay mình chăm sóc, bởi vậy phần mộ vẫn đàng hoàng, xung quanh sạch sẽ. Hắn ngồi xổm xuống, lấy hương nến ra châm. Mùi hương thơm ngát tỏa lên không lâu, rất nhanh đã bị gió bắc mang theo tuyết mịn thổi tắt. Hắn châm hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng xong, lại cẩn thận cắm lên trước mộ bia.

Vân Nông cùng hắn vái ba lạy thật vang rồi đứng yên ở một bên nhìn hắn thấp giọng nói chuyện cùng người nhà, kể lại tình hình mấy năm gần đây. Đợi hắn nói xong, hắn vẫn không đứng dậy, mà lặng lặng vỗ về mộ bia của tiểu đệ.

Sợ hắn cứ quỳ mãi trong thời tiết này sẽ bị cảm lạnh, Vân Nông bèn kéo hắn đứng lên, rồi khom người thay hắn phủi đi chút tuyết đọng trên đôi hài. Khi nàng ngẩng đầu lên, phát hiện hắn vẫn đang cúi đầu nhìn mộ bia của tiểu đệ, nàng đột nhiên hỏi.

“Đầu gối, chàng còn muốn báo thù cho tiểu đệ sao?”

Vốn đang đắm chìm vào nỗi đau xót của năm đó, Nghiêm Ngạn bị những lời nói này của nàng kéo hồn trở về, hắn kinh ngạc nhìn nàng, có vẻ không dám tin.

“Năm đó nàng đã nói đừng để nàng...” Không phải đã nói bọn họ chỉ có hai người, đối nghịch với một đại môn phái quả là chuyện rất ngu xuẩn đó sao?

Vân Nông lại cho hắn cùng một đáp án hoàn toàn giống hệt năm đó, “Khi thời cơ đến, thiếp sẽ báo thù cho chàng.”

“Nàng?”

“Ừm, nàng dâu của chàng rất bao che khuyết điểm mà.” Nàng nhẹ nhàng khẽ tựa vào trước ngực hắn, vươn hai tay ra, dùng sức ôm trọn lấy hắn, “Cho nên, ai cũng không được đánh chủ ý của chàng.”

Nàng cũng giống như mọi người, thời gian trôi đi, cuộc sống bôn ba giang hồ đã khiến nàng quên đi rất nhiều chuyện cũ. Mặc kệ là sung sướng hay bi thương, dù khắc sâu dù khó quên thế nào, luôn luôn sẽ giống như cồn cát trong đại mạc bị gió đêm vuốt lên, không còn nhìn rõ được hình dáng ban đầu.

Nhưng trước sau nàng vẫn không sao quên được gương mặt của Nghiêm Ngạn năm mười bốn tuổi khi hắn liều chết phủ lên người nàng. Khoảng khắc đó, trên gương mặt hắn có hoảng hốt cùng sợ hãi, còn có một quyết tâm không thể dao động. Hắn không tiếc đánh cược tính mạng cũng muốn bảo vệ nàng an toàn. Hình ảnh đó rơi xuống đáy lòng nàng, đến suốt đời cũng khó có thể nào phai mờ, cũng làm cho nàng trước khi vẫn tưởng cuộc sống là bình yên là hạnh phúc, chân thật cảm nhận được sự thật tàn khốc đến mức nào.

Cho nên sau khi nàng lớn lên, nàng không tiếc đánh đổi tất cả cũng phải bảo vệ an nguy của Nghiêm Ngạn. Nàng không bao giờ muốn mình phải cảm nhận nỗi sợ hãi có thể mất đi thêm một lần nữa. Nỗi đau như tan xương mất hồn đó, một lần đã là quá đủ. Vì thế, nhiều năm qua nàng vẫn luôn bắt mình phải bảo trì cảnh giác, chỉ sợ có điều gì bất trắc sẽ đến tranh đoạt Nghiêm Ngạn mà nàng đã phải vất vả níu giữ. Nàng cũng biết thảo mộc giai bình, chính mình có chút chuyện bé cứ xé ra to. Nhưng nó đã trở thành bản năng của nàng, xua không đi, đuổi không ra. Nó cố tình nảy nham trong một góc dưới đáy lòng, dựa vào sự tẩm bổ của nỗi sợ hãi thường trực mà thản nhiên lớn lên.

Nàng không thể tùy ý để cho nỗi sợ hãi đó tiếp tục trưởng thành khỏe mạnh, phải mau chóng giải quyết nó đi.

Đúng vậy, nàng sẽ giải quyết nó.

Mặc kệ phải dùng đến thủ đoạn gì.

7. Chương 7: - Chương 7

Editor: Docke

Sau khi rời khỏi Mộ Thành và trở về trang, Vân Nông đưa tới một bàn rượu và thức ăn cho ba vị sát thủ thiếu chút nữa đã bị nàng bỏ đói đến chết ở trong trang để dần bụng, thuận đường báo cho bọn họ biết những tin tức nàng vừa tìm hiểu được.

“Mộ Thanh Trì?” Long Hạng nghe xong, vẻ mặt mờ mịt, “Làm sao lại chọc đến hắn?”

Nàng chỉ thẳng vào Nghiêm Ngạn đang ngồi bên cạnh, “Chưởng môn phái Mộ Thành, là sự phụ tiền nhiệm của huynh ấy.”

“... Từng có thù?” Long Hạng cẩn thận nhìn thần sắc hoàn toàn khác thường của Nghiêm Ngạn.

“Hại huynh ấy cửa nát nhà tan, người nói xem có thù hay không?”

Hàn Băng do dự hỏi: “Ninh Lang lại có quan hệ gì?”

“Con trai của Ninh Lang năm đó phạm phải tội tử hình. Ninh Lang vì muốn cứu con, bỏ ra một số tiền đến Mộ Thành Phái mua cái mạng của Nghiêm Ngạn. Nhưng Nghiêm Ngạn may mắn chạy thoát, cho nên Mộ Thành Phái lại bắt ấu dâm (em trai tuổi còn nhỏ) của Nghiêm Ngạn ra để chịu hình thay.”

Đào Thất hiềm khi quản được cái miệng, không mở miệng nói loạn giữa bầu không khí nghiêm túc này.

“Vậy Ninh Lang hắn sao lại còn...” Đệ đệ của Nghiêm Ngạn chẳng phải đã bồi thường một mạng rồi đó sao?

“Mấy năm trước, con trai của Ninh Lang đã chết trong tay Nghiêm Ngạn. Ninh Lang vì muốn báo thù, tính giết sạch tất cả sát thủ trong giới sát thủ.”

Đào Thất buồn bực nhảy dựng khỏi ghế, “Lão già đó dựa vào cái gì mà báo thù a?”

“Đúng vậy, quá vô si!” Long Hạng cùng chung mối thù, đập bàn đập ghế. Không ngờ Nghiêm Ngạn đã buông tha cho hắn rồi mà Ninh Lang còn mặt dày mày dạn đi tìm Nghiêm Ngạn báo thù.

Hàn Băng cũng dùng tay đốt mặt bàn, “Chuyện ngọc Côn Luân, chính là do Mộ Thành Phái cùng Ninh Lang liên thủ giở trò quỷ?”

“Đúng vậy.” Vân Nông thanh thanh cổ họng, “Bọn họ cùng nhau liên thủ, chính là muốn dùng ngọc Côn Luân bức các người đến đường cùng. Nếu có thể mượn tay giang hồ để trừ bỏ các người là tốt nhất.”

“Chuyện này đối với Mộ Thành phái có lợi ích gì?” Hàn Băng chẳng mấy quan tâm đến chuyện của mấy môn phái.

“Nếu các người phản kích, người trong các đại môn phái cũng sẽ bị thương vong. Sau khi các đại môn phái bị đại thương nguyên khí, tất nhiên Mộ Thành phái sẽ có cơ hội quật khởi.” Nàng thuận đường nói ra ý đồ Tư Mã Chiêu của ai đó. “Mộ Thanh Trì sớm đã muốn làm cho Mộ Thành phái trở thành môn phái lớn nhất Trung Nguyên.”

Hàn Băng nhếch khóe môi, “Thì ra là thế.” Giết một hai tên cường môn nhân, chuyện này... Ồ, không phải quá khó khăn.

“Trước mắt các người đều bị vây khốn ở đây, có thể đồng lòng hợp lực tất nhiên là không gì tốt hơn. Nếu tưởng sụp, dù sao mọi người cũng sẽ bị đè chết.” Vân Nông không quên nhắc nhở bọn họ đều đang ở trên cùng một chiếc thuyền.

Đào Thất vẫn là kẻ thiếu suy nghĩ, “Có cần phải rửa chúng ta như vậy không a? Độc nhất là lòng dạ đàn bà...”

Không đợi Nghiêm Ngạn bắt tay đến thanh nhuyễn kiếm dắt quanh hông, bên cạnh đã có hai đại cường, mười phần ăn ý chụp xuống đầu Đào Thất.

Tiểu tử này lại muốn hại bọn họ bị tăng tiền thuê nhà ư?

Long Hạng nghiêm sắc mặt, quay qua thỉnh giáo nàng, “Người có chủ ý gì không?”

Nàng cười tươi như hoa, nói: “Có chứ, đem Băng Sương công tử của chúng ta đi tắm gội rồi đưa lên giường của giáo chủ đại nhân. Nói không chừng giáo chủ đại nhân hả lòng hả dạ, các giáo đồ ma giáo sẽ tôn sùng chúng ta như ân nhân vô thượng. Nếu không thể thay chúng ta xử lý đám nhân sĩ vô lâm, bảo vệ tính mạng của chúng ta thì cũng có thể cho chúng ta ở lại ma giáo, nơi nổi tiếng là ăn sung mặc sướng vô cùng.”

“Vậy đưa hắn đi đi.” Long Hạng nói cho cùng vẫn là bất nghĩa chính từ nghiêm.

“Ừ...” Đào Thất cũng tận lực phụ họa.

Hàn Băng không nói hai lời, rút đao ra khỏi vỏ, nặng nề đặt thanh bảo đao sáng choang lên bàn.

“Người còn có chủ ý gì khác hay không?” Long Hạng vội vàng sửa miệng, “Không sư!”

“Không sư cũng có.” Thật ra nàng cũng chỉ thấy không khí vừa rồi quá nghiêm trọng, cho nên mới nói đùa một chút mà thôi.

Bốn vị sát thủ đang ngồi đều nín thở chờ đợi. Về mặt mỗi người đều cực kỳ giống bánh trôi đặt bên cạnh nồi, sẽ bị người ta bỏ vào nước sôi bất cứ lúc nào.

“Người, hãy sử dụng sắc đẹp của người.” Đầu tiên, Vân Nông nhìn Hàn Băng, sau đó lại quay đầu nhìn qua Long Hạng, “Người, phải lợi dụng bản sắc nam tử hán của người.”

Đào Thất ngây thơ liền đặt câu hỏi: “Có cái gì không giống sao?”

“Ừm, phân biệt cao thấp.” Về mặt nàng vẫn vô cùng nghiêm túc.

“A?”

Khi ba gã sát thủ đứng đầu băng phong sắc mặt biến sắc rõ rệt, Nghiêm Ngạn vội vàng đứng ra cứu nguy, cũng nhẹ nhàng ở dưới gầm bàn néo vào lòng bàn tay của Vân Nông một cái.

“Khụ khụ, nàng ấy rất thích nói đùa...” Không cần hại hắn bị bắt ở nhà đại khai sát giới.

Đáng tiếc, lần này Vân Nông thật sự không phải chỉ là đùa giỡn với họ, “Ý của ta là, hãy đem bốn miếng ngọc quyết của chúng ta tặng ra ngoài, mà các người, chính là người đem tặng.”

“Người từng nói thất phu vô tội hoài bích có tội. Cho dù chúng ta tặng ngọc quyết ra ngoài, cũng không có ai tin chúng ta không biết nơi cất giấu bảo tàng...” Mới bị nàng giáo dục xong, Đào Thất đau khổ suy nghĩ tại sao nàng nói rồi lại thay lời như thế.

Long Hạng cũng không xem trọng, “Trong tình huống bị toàn giang hồ đuổi giết, cho dù chúng ta muốn tặng, có ai dám nhận chứ?” Vậy chẳng phải là không muốn sống nữa hay sao.

“Có hai người sẽ thu nhận đám khoai lang phồng tay này.” Vân Nông lại bình tĩnh nhìn bọn họ, lắc lắc ngón tay.

“Ai?”

“Đương kim vô lâm minh chủ cùng giáo chủ ma giáo.” Nàng đắc ý dào dạt, “Ta cũng không tin có người lại nảy sinh hùng tâm báo tử, dám đến trước mặt hai người này kêu gào đoạt bảo.”

“...” Một nàng nghĩ ra.

Nghiêm Ngạn vốn tưởng rằng nàng vẫn sẽ như trước kia, dựa vào chính mình để giải quyết chuyện này. Không ngờ tới bây giờ nàng lại muốn dùng ngoại lực hỗ trợ?

“Vì sao lại đi tìm bọn họ?” Một chính một tà, hai vị Đại Phật cùng Tà Thần này đều không phải là nơi dễ chọc.

“Vì hai tòa núi chống lưng này thế lực đủ khổng lồ, không ai dám nhổ râu hùm, càng không ai dám nghi ngờ Ngọc Quyết không có trên người bọn họ. Cho nên, chỉ cần ném Ngọc Quyết qua cho bọn họ, còn không thể giải quyết hơn một nửa truy binh hay sao? Hơn nữa, hai người này, căn bản không phải là đối tượng mà đám người trong giang hồ dám xuống tay.”

“Đợi đã, hơn một nửa?” Hàn Băng càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Nàng nhún nhún vai, “Luôn luôn không tin người thôi.”

“Vậy một nửa còn lại thì phải làm thế nào?” Không phải kêu bọn hắn từ từ xử lý đấy chứ?

“Không làm gì cả, giải quyết bọn họ là được.”

“Có phải là người đánh giá chúng ta quá cao rồi không?” Long Hạng rất muốn xách nàng ném ra ngoài trời gió lạnh.

Vân Nông từ từ thấp một ngọn đèn khác, “Đương nhiên không phải kêu các người cố sức tự tay giải quyết, chúng ta tìm một người đến làm là được rồi.”

“Có người chịu làm sao?”

“Đến lúc đó, minh chủ đại nhân và giáo chủ đại nhân sẽ nghĩ cách.” Tông Trạch xem xét đến vấn đề trật tự cùng hòa bình của võ lâm, đến lúc đó không muốn ra tay cũng không được. Còn về Hướng Vân Thâm... cái này còn phải xem tâm tình của hắn tốt hay xấu, và mị lực của ai đó có đủ lớn hay không nữa.

Mọi người nhìn nàng, “Vậy...”

Nàng lấy ra một cái túi thêu tinh xảo đưa cho Long Hạng, “Người đi tìm võ lâm minh chủ, giao hai khối Ngọc Quyết này cho hắn.”

“Chỉ một mình ta đi?” Long Hạng tròng lớn mắt. Có phải nàng đã quên rồi không, mới thời gian trước Tông Trạch còn bám riết lấy hắn đòi đánh đòi tranh mà?

“Tông Trạch sẽ không ăn người đâu mà lo.” Tông Trạch còn chiếm vị trí minh chủ, ắt ngại mất mặt. Long Hạng không muốn ra tay, chẳng lẽ Tông Trạch lại kẻ kiêu lên cổ buộc hắn xuất chiêu sao?

Long Hạng vẫn lăm lăm, “Tốt nhất là...”

“Người đem hai khối ngọc quyết này giao cho chủ ma giáo.” Vân Nông lại đem một túi thêu khác giao cho Hàn Băng, trên mặt hắn đang viết rõ ràng ‘Đại gia ta mặc kệ’.

Hắn cười lạnh, “Hương Vân Thâm cũng sẽ không ăn ta?” Nàng quên hẳn vì sao lại phải vào trốn trong này à?

Ách, chuyện này thì...

Muốn giáo chủ đại nhân không động khẩu cũng không động thủ với khối thịt thơm ngào ngạt này, quả thật hơi ép buộc.

“Cho nên người nhớ rõ, mang theo Nghiêm Ngạn làm bảo tiêu.” Vân Nông bổ sung, kéo cánh tay Nghiêm Ngạn qua làm như cam đoan, “Nhớ kỹ, người phải ra mặt mới có cơ hội nhìn thấy giáo chủ đại nhân.” Nếu không làm như vậy, tổng đàn ma giáo đầu phải người bình thường muốn đến là đến được? Chứ đừng nói là muốn Hương Vân Thâm nhận lấy hai khối ngọc quyết này.

Đào Thất chỉ vào chính mình, người duy nhất chưa nhận được nhiệm vụ gì, “Ta thì sao?”

“Người phụ trách đi một vòng giang hồ rải tin tức.” Vân Nông quyết định giao cho cái tên lưỡi dài này công tác thích hợp nhất. “Ta sẽ giúp người chuẩn bị tốt công cụ dịch dung. Người không cần lo lắng sẽ bị nhận ra.” Chỉ cần lời đồn võ lâm mình chủ cùng giáo chủ ma giáo có trong tay ngọc quyết được khuếch tán rộng rãi, đám người truy bảo còn không chuyển lực chú ý hay sao?

“Ồ.”

Đại khái dặn dò đã xong, Vân Nông lưỡi biếng vận thái lưng. Ở đây ngoại trừ nàng cùng Đào Thất ra, ba vị khác bị chỉ tên bắt đi tìm tòi đầm rồng hang hổ, một chút thoải mái cũng không tìm thấy.

“Còn có cái gì chưa rõ sao?” Sao tất cả đều giống như không có tiền trả tiền thuê nhà thế kia?

Long Hạng nhíu mi, “Người cam đoan rằng sau khi làm như vậy, chúng ta sẽ không sao ư?”

“Đương nhiên không phải. Đây chỉ mới là mở đầu thôi. Xong chuyện này còn có công tác tiếp theo.”

“Còn có công tác gì nữa?”

“Nhỏ cỏ tận gốc.” Nàng chưa từng muốn buông tha cho hai con cá lớn, “Cần phải làm cho hai vị chủ sử phía sau màn kia, sau này không có cách nào động đến các người được nữa.” Chịu khổ một lần để vui sướng cả đời chính là phương pháp tốt nhất, phải làm cho bọn họ rốt cuộc không còn động dậy được tâm tư kia nữa.

“Người khẳng định kế sách này sẽ thành công?” Hàn ý đầy mặt, Hàn Băng cứ nghĩ đến lần trước vất vả lắm mình mới thoát khỏi tổng đàn ma giáo, căn bản là không còn muốn đặt chân lên cái địa phương đó nữa.

Nàng mỉm cười cổ vũ bọn họ. “Thành sự tại nhân, dù sao cũng phải thử mới biết.”

Bốn gã sát thủ trong đại sảnh trầm mặc một hồi lâu. Ngay khi Vân Nông đang lo lắng bọn họ sẽ không đi mạo hiểm thì Nghiêm Ngạn rốt cuộc lên tiếng trước.

“Ta làm.” Coi như đến tham quan ma giáo đi.

Long Hạng đập tay xuống bàn, “Đi, theo ý người!”

“Vậy khi nào chúng ta xuất phát?” Liên tục bị nhốt bỏ đói ở trong trang mấy ngày, Đào Thất khẩn trương muốn trở lại nhân gian hưởng thụ khói lửa mỹ thực.

“Ngày mai.” Nàng trả lời rất nhanh.

Đuổi sao?

“Đêm nay chúng ta ăn một bữa no nê đi. Ta xuống bếp đây, nhớ rõ đến lúc đó uống thêm mấy chén nhé.” Vân Nông nhìn sắc trời bên ngoài cũng sắp tối rồi, nàng lôi kéo ống tay áo Nghiêm Ngạn. Hắn hiểu ý, đứng dậy chuẩn bị cùng đi xuống bếp hỗ trợ.

Vì bữa tiệc chia tay này, Vân Nông quả thật tốn nhiều công phu. Nàng dùng gần hết phân nửa số nguyên liệu nấu ăn mà nàng mới cùng Nghiêm Ngạn mua về, nhằm thỏa mãn các vị khách trọ đã lâu không được nếm sơn trân hải vị, cũng làm cho tòa trang lạnh lẽo đã lâu, lại còn bị phủ tuyết ban đêm có thêm phần ấm áp hòa thuận, men say vui vẻ.

Khi chậu than tràn đầy đã cháy sạch, Đào Thất có tửu lượng cực kém lại uống rượu. Lúc này, hần không lùi lên nóc nhà hô to gọi nhỏ thì cũng ôm Long Hạng cởi ra một chiếc hài cũ, thì thào kể lể một đồng chuyện tình, cũng không biết đến tột cùng là hần muốn nói cùng ai.

Hàn Băng không dám uống nhiều. Đến khi cảm thấy mệt mỏi, vốn tính trở về khách viện nghỉ tạm, nhưng hần còn chưa ra đến cửa đã bị Vân Nông ngăn lại. Hần cúi đầu nhìn, nàng đang cầm một cái hộp gỗ. Trong hộp, hai viên Đại Hoàn Đan giá trị ngàn lượng đang nằm chiếm trệ.

“Nội thương của ngươi mặc dù đã lành, nhưng vì muốn vững chắc một chút, vẫn nên nhận lấy đi.” Nếu lỡ cùng Hường Vân Thâm nói chuyện không hợp, chỉ trông cậy vào một mình Nghiêm Ngạn thì không biết có đủ hay không, cho nên sự trợ lực của hần là không thể thiếu.

Hàn Băng theo bản năng, lập tức sờ vào túi tiền trên người.

“Không thu tiền của người đâu.” Nàng nhét hộp gỗ vào lòng bàn tay hần, “Thay ta chăm sóc Nghiêm Ngạn là được rồi.”

Nhìn nàng lo lắng biểu đạt tình cảm, Hàn Băng cũng không nói nhiều, chỉ gật gật đầu.

“Ta đâu ta đâu? Ta có hay không?” Long Hạng đang kéo biểu đệ nhà mình trở về khách viện, trông thấy vậy cũng xán lại.

Hàn Băng đẩy hần ra, “Ngươi không chết được.” Tối gặp Tông Trạch còn có thể nói đạo lý, sao giống với cái tên Hường Vân Thâm tâm tình là âm là dương cũng không biết chừng kia được?

Lục tục đuổi hết đám khách trọ về khách viện xong, Nghiêm Ngạn trở về phòng liền im lặng ngồi ở bên giường, nhìn Vân Nông đi tới đi lui trong phòng thay hần thu dọn đồ đạc, sợ sẽ quên thiếu thứ gì.

“Tiểu Nông, tay nải này nàng đã kiểm tra ba lần rồi.” Sau khi đợi hơn nửa ngày, hần nhìn không được, rốt cuộc đề tay nàng xuống.

“Thiếp lo lắng...” Luôn luôn che giấu trước mặt người khác, giờ phút này dưới ánh sáng của ngọn đèn chiếu rọi, vẻ mặt đầy lo lắng của nàng rốt cuộc đã không thể che giấu.

“Được rồi, kinh nghiệm đi đường của ta còn nhiều hơn nàng.” Nghiêm Ngạn quẳng tay nải lên bàn, lôi kéo nàng đi đến bên giường để nàng ngồi lên đùi hần, “Tính lộ trình thì khoảng một tháng sau ta sẽ trở về. Nàng cứ ngoan ngoãn ở nhà chờ là được rồi.”

Vân Nông trầm mặc tựa vào lòng hần, nhìn chăm chú vào ánh nến trên bàn một hồi mới nói ra nỗi sầu lo nàng đã giấu dưới đáy lòng bấy lâu.

“Thật ra... Thiếp không biết Hường Vân Thâm là người như thế nào. Tin tức của hần quá khó thăm dò.” Trên giang hồ mọi người đều biết võ công của Hường Vân Thâm cùng Tông Trạch ngang nhau. Nhưng thực tế như thế nào thì không ai biết cả. Hơn nữa, Hàn Băng đã từng nói, Hường Vân Thâm chính là một tên điên...

“Cho nên, thiếp không dám chắc...”

Hần trấn an, hôn lên đôi mắt nàng, “Ta cùng Hàn Băng sẽ chú ý cẩn thận.”

“Chàng không được để thiếp phòng không chiếc bóng quá lâu đấy.” Cứ cảm thấy lần này đánh cược quá lớn, nàng khẩn trương túm chặt lấy vạt áo hần không buông.

“Ta sẽ nhanh chóng trở về.” Nhiều năm qua chuyện hần vất vả cần cù luyện bí tịch cũng không phải là giả.

“Tuyệt đối không thể bị thương...” Nàng nói nói xong, lại muốn đi lấy thêm hai bình kim sang được bỏ vào tay nải cho hần.

Nghiêm Ngạn giữ nàng ngồi lại, “Được rồi mà.”

Trong lúc nhất thời, bao nhiêu lời muốn dặn dò nhưng nàng lại mê muội không nhớ nổi bao nhiêu. Nàng chỉ đành vui đùa vào lòng hần, hai tay vòng qua tấm lưng rộng lớn của hần, dùng sức túm chặt lấy áo hần. Sau đó rầu rĩ nói: “Nếu quả thật không thể nói chuyện bình thường với Hường Vân Thâm, nhớ phải truyền tin cho thiếp biết...”

“Yên tâm, nàng sẽ không có cơ hội đích tay ra tay đâu.” Hấn buồn cười nhìn nàng. Bộ dáng trước mặt người khác của nàng lúc này tất cả đều biến mất, chỉ còn lại là tiểu cô nương sợ hãi trước kia, cứ vùi đầu vào lòng hấn cầu được an tâm mà thôi.

“Chàng —— “

“Hãy tin ta.” Hấn không cho nàng nói thêm gì nữa, nâng khuôn mặt nàng lên, “Không nhớ sao? Ta là nam nhân đã lập gia đình.” Hấn đã cố gắng biết bao mới có thể đi đến ngày hôm nay. Dù thế nào hấn cũng sẽ không buông tay.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt của Nghiêm Ngạn, Vân Nông cảm thấy tuyết lạnh đều đã bị hòa tan trong đáy mắt lo lắng ấy. Hấn vẫn giống như trước đây, không hề nói những lời hứa hẹn hoa mỹ với nàng, nhưng mỗi lời nói ra đều sẽ làm được.

“Ừm, thiếp chờ chàng trở về.”

Gió núi thừa lúc đêm khuya thổi ập đến làm cho thế tuyết ngoài cửa sổ càng gào thét mãnh liệt. Tuy nàng vẫn chẳng thích gì mưa tuyết, cũng rất chán ghét tiếng gió loại này cứ bắt nàng nhớ đến chuyện xưa, nhưng đêm nay, lần đầu tiên nàng cảm thấy tuyết đêm phá lệ an toàn, ngăn cách nàng với gió sương ngày mai nàng sắp phải đối mặt.

Vùi trong lồng ngực Nghiêm Ngạn, cảm nhận hơi ấm cơ thể quen thuộc áp lên hai gò má mình, Vân Nông nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe. Ngoại trừ tiếng tim đập rất có quy luật của Nghiêm Ngạn, nàng phát hiện, thì ra tiếng tuyết cũng có thể triển miên êm tai đến vậy.

Tuyết hôm nay rất lớn, tán loạn như những chiếc lông ngỗng. Long Hạng đứng trước tòa nhà xa hoa của võ lâm minh chủ, không nói gì mà chỉ ngẩng đầu chiêm ngưỡng tấm bài khu treo trên cổng chính.

Phong tư yếu điệu?

Đây là chữ cho vị cao nhân ấy tự đề sao?

Rốt cuộc là tượng trưng cho kiếm pháp của Tông Trạch hay tượng trưng cho con người của hấn? Rõ ràng Tông Trạch là kẻ võ si, căn bản không có lấy một nửa mỹ mạo như Hàn Băng.

Khi tuyết rơi đã sắp biến Long Hạng thành một tên người tuyết, hạ nhân trong phủ mới tiến ra thông báo với hấn. Cho dù tuyết rất lớn và khách đến thăm rất đông, cuối cùng Tông Trạch vẫn chịu tiếp kiến một tiểu nhân vật trong giang hồ như hấn.

Phủ đi những bông tuyết rơi đầy trên đầu, Long Hạng đi vào thư phòng gặp Tông Trạch. Sau khi hàn huyên mấy câu, Long Hạng vẫn giữ tác phong làm việc sáng khoái của mình, dâng lên túi thêu của Vân Nông. Tông Trạch khó hiểu mở nó ra, rất bất ngờ khi nhìn thấy hai khối ngọc quyết đã làm cho toàn bộ nhân sĩ giang hồ đổ xô đi tìm gần như muốn phát điên.

Long Hạng lại đưa cho hấn một phong thư.

Sau khi đọc nội dung trong thư, Tông Trạch vốn phong độ đầy mình nhất thời biến sắc. Đôi con ngươi đen nhánh chấn động kịch liệt.

“... Đây là?”

“Muội muội nhà ta muốn ta đưa nó cho người.” Chỉ phụ trách chuyển giao, Long Hạng cũng nhận thấy được tinh thần của hấn không giống như lần trước, “Nàng nói người xem xong sẽ hiểu.”

Bây giờ bắt đầu hiểu được...

Lần trước sau khi từ biệt ở thanh lâu, hấn nhanh chóng ngầm phái người đi tìm số người mà hấn đã giết lầm ngày trước. Nhưng tìm hồi lâu, vẫn không tìm thấy bọn họ. Hấn vốn đang suy nghĩ, nếu còn không tìm thấy, đợi thời tiết tốt hơn một chút hấn sẽ đích thân xuất phát đi tìm.

Tuy nói sai lầm của hấn là một đi không trở lại, nhưng ít nhất hấn vẫn muốn nói lời xin lỗi và tiến hành bồi thường, đồng thời thấp vãi nén hương cho những người đó...

“Xin hãy thay ta nói lời cảm tạ muội muội.” Hấn xếp lá thư lại, ngẩng đầu nhìn Long Hạng, mỉm cười cảm kích.

Long Hạng vẫy vẫy tay, “Không cần cảm tạ, nàng còn muốn ta nhả một câu.”

“Câu gì?”

“Nếu người thật lòng lấy thiên hạ là nhiệm vụ của mình, gánh vác công nghĩa vô lâm, vậy hãy nhận lấy hai khối ngọc quyết này đi.”

Lấy thiên hạ là nhiệm vụ của mình?

Những năm gần đây được lên làm vô lâm minh chủ, sau khi trải qua rất nhiều chuyện, cũng biết lòng người rất phức tạp, hấn đã bắt đầu hoài nghi, cho tới nay, tín ngưỡng công lý chính nghĩa của hấn có đúng là không gì phá nổi như mặt ngoài hay không? Hay nó căn bản chỉ là kiến trúc trong ảo tưởng của mọi người? Trong chốn vô lâm này, người chân chính tình nguyện hành hiệp trượng nghĩa, vô cùng hiếm có. Mỗi người đều nóng vội giao tranh, không phải vì mỹ danh quyền thế thì cũng vì tiền tài.

Không quen nhìn thấy bộ dạng ủ rũ này của Tông Trạch, Long Hạng rất muốn tiến lên vỗ vai hấn, nhưng ngại vì giữa hai người không mấy giao tình, lại ngượng ngùng không làm.

“Này này, tỉnh lại đi, người là minh chủ đại nhân đó. Thế này thật không giống người chút nào.” Hấn sẽ không vì một lần giết lầm mà áy náy lâu như vậy đấy chứ? Vân Nông cũng đã nói việc này hấn thật sự không biết, cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi mà.

Tông Trạch tò mò hỏi: “Ta nên thế nào?”

“Cao thượng đứng ở nơi cao nhất quan sát chúng sinh. Mỗi lần gặp đều bày ra dáng vẻ đức hạnh không ai bì nổi!” Long Hạng nắm một tay thành quyền, không chút nghĩ ngợi liền lớn tiếng đáp.

“Phốc —— “

“Ta có nói sai ư, bằng không vì sao người lại muốn tìm ta tỷ thí?” Long Hạng ngấm ngấm hàng chân mày cuối cùng đã xua đi vẻ lo lắng của hấn, cảm thấy khuôn mặt kia giống như trở nên niềm nở hơn, không còn lạnh băng như trước nữa.

“Sở dĩ ta muốn tìm người tỷ thí là vì —— “

Long Hạng giơ hai tay lên, “Ta biết, ta hiểu được. Người không cần phải giải thích đâu.”

“Người hiểu được cái gì?” Tông Trạch ngược lại rất bất ngờ.

“Sở dĩ người muốn tìm ta luận võ, đó là bởi vì đã gần như đánh lần thiên vô địch thủ, người cô độc a! Tịch mịch như tuyết a! Rất muốn tìm được một trận chiến khiến người nhiệt huyết sôi trào a! Người bị vây trên địa vị cao thượng, đau khổ vì tìm không thấy một đối thủ ra dáng, người sắp buồn bực đến nổi cái danh minh chủ, chỉ cầu bị đánh bại!”

Tông Trạch buồn cười hỏi: “Đây cũng là muội tử của người nói?”

“Là nàng nói.” Hấn bùi môi, cứ cảm thấy về phương diện nhìn người thì ma trảo của Vân Nông quả thật là thần chuẩn, rất ít khi giết lầm hoặc buông tha.

“Nàng ấy quả thật rất hiểu ta.” Nghe hấn nói như vậy, Tông Trạch không khỏi cảm khái.

“Còn không?”

Quần gia vẫn lặng lẽ đứng ngoài thư phòng, lại lên tiếng nhắc nhở Tông Trạch thời gian đã muộn, hấn còn phải tiếp kiến một nhóm vô lâm đồng đạo cố ý tới gặp.

Sau khi xua tay cho quần gia lui ra, tâm tình của Tông Trạch rõ ràng tốt hơn rất nhiều so với lúc đầu.

“Thật muốn ta nhận lấy hai khối ngọc quyết này?” Toàn giang hồ sở dĩ làm âm ỉ lên giống như một nồi cháo nóng sôi cuộn cuộn, nhưng tất cả đều quy công ôn đồ chơi này, chẳng lẽ hấn không hề tham tài?

Long Hạng chỉ ước sao nhanh chóng bàn giao cho hẳn, “Người rất rõ ràng, món đồ chơi này đã mang đến cho bốn người chúng ta bao nhiêu phiền toái không?”

“Đem đến chỗ ta, chẳng lẽ các người sẽ không còn phiền toái nữa sao?”

Hai tay giờ ngang, gánh nặng đường xa nói: “Đương nhiên vẫn có, nhưng chỉ muốn ngài thân là minh chủ đại nhân có thể nhận lấy hai khối ngọc quyết này, như vậy đám người biến thái dám động ý với chúng ta tự nhiên sẽ ít đi một chút.”

“Người không sợ đến lúc đó phiền toái sẽ chuyển sang người ta sao?” Tông Trạch cố ý làm bộ như khó xử, hỏi.

“Vậy chẳng phải vừa hay sao?” Long Hạng a lớn miệng, cười đến vô tâm vô phể, “Người có thể thừa cơ hội này, nghiên cứu một chút kiếm nghệ sâu xa khí hiểu của người. Sau này không còn phải sầu não vì tìm không thấy đối thủ, lại càng không phải cô đơn tịch mịch nữa!”

“Ha ha...” Tông Trạch cũng nhin không được tràn ra ý cười, “Hai khối Ngọc quyết này cứ để lại chỗ ta đi. Ta sẽ cố hết sức làm sáng tỏ trận phong ba này cho các người, coi như vì hòa bình vô lâm dốc một phần tâm lực.”

“Vậy đại ân này, không lời nào cảm tạ hết được.”

“Long đại hiệp.” Khi Long Hạng chuẩn bị cáo từ, Tông Trạch gọi hẳn lại.

“Còn có việc gì?”

Hắn thành tâm nói: “Hy vọng sau này có thể sẽ cùng muội muội uống chén trà nhỏ, ta muốn cảm ơn nàng.”

“... Tốt nhất không cần.” Long Hạng làm như đang nuốt một viên thịt tròn lại bị tắc ở yết hầu.

“Sao vậy?”

Long Hạng ghen ngào nói: “Nước trà nhà nàng vô cùng đắt...”

“A?” Chưa từng bị ai lừa, minh chủ đại nhân vẫn như trước, thật sự thuần khiết ngây thơ.

Cùng thời khắc đó, ở trên con đường tiến đến tổng đàn ma giáo, tâm tình của Nghiêm Ngạn cùng Hàn Băng giống hệt như thời tiết mùa đông giá rét lúc này, đều là băng thiên tuyết địa.

“Tiểu Nông muốn ta bảo vệ người, ta sẽ bảo vệ người.” Nghiêm Ngạn quay đầu nhìn về phía Hàn Băng bước đi càng lúc càng chậm. “Ta sẽ không để Hường Vân Thâm động đến một sợi lông tơ của người.”

“Mọi chuyện người đều nghe theo nàng ấy à?” Hàn Băng kéo dài bước chân. Khi thấy cảnh sắc bốn phía nhìn quen mắt, càng thêm không muốn tiếp tục đi lên phía trước nữa.

“Ừm.”

Hắn sớm đã muốn hỏi, “Người không thấy là cứ để nàng làm đương gia tác chủ... rất quái lạ sao?” Có nam nhân nào lại giống như hẳn chứ?

“Tuyệt không.” Nghiêm Ngạn hiềm khi mở rộng lòng mình, “Nàng cần phải có người để nàng chăm sóc, càng cần có người ỷ lại vào nàng hơn.”

Hàn Băng thông minh, có vẻ đã hiểu, “Cho nên người liền...”

“Cho nên ta liền ỷ lại nàng.” Nghiêm Ngạn gật gật đầu, vẻ mặt thản nhiên, trực tiếp thừa nhận.

“Người...” Hàn Băng ghen hòng, nhìn trần trời, một tay chỉ vào cao nhân trong cao nhân trước mắt.

Nghĩ mất nửa ngày, hẳn vốn tưởng rằng Nghiêm Ngạn và cô dâu mới trời sinh chính là một góc bù một góc nhọn, một người cường thế một người toàn tâm tin cậy. Ai mà biết được bên trong lại có ẩn tình... Thì ra, núi cao còn có núi khác cao hơn.

Hắc, tên này quá hắc, khoác lớp áo thuần lương đầu gối đi làm nũng những việc vô lại. Việc làm này quả thật quá vô lương.

“Ta ngọc, vì nàng. Ta ngu, cũng vì nàng.” Nghiêm Ngạn ngửa đầu nhìn những hạt tuyết trắng mịn đang bay xuống, “Chỉ cần nàng có thể chuyển tâm, nàng muốn ta thành bộ dáng thế nào, ta liền thành ra thế ấy.”

Từ năm mười sáu tuổi được nàng cứu về một mạng, hắn liền luôn nghĩ như vậy.

Sau khi trải qua tang tóc, cũng thiếu chút nữa đã mất đi hắn, khi đó hắn liền phát hiện, trái tim Vân Nông đã bị khắc sâu một vết thương mà nàng không thể nói ra với bất kỳ ai. Nàng luôn cố gắng dồn áp lực lên bản thân. Trong lòng nàng nuôi dưỡng một con dã thú, một con dã thú tên là sợ hãi. Nàng liều mạng muốn mình phải kiên trì, phải luôn khỏe mạnh, chỉ vì phải bảo vệ hắn. Hắn đều trông thấy hết, sau đó lẳng lặng phối hợp với nàng, làm cho nàng một lần nữa lại có hy vọng, có thể lạc quan đối mặt mỗi một ngày, không bị con dã thú kia đánh lén.

Chỉ cần nàng có thể vui vẻ là tốt rồi.

Vì sự vui vẻ của nàng, tấm lòng của hắn có thể khoan rộng ra vô cùng, dung chứa được tất cả thiệt thòi cùng thống khổ. Trái tim của hắn cũng có thể rất nhỏ rất nhỏ. Chỉ cần một chút hạnh phúc nhỏ bé hoặc không đáng kể, hắn đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Cho nên chẳng sợ nàng trời sinh đã ngốc nghếch về mặt tình cảm, cho tới bây giờ đều không hiểu vì sao hắn hay ôm chặt lấy nàng như vậy. Hắn còn có sự kiên nhẫn vô hạn, tựa như dùng nước ấm nấu ếch, từ từ nấu, từ từ chờ. Dù phải chờ đợi bao lâu hắn cũng không thấy khổ. Hắn có thể đợi đến một ngày nào đó, nàng bất tri bất giác bị hắn ăn vào bụng.

Vô số tiếng bước chân nện xuống tuyết từ đằng trước đều nhịp truyền đến. Nghiêm Ngạn nhìn đám người đang đi tới, nhắc nhở Hàn Băng phía sau nên chuyển bước.

“Hình như có người đến nghênh đón chúng ta.”

Giống như đã dự đoán từ trước rằng bọn họ sẽ đến, trên quảng trường trống trải phía trước tổng đàn ma giáo sớm đã trải một tấm thảm đỏ thật dài, trên những chiếc đèn cung đình cũng trang trí những dải băng đỏ tươi. Đưa mắt nhìn lại, cung điện màu đen vốn xơ xác tiêu điều lại đột ngột giăng đèn kết hoa khắp nơi, rất giống như đang chuẩn bị mở tiệc mừng vậy.

“Người yên tâm, ta sẽ không nuốt lời.” Nghiêm Ngạn thấy thân hình Hàn Băng căng cứng, từ ánh mắt đến tâm hồn đều tràn ngập ý muốn giết người bèn thấp giọng cam đoan với hắn.

“Đi thôi, chính sự quan trọng hơn,. Chúng ta đi gặp tên điên kia đi.” Hàn Băng nắm chặt thanh bảo đao trong tay, dẫn đầu bước vào cung điện vừa mới thoát ra được hồi mấy tháng trước.

Sau khi đi lên đại điện, một làn hương cùng hơi nóng lượn lờ không biết tên lập tức ập thẳng vào mặt. Vì chung quanh điện được bố trí rất nhiều chậu than, cho nên không còn rét lạnh như thời tiết bên ngoài.

Giờ phút này trên đại điện, cái kẻ mà cho dù nằm mơ Hàn Băng cũng muốn chém hắn bảy trăm ba mươi tám nhát kia đang lười biếng nằm nghiêng trên tháp mềm màu vàng kim, quần áo phóng khoáng để lộ ra bộ ngực rắn chắc, mái tóc dài đen nháy cũng tùy ý rối tung.

Hướng Vân Thâm chống tay ôm lấy gò má, đôi mắt phượng chăm chú như muốn chọc thẳng vào người khác hơi hơi nhướng lên, giống như đang nhắm nháp mỹ thực, chậm rãi lướt qua mỗi một tắc trên người Hàn Băng.

“Tiểu mỹ nhân, nội thương của ngươi đã lành chưa?” Hắn nói, làm như đau lòng không thôi. Giọng nói trầm thấp dễ nghe, tựa như gió xuân thán ba nhẹ nhàng thổi qua.

“... Nhờ phúc.” Nghe thấy kiểu xưng hô đó, toàn thân Hàn Băng rét run, phải nhẫn nhịn lắm mới ép miệng nặn ra được hai chữ.

“Lần trước hình như ta xuống tay hơi nặng, không làm bị thương đến băng cơ ngọc phụ (cơ như băng, da như ngọc) của ngươi đấy chứ?”

“... Không sao.” Biểu tình của Hàn Băng có thể được coi là dữ tợn. Hắn lẳng lặng thầm niệm Kim Cương Kinh* trong lòng để trấn áp lệ khí cuồng bạo đang chạy tán loạn chung quanh cơ thể.

“Tiểu mỹ nhân, thời gian qua rốt cuộc ngươi đã trốn đi đâu vậy, ta tìm hoài cũng không thấy.” Hường Vân Thâm giống như đang trách cứ một đứa bé bướng bỉnh bỏ nhà trốn đi vậy, “Được rồi mà, đừng nhìn ta u oán như vậy, ta cam đoan sẽ đối xử dịu dàng hơn với ngươi.”

Hắn cắn răng, “Câm, miệng, lại, cho, ta.”

Sau khi thưởng thức đủ bộ dáng sắp oanh tạc của Hàn Băng, Hường Vân Thâm chậm rãi ngồi thẳng dậy, ánh mắt lợi hại nhìn thẳng vào kẻ lạ mặt, Nghiêm Ngạn.

“Người bên cạnh kia, là niềm vui mới của ngươi?”

Hàn Băng không đếm xỉa đến tâm tính quỷ dị của hắn, “Hắn là sát thủ Đệ Tam trên bảng phong.”

Kẻ chưa một ai biết rõ được hình dáng diện mạo, Đệ Tam?

Tiểu mỹ nhân của hắn, dám kết giao với một nhân vật ở một địa phương mà hắn không biết đến ư? Ừm, nên phạt.

“Nghe người ta nói, ngươi làm sát thủ rất vô lương?” Đối với tên sát thủ Đệ Tam này, Hường Vân Thâm có hứng thú nhất không phải là diện mạo của hắn, mà là thủ pháp giết người nghe nói là có một không hai của hắn.

Nghiêm Ngạn nhún vai, “Không biết.”

“Vậy để ta nghiệm chứng lời đồn một chút đi.” Hường Vân Thâm nhướng đôi mày kiếm, nhảy mắt về phía sau trong phút chốc.

Vừa nói động thủ liền động thủ a, sao trước đó cũng không nhắc nhở một chút?

Nghiêm Ngạn nhanh chóng tránh thoát cây búa lớn bổ tới chỗ hắn. Nghiêng mặt lại thấy, Hàn Băng cũng đang bị một đám tám người vây quanh. Vô số binh khí chỉ thẳng vào cổ họng Hàn Băng, khiến cho Hàn Băng dù đã rút đao ra khỏi vỏ cũng không còn cách nào khác, đành phải đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Tiếng xé gió lại truyền đến bên tai Nghiêm Ngạn. Hắn dễ dàng né qua, bàn tay nhanh như chớp nhắt lấy một quả quất trong đĩa hoa quả trang trí trên bàn, sau đó trực tiếp nhét vào miệng tên giáo đồ, lại chụp mạnh thêm một chưởng.

Vài tên giáo đồ ủa lên ngăn chặn đường đi của Nghiêm Ngạn. Nghiêm Ngạn khom người đánh một chưởng vào hông của tên giáo đồ gần nhất làm cho đối phương ngã sấp xuống, lại nhanh chóng gỡ hài của hắn ra nhét vào miệng hắn. Điều này làm cho Hường Vân Thâm đang ngồi trên cao xem náo nhiệt, hai mi không khỏi ngất lên.

Hàn Băng đứng yên mà nhìn, thấy Nghiêm Ngạn hết mượn đao thương kiếm côn trong tay đối phương, lại vớ bình hoa lấy chén rượu. Hắn tức giận nhớ lại Long Hạng từng nói, Nghiêm Ngạn thường chơi trò chọn đồ vật đoán tương lai và thích nhét tìm hung khí ngay tại chỗ. Nhất thời, hắn hiểu được sâu sắc thế nào là trăm nghe không bằng một thấy.

Khi Nghiêm Ngạn đánh cho bọn giáo chúng đều nằm thất linh bát lạc, công việc cũng gần như có thể kết thúc, Hường Vân Thâm lại phái tới vài vị hộ pháp trong giáo. Mà lần này, Nghiêm Ngạn rõ ràng cảm thấy đám người mới đến liền đối ngay trình tự, đột nhiên sửa lại thủ pháp lúc trước. Bàn tay trần múa một bộ Phục Hổ Quyền của Thiếu Lâm Tự, uy vũ như gió.

Khi Hường Vân Thâm thấy Nghiêm Ngạn múa quyền pháp, tiếp theo lại đoạt lấy một thanh trường đao, triển khai một loại đao pháp hỗn loạn làm người ta hoa mắt, thân hình của hắn nhất thời ngẩn ra, vội vàng tập trung tinh thần nhìn kỹ từng chiêu thức mà Nghiêm Ngạn đánh ra.

Đao pháp này...

Khi thân trường đao trong tay Nghiêm Ngạn bị chém gãy, hắn liền ném bỏ cây đao rồi rút thanh nhuyễn kiếm vẫn thường cuốn quanh thắt lưng, xoay người đón nhận luồng kiếm khí như cầu vồng của hai tên hộ pháp khác.

Hoàn toàn không giống với các nhân sĩ võ lâm, tuy chiêu kiếm của Nghiêm Ngạn không có gì kỳ lạ khéo léo, cũng tưởng chừng như chẳng hề đoạt mạng, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tháo rời cánh tay của một tên hộ pháp. Ngay sau đó, hắn lại vận nội lực, vung tay lên. Một luồng kiếm khí sắc bén lập tức phát sáng, chặt đôi đại sảnh, đồng thời cũng chặt đứt đao kiếm trong tay mấy tên hộ pháp khác.

Chứng kiến thực lực chân chính của Nghiêm Ngạn, không chỉ có Hưởng Vân Thâm ban đầu vốn muốn thử hắn mà ngay cả Hàn Băng đứng xa xa cũng đều thất thần.

Không ngờ hắn giấu tài sâu như vậy. Cái gọi là Đệ Tam, căn bản chỉ là hữu danh vô thực... Chuyện này Vân Nông có biết không?

Hàn Băng không biết nên gọi cục nghẹn trong lồng ngực giờ phút này là cái gì. Hắn thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn về hướng khác, không ngờ lại phát hiện trong mắt Hưởng Vân Thâm lóe lên một tia sáng khác thường. Nhất thời, hắn cảm thấy có điều không ổn, muốn quay đầu kêu Nghiêm Ngạn mau dừng tay. Nhưng chỉ trong nửa khắc ngắn ngủn này, Nghiêm Ngạn đã bày ra đầy đủ bản sắc sát thủ, làm cho tất cả hộ pháp đều ngã rạp xuống đất.

Khi Nghiêm Ngạn đi tới nhóm giáo đồ đang vây quanh Hàn Băng với vẻ mặt chẳng hề thiện cảm, Hưởng Vân Thâm cho tất cả giáo chúng lui ra, từ từ mở miệng.

“Sao ngươi có thể luyện được công phu đó?” Đệ Tam này... biết rất nhiều công phu, bấy nhiêu đây cũng chẳng phải là hắn đã dốc hết sức.

Nghiêm Ngạn thu hồi nụ cười, “Trong nhà có rất nhiều bí tịch.”

“Bí tịch ở đâu mà có?”

“Mua.” Hắn cũng không giấu diếm.

“Ai mua?”

“Nàng dâu của ta.”

Nàng dâu của hắn có ba đầu sáu tay sao? Bằng không, đao pháp Hưởng Thị vốn đã mất tích gần hai mươi năm, cũng là nguyên nhân chính khiến a đao của hắn chậm chạp mãi cũng không thể đạt đến tầng thứ chín, vì sao lại rơi vào tay nàng?

“Bộ đao pháp vừa rồi, ngươi có bán không?”

“Không bán, nhưng đao phổ có thể tặng cho ngươi.” Vốn còn chưa nghĩ ra cách thoát thân, Nghiêm Ngạn nghe xong lời hắn nói thì ánh mắt sáng ngời.

Hưởng Vân Thâm kéo dài âm điệu, “Thật – vậy – sao?” Thật đáng tiếc, con người của Hưởng Vân Thâm, muốn thứ gì thì phải chém giết, cướp đoạt hoặc mua về. Hắn vốn không thích người khác tặng không ỉn.

“Nhưng có một điều kiện.” Nghiêm Ngạn còn chưa biết thiếu chút nữa mình đã nhỡ trúng lông mao của giáo chủ đại nhân.

“Nói đi.”

“Nhận lấy hai khối ngọc quyết này.” Hắn lấy túi thêu ra, “Còn nữa...”

“Còn nữa?” Hưởng Vân Thâm càng nghe càng cảm thấy thú vị. Đây là lần đầu tiên có người can đảm dám đứng trước mặt hắn mà tham lam như vậy.

Nghiêm Ngạn thở sâu, dương tay chỉ vào Hàn Băng ở bên cạnh cũng sắp không nhận được nữa.

“Còn phải để cho hắn hoàn toàn không sứt mẻ rời khỏi nơi này.” Nhìn sắc mặt đầy áp lực kia của Hàn Băng... Nếu không mau mau đưa hắn rời xa ma chưởng, chỉ sợ Hàn Băng sẽ mắc kẹt chính sự, đại sát tứ phương.

Hưởng Vân Thâm một tay nâng cằm, làm như rất phức tạp, hỏi: “Các hạ có biết, tiểu mỹ nhân là người trong mộng của ta, là chính phi tương lai của hậu cung ma giáo hay không?”

“Cái tên điên nhà ngươi —— “

Nghiêm Ngạn sáng suốt bịt miệng Hàn Băng lại, “Một câu thôi, thả hay không thả người?”

“Được thôi, nhưng ta cũng có một điều kiện.” Nằm ngoài dự tính của hai người bọn họ, không ngờ Hường Vân Thâm lại đồng ý.

“Nói.” Nghiêm Ngạn nhanh chóng nắm bắt cơ hội này.

Hường Vân Thâm giơ một tay lên, ngón tay thon dài cố ý bay lượn trên không trung một hồi. Cuối cùng, đầu ngón tay của hắn chỉ thẳng vào người Nghiêm Ngạn.

“Tiểu mỹ nhân có thể đi. Người, ở lại.”

Theo dự tính ban đầu, bốn người bọn họ nên trở về từ lâu rồi. Nhưng ngoại trừ Đào Thất trước sau vẫn duy trì tin tức, phía Tông Trạch cũng đã thông báo hoàn thành nhiệm vụ, thì hai người còn lại hoàn toàn không rõ tin tức. Điều này làm cho Vân Nông ở lại trong trang một tháng trời, ngày ngày đều mỗi mòn chờ đợi càng lúc càng cảm thấy bất an. Mấy ngày trước, sáng sớm, sau khi để lại thư tay ở ngoài sơn trang, nàng liền đánh xe ngựa chạy đến một tòa thanh lâu trên trấn.

“Có tin tức gì hay không?” Ở trong thanh lâu đợi gần hết một ngày, khi thấy Hồng Tiểu đi nghe người đến truyền tin tức trở về, Vân Nông nóng vội hỏi.

“Không.” Cùng hợp tác với nàng, Hồng Tiểu khẽ lắc đầu.

Vân Nông nghe xong, phiền chán lê bước, tiếp tục đi qua đi lại trong phòng.

“Tiểu Nông, người yên lặng một chút đi.” Hồng Tiểu giữ chặt nàng không biết đã đi bao nhiêu lần, dùng sức kéo nàng ngồi xuống ghế. “Đâu phải người không biết khả năng của Nghiêm Ngạn. Chắc chắn lần này hắn cũng như lúc trước, làm xong nhiệm vụ liền bình an trở về nhà.”

Nàng cau mày, lắc đầu, “Không giống đâu.”

“... Sao lại không giống, không phải đã thành thân rồi sao?” Hồng Tiểu chịu không nổi, bên miệng thì thảo. Khóe mắt lơ đãng nhìn thấy một thị nữ đang ngoắc tay về phía nàng, nàng vội vàng đi qua.

Sau khi nghe xong tin tức từ miệng thị nữ, Hồng Tiểu đi tới bên cạnh Vân Nông, vỗ vai nàng.

“Tiểu Nông, Băng Sương công tử đến.”

Đã về rồi?

Vân Nông vội vàng đứng lên, chạy nhanh về phía Hàn Băng lúc này vừa mới lên lầu, giữ chặt lấy ống tay áo của hắn, hỏi.

“Nghiêm Ngạn đâu?” Vì sao chỉ có một mình hắn trở về?

Hàn Băng nhìn thấy thư tay để lại bên ngoài sơn trang, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến đây. Đối mặt với dáng vẻ lo lắng của nàng lúc này, trong lúc nhất thời, hắn không khỏi cảm thấy có lỗi với nàng.

“Bị giữ lại...”

Nàng sợ hãi hỏi: “Vậy là có ý gì?”

“Hường Vân Thâm rất có hứng thú với hắn.” Hắn vĩnh viễn cũng không hiểu tên diên kia đang nghĩ cái gì.

“Hứng thú về phương diện nào?” Nàng nghe xong, trong lòng lại giật mình, chưa từng lường trước được sẽ có loại tình huống này phát sinh.

Hàn Băng rất muốn trợn trắng mắt, “Phương diện võ công...” Nàng sẽ không nghĩ rằng tên Nghiêm Ngạn kia có sắc đẹp gì đáng nói đâu chứ?

“Vậy huynh ấy có khỏe không? Có bị thương hay không? Khi nào huynh ấy mới có thể trở về?”

“Hắn không sao.” Hàn Băng nhẹ giọng an ủi nàng, “Còn về phần khi nào mới có thể rời khỏi tổng đàn ma giáo... Hường Vân Thâm cũng không nói.”

“Cái gì?”

“Chủ quán trọ à, người cứ ngồi xuống trước đi...” Thấy khuôn mặt nàng đã trắng bạch không còn chút máu, làm như có thể té xỉu bất cứ lúc nào, hấn ra hiệu cho Hồng Tiểu bước lên đỡ lấy nàng.

Vân Nông vừa tức vừa vội, “Sao người có thể để huynh ấy ở lại đó một mình?”

“Vì đó là điều kiện để Hường Vân Thâm nhận lấy ngọc quyết.” Hàn Băng cũng để mặc cho nàng tức giận, “Hường Vân Thâm cũng không biết vì sao lại coi trọng bộ đao pháp mà Nghiêm Ngạn sử dụng. Cho dù Nghiêm Ngạn nói có thể tặng đao phổ cho hấn, nhưng hấn cứ muốn giữ Nghiêm Ngạn ở lại làm khách.”

Đao phổ?

“Ta lập tức phái người đem bộ đao phổ của Hường Thị đến cho Hường Vân Thâm!” Lập tức liền tưởng đến nguyên nhân, nàng nói xong liền đứng lên, nhưng rất nhanh đã bị hai người kia áp ngồi trở xuống.

Thì ra đó là đao phổ của nhà Hường Vân Thâm? Nàng có phải đã rất thần thông quảng đại rồi không, gì đó của ma giáo giáo chủ cũng lấy được đến tay?

“Người đừng có gấp. Nghiêm Ngạn đã cam đoan với ta rằng hấn ở lại cũng không có việc gì, là hấn muốn ta nhanh chóng trở về báo để người an tâm.” Hai vợ chồng bọn họ lúc nào cũng lo lắng cho đối phương.

Chuyện này nói nàng làm sao có thể an tâm được đây?

Vân Nông cúi hạ mi mắt, nhìn chăm chú vào hai nắm tay, vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi cùng bất an, giống như binh đến hạ thành.

“Đúng rồi, bên phía Long Hạng thế nào rồi?”

Nàng lắc đầu, “Sau khi Long Hạng giao ngọc quyết cho Tông Trạch, hấn từng gửi thư nói đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thời gian này vẫn chưa thấy liên lạc lại.”

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Chờ.” Nàng lau mặt. Sau khi nàng uống chén trà do Hồng Tiểu đưa cho, thần sắc rốt cuộc cũng trấn định được vài phần.

“Đợi bọn họ trở về rồi sao nữa?”

“Tiếp tục tiến hành bước kế hoạch tiếp theo.” Vân Nông ngẩng đầu nhìn vào tận đáy mắt của hấn, “Ta muốn thuê các người.”

Hàn Băng giật mình, “Muốn chúng ta? Người muốn giết ai?”

“Thứ sử Ninh Lang, còn có tên đồng lõa bị hấn kích động.” Nàng tuyệt không buông tha dù chỉ là một đốm lửa nhỏ nhoi mà sau này có thể sẽ cháy lan ra cả đồng cỏ.

“Ninh Lang là quan nha, người không sợ sẽ đắc tội với triều đình sao?” Thân là người trong giới giang hồ, hấn thật sự không thích dính líu đến người làm quan, bởi vì chỉ cần xử lý không tốt cũng sẽ dễ dàng mang tội đầy người.

“Người đắc tội với triều đình không phải ta.” Nàng lại không lo lắng về chuyện này.

“Vậy thì ai?”

Chuẩn bị ăn miếng trả miếng, Vân Nông thản nhiên nói.

“Mộ Thành phái.”

Ghi chú:

* Kinh Kim Cương tên tiếng Phạn là Vajracchedika-prajñāparamita-sutra: Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật Đa.

Vajra tiếng Phạn có hai nghĩa: «kim cương» và «sấm sét». Chedika có nghĩa là «cắt đứt», «đoạn diệt».

Kinh Kim Cương (hay Kim Cang) thuộc vào bộ kinh đồ sộ nhất của Phật giáo Đại Thừa, tức là bộ Kinh Bát Nhã Ba La Mật Đa (Prajñāparamita Sutra) gồm 40 bài kinh, in thành 600 cuốn. Cũng nằm trong bộ kinh này là bài Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh (Hṛdaya-prajñāparamita Sutra). Hai bài kinh này là hai bài kinh được tụng niệm nhiều nhất trong các chùa thuộc hệ Đại Thừa.

Kinh thâm thúy, cao siêu và nói chung khó hiểu, nhưng không phải là không thể tìm hiểu được, không cố gắng với tới được. Phải gạt bỏ nhiều đoạn lập lại hay rườm rà của bài Kinh, mới có thể đi sâu vào cốt tủy của thông điệp Bát Nhã. Đồng thời sẵn sàng chịu đựng sức tàn phá của bài Kinh, làm cho nhiều định kiến tích tụ lâu ngày bị đảo lộn, một cách không ngờ nhưng bổ ích.

Nói một cách vắn tắt, Kinh Kim Cương vừa có sức mạnh sấm sét làm nổ tung các kiến chấp, vừa là chiếc gươm bén chặt đứt các phiền não, bằng cách phá bỏ mọi kiến chấp trước đây.

8. Chương 8: - Chương 8

Editor: Docke

Hàn Băng nói, Hướng Vân Thâm chính là một gã điên.

Bị ép ở lại tổng đàn ma giáo làm khách một hồi, Nghiêm Ngạn cảm nhận sâu sắc rằng, ngoại trừ ánh mắt nhìn người rất quỷ dị, những chuẩn tắc làm việc không rõ ràng, tâm tình chuyển biến lúc vui lúc giận rất vô thường của Hướng Vân Thâm ra thì trên cơ bản, Hướng Vân Thâm hẳn... thật ra cũng rất nhiệt tình.

Nên nói như thế nào nhỉ. Ít nhất, nếu xét về mặt hưởng thụ cùng đãi ngộ trong ma giáo thì Hướng Vân Thâm cũng không hẳn là điên. Hẳn chỉ là có chút suy nghĩ khác người một chút mà thôi.

Sau khi biết Nghiêm Ngạn học được rất nhiều võ công, Hướng Vân Thâm cũng không cuốn lấy hắn bắt hắn phải tỷ thí hay luận bàn cái gì giống võ lâm minh chủ Tông Trạch. Hướng Vân Thâm cảm thấy hứng thú với hắn, chỉ là sai người dâng lên mỹ thực, trời rét đưa áo lông cừu, tuyết lớn lại thêm chậu than, lễ ngộ vô cùng đầy đủ, còn thường xuyên làm cho hắn “Kinh hi”.

Ngay từ đầu, Hướng Vân Thâm đã đưa lên cho hắn một tá mỹ nam thuần một sắc tuần tú xinh đẹp.

Nghiêm Ngạn lắc đầu, nói khẩu vị của hắn không tốt như vậy, mời giáo chủ đại nhân cứ giữ lại, từ từ mà dùng.

Kế tiếp, Hướng Vân Thâm lại đưa lên cho hắn một tá mỹ nhân quốc sắc thiên hương, dáng người lung linh, kiều diễm như hoa.

Nghiêm Ngạn tiếp tục phe phẩy đầu, nói hoa nhà không xuất tường, nghiệp lớn xuất tường này cứ để anh hùng khác làm thôi.

Thế là, Hướng Vân Thâm đổi lại, tặng hắn vàng bạc châu báu.

Ánh mắt Nghiêm Ngạn thiếu chút nữa đã bị lé xệ. Trước mặt Hướng Vân Thâm, mặt hắn không hề đổi sắc thu hết toàn bộ, còn thuận tiện nhờ người giúp hắn đóng gói. Sau đó nói với Hướng Vân Thâm, mặc dù hắn không thể ở lại lâu dài, nhưng sau này nếu có thiếu tiền hoặc muốn tránh sự phân tranh trong giang hồ, có lẽ hắn sẽ cùng gia quyến lên tổng đàn ma giáo ở nhờ vài ngày.

Vốn tưởng làm vậy sẽ chọc trúng lông mao của Hướng Vân Thâm, không ngờ Hướng Vân Thâm lại chẳng hề hờn giận chút nào, còn ngửa mặt lên trời cười dài một hồi. Lập tức sai người dựng lên một tòa tiểu biệt cung ở ngay phía sau tổng đàn, để sau này Nghiêm Ngạn đến có cái mà ở.

Thấy chưa, Hướng Vân Thâm đâu phải là gã điên giống như lời Hàn Băng nói đâu.

Chỉ là có chút không bình thường mà thôi.

Sợ Vân Nông ở nhà đợi sẽ lo lắng nhiều lắm, cho nên Nghiêm Ngạn dù ăn ở rất thoải mái, vẫn không thể không cáo biệt Hướng Vân Thâm, lên đường rời khỏi tổng đàn ma giáo.

Có ăn có uống lại có của mang về, hần chờ không kịp, chỉ muốn nói cho Vân Nông biết ngay. Sau Long Hạng và Hàn Băng, hần lại kết giao với một bằng hữu không xem như bằng hữu, lại còn rất không giống người thường.

Nhưng Nghiêm Ngạn cũng chẳng giữ được tâm tình tốt đó bao lâu. Khi hần chỉ còn cách nhà có mấy ngày đường, đi ngang qua một ngôi miếu hương khói thịnh vượng dưới chân núi thì gặp một chiếc kiệu nhỏ của quan gia bị vài tên cướp chặn đường. Đám nha hoàn đi theo cỗ kiệu cùng nhóm bà tử đang ôm quần lấy nhau thét lên chói tai.

“Có ai không, cứu mạng a!”

Cỗ kiệu quan gia cùng lăm cũng chỉ cách Nghiêm Ngạn mười bước, hần vẫn làm như không thấy, cứ thế bước qua.

“Tráng sĩ, mau mau cứu tiểu thư nhà ta với...” Một nha hoàn mắt sắc lao ra khỏi đám người, chạy thẳng về phía Nghiêm Ngạn, thất thanh kêu gọi.

Nghiêm Ngạn rõ ràng vẫn bỏ mặc.

“Người, người...” Nàng chán nản nhảy tới trước mặt hần, chỉ vào hần tức giận mắng: “Tiểu thư nhà ta là cháu gái bên ngoại của Liễu thứ sử đó nha, sao người có thể thấy chết mà không cứu được?” Không biết lớn nhỏ, cũng không ngẫm lại đây chính là cơ hội cho kẻ thảo dân vô danh như hần có thể đạt được vinh hoa phú quý vô cùng!

Nghiêm Ngạn mặt không chút thay đổi, bước vòng qua cô ta.

Cho dù cứu người thì sẽ thế nào? Sau đó có ai đến trả tiền cho hần đâu. Những việc cứu người này hần sẽ không làm, bởi vì Vân Nông đã từng nói, không có việc gì thì đừng cứu người lung tung, đỡ phải cứu tới cứu lui cứu thành oan.

Mà điều hần hướng đến, chính là làm một phu quân tốt, thừa hành tất cả ý chỉ của phu nhân.

Mất thấy người cứu mạng duy nhất cứ vậy rời đi, tiểu nha hoàn được phái tới ngăn đón người cứu mạng liền dứt khoát túm chặt lấy ống tay áo Nghiêm Ngạn, quay đầu hướng về đám cướp đang chuẩn bị công kích kia mà quát lớn.

“Mau thả tiểu thư nhà ta ra. Nếu không, cô gia nhà ta sẽ giết các người!”

Có làm hay không ... Vậy cũng được hả?

Bất ngờ bị cuốn vào một sự kiện bên đường, tâm tình Nghiêm Ngạn rất ác liệt. Đám đạo tặc không chuyên kia nghe thấy tiếng quát đầy kích động của nha hoàn nọ, lập tức đổi hướng đao kiếm, nhằm thẳng về phía Nghiêm Ngạn mà xông tới. Còn nha hoàn đã kéo hần xuống nước, thấy bọn cướp nhất loạt xông đến, lập tức bỏ tay áo hần ra, núp sang một bên nhìn hần. Trên mặt còn lộ vẻ ‘đây là cơ hội tạo hóa ban cho người’ nữa chứ.

Nghiêm Ngạn chẳng hề muốn nhúc nhích, lại càng không muốn thành toàn cho tâm ý của nha hoàn kia. Hần thoáng giơ một tay lên, trước khi đao kiếm sắp chém đến đã dùng thủ pháp cách không điểm huyệt ngăn trở đám đạo tặc tìm kiếm đối tượng kia. Ngay sau đó, hần liền xoay người tiếp tục con đường của mình. Trong lòng cũng đang tính toán xem tiếp theo nên nghỉ chân ở đâu. Hần nhất định phải mua một con ngựa tốt, đỡ phải bị phiền toái bỏ lên người một lần nữa.

Thấy hần chỉ cần khoát tay một cái đã giải quyết xong đám đạo tặc, nha hoàn lập tức sáng mắt, sửa đổi thái độ khinh tiết đối với hần lúc trước, bước nhanh đi lên gắt gao bám trụ cánh tay của võ lâm cao thủ trước mắt, nhất định không buông.

“Đợi chút, đại hiệp, người không được đi —— “

“Buông ra.” Nghiêm Ngạn dễ dàng tránh khỏi nàng.

“Chậm đã, tiểu thư nhà ta có chuyện muốn nói với người.” Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, cực lực đứng chặn trước mặt hần, tranh thủ thời gian chờ tiểu thư nhà mình sớm đã ra khỏi kiệu, đi tới.

“Đa tạ tráng sĩ...” Thiên kim tiểu thư vừa được cứu vớt, đi tới trước mặt hần khom thân hình mảnh mai, nhìn hần cúi đầu, “Ta họ Sở, không biết đại danh của tráng sĩ là?”

Nghiêm Ngạn đá đầu bước đi, “Không nói với người.”

“...”

“Đợi một chút, tiểu thư nhà ta còn muốn nói ra suy nghĩ của mình!” Tận trung với cương vị công tác, nha hoàn lúc này trực tiếp nhảy lên ôm cứng lấy hai chân hần.

“Nếu không có tráng sĩ cứu giúp, có lẽ tính mạng của ta đã nguy rồi. Đại ân đại đức này không biết phải đền đáp thế nào, ta...” Mỹ nhân nói đến đây, trên mặt liền bay lên mấy đóa mây đỏ, thẹn thùng vô hạn, lấy khăn thêu lên che mặt, “Ta nguyện lấy thân báo đáp.”

Nghiêm Ngạn không khách khí, hất nguyên bồn nước lạnh vào người nàng, “Không cần.”

“Tráng sĩ, người...” Nàng ngẩn ra, đôi mắt đẹp không biết làm sao cứ chớp chớp.

“Ta đã thành thân.” Hần vừa nói rất ngắn gọn vừa bước đi.

“Ta, ta không ngại chuyện hai nữ chung hưởng một chồng...” Thấy hần lại muốn đi, vị thiên kim kia liền kích động đuổi theo phía sau hần, nói với theo.

Hần hung tợn xoay người, trừng mắt nhìn nàng “Ta rất để ý.” Đùa giỡn cái gì vậy hả?

“Vì... vì sao?” Nàng co rúm người lại, cắn môi, bộ dáng vô cùng điềm đạm đáng yêu.

“Người rất vướng bận.” Hần mới tân hôn mà, vì sao hần phải làm cho trong nhà lại có thêm một nhân tố gây trở ngại hần cùng Vân Nông tương thân tương ái chứ? Trong nhà đã có quá nhiều khách trọ phiền phức lắm rồi.

“Khoan đã, tráng sĩ... Tráng sĩ, đợi ta với!” Mỹ nhân ủy khuất, mắt lệ lưng tròng long lanh trong hốc mắt. Nhưng Nghiêm Ngạn đã xoay người bước đi từ lâu rồi.

Bất ngờ bị hai chủ tớ kia chặn đường làm cho tâm tình của Nghiêm Ngạn kém hần. Đến tối, rốt cuộc cũng đến được một trấn nhỏ. Khi hần đi đến một gian khách điểm (khách sạn) duy nhất trên trấn, vừa bước vào quán đã nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen mắt, cũng vừa vịn giáp mặt với hần.

Nghiêm Ngạn kinh ngạc nhìn bộ dáng chật vật của Long Hạng.

“Sao người lại ở đây?” Hần không phải đi đưa ngọc quyết cho Tông Trạch sao? Vì sao lại chạy lung tung đến nơi này?

“Trên đường đi, không cẩn thận bị kẻ thù cũ lừa, cho nên trì hoãn một chút.” Long Hạng vừa nói vừa đi lên lầu, “Người thì sao? Vì sao còn chưa về trang?”

“Ta là vì —— “

“Tráng sĩ!” Âm thanh kêu gọi vô cùng quen tai, từ dưới đại sảnh khách điểm lại truyền đến.

Long Hạng lười biếng hỏi: “Kêu ai vậy?” Mười lữ khách trong khách điểm, có đến chín người đều được gọi là tráng sĩ.

Nghiêm Ngạn vốn có khuôn mặt khuyết thiếu biểu tình, giờ phút này nhìn qua càng không có lấy nửa điểm độ ấm.

“Không phải là... Gọi người đấy chứ?” Trong khách điểm không có ai thừa nhận, mà bộ dáng Nghiêm Ngạn nhìn qua lại có chút cổ quái. Long Hạng không khỏi bất ngờ, hỏi.

“Tráng sĩ, tiểu thư nhà ta mời ngài xuống lầu gặp mặt!” Tiểu nha hoàn mà Nghiêm Ngạn rất muốn bóp chết ấy lại tựa như hiện ra từ cơn ác mộng, ở phía dưới thang lầu lớn tiếng kêu gọi.

Ngay sau đó, Sở thiên kim tay cầm khăn thêu, vẻ mặt thản nhiên như trước, cũng vừa xấu hổ vừa khiếp sợ khẽ gọi Nghiêm Ngạn.

Long Hạng ngơ ngác há hốc miệng. “Nghiêm tiểu tử, ngươi có vận đào hoa từ khi nào vậy?” Nếu để Vân Nông biết được, xem hắn có bị lột da hay không.

“Ta bị buộc phải cứu ả.” Giọng nói của Nghiêm Ngạn lạnh băng băng.

“Sau đó nàng ta kiên trì lấy thân báo đáp?”

Chờ một lúc lâu cũng không thấy người trên lầu chuyển bước, Sở thiên kim nói rộng đôi tròng mắt lóng lánh nước, không thể tin được hắn lại nhẫn tâm như vậy.

“Tráng sĩ, ta...”

Ta cái đầu nhà ngươi.

Đã chịu không nổi nữa, Nghiêm Ngạn không nhiều lời dông dài, trực tiếp xuất chiêu cách không điểm huyết tiêu diệt tạp âm, đỡ phải bị nàng tiếp tục dùng mấy lời buồn nôn giết hại đôi tai của hắn. Tiếp theo, hắn hất cằm về phía nha đầu đang đứng gốc tại chỗ.

“Đưa ả cút đi.”

Nhìn ánh mắt ghét bỏ của Nghiêm Ngạn, Sở thiên kim bị điểm trúng huyết cam, châu lệ trong hốc mắt rớt cuộc nhìn không được ồ ồ tuôn chảy. Khi mọi người trong khách điểm đều nhìn về phía nàng, nàng lấy ống tay áo che mặt, vừa khóc vừa bỏ chạy ra ngoài.

“Tiểu thư!”

Long Hạng lạnh lùng nói: “Oa, sẽ không bỏ qua cho ngươi đơn giản như vậy chứ?”

Nói thì chậm, diễn biến rất nhanh. Bên ngoài khách điểm quả nhiên truyền đến từng trận than khóc kể lể.

“Ô ô, Cữu lão gia...” Nha hoàn bên ngoài trực tiếp cáo trạng với ngọn núi chống lưng vừa tới, “Tiểu thư nàng, nàng...”

Trong khi Long Hạng cùng Nghiêm Ngạn còn đang đưa mắt nhìn nhau, không biết người đến rốt cuộc là ai thì bên ngoài lập tức truyền đến tiếng hét to giận dữ của một nam tử trung niên.

“Buồn cười!”

Chẳng lâu sau, bên ngoài khách điểm truyền đến tiếng bước chân đều nhịp thật mạnh. Hai người bọn họ nghi hoặc đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Chỉ thấy có rất nhiều quan binh chẳng rõ ở đâu ra, vũ khí giơ cao, rậm rạp vây kín chung quanh khách điểm. Còn nha hoàn nọ thì đang kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn bọn họ, rất có ý tứ hàm xúc ‘Cho dù công phu của ngươi cao đến đâu cũng có chạy đằng trời’.

“Long Hạng, cái miệng ngươi đúng là quạ đen!”

Đảo mắt đã là rét đậm, sơn trang mà Nghiêm Ngạn mua ở trên ngọn núi này tựa như một viên trân châu bị giấu trong tuyết. Cho dù nhìn kỹ thế nào cũng thật khó tìm ra nó giữa núi rừng nhiễm đầy sương tuyết như hiện nay. Nó có thể độc lập ở ngoài giang hồ, không chịu một chút quấy rầy nào của những kẻ tham lam bên ngoài.

Nhưng chốn này mặc dù tốt thật, nhưng trên trời có ngàn vạn hạt tuyết phát phơ, nhân gian cũng có tương tư đầy bụng.

“Ngươi đừng nóng lòng, Nghiêm Ngạn có lẽ đang trên đường trì hoãn. Hắn có thể chiếm một trong ba vị trí đứng đầu bảng phong cũng không phải là hư danh đâu.” Hàn Băng thấy Vân Nông đứng ở trong viện từ sáng sớm, bèn ra đứng bên cạnh nàng an ủi.

Nàng cúi đầu, “Đã mấy ngày rồi, huynh ấy có thể trì hoãn cái gì?”

Hàn Băng thật không quen thấy Vân Nông như vậy. Nhớ lại đáy mắt cô đơn của nàng mấy ngày nay, cảm giác có lỗi trong lòng hắn không khỏi lại tăng ột chút.

“Hay là như vậy đi. Ta xuống núi xem thử, nói không chừng gặp hán ngay trên đường cũng nên.” Tốt xấu gì Nghiêm Ngạn cũng là vì hán mới phải ở lại tổng đàn ma giáo.

Vân Nông không nói gì, mà Hàn Băng cũng không chờ nàng đáp ứng, liền dẫm lên nền tuyết thật dày trong viện mà đi. Không biết lại đứng trong viện bao lâu, bông tuyết hiếm khi ngừng rơi, lại từ phía chân trời hạ xuống, lập tức đã phủ lấp tất cả dấu chân của Hàn Băng.

Nàng khom người đào một đống tuyết mới, đặt nó vào lòng bàn tay, ngắm nghía nó hòa tan trước nhiệt độ cơ thể của nàng, bất lực chống cự, tựa như cội lòng của nàng.

Trong những ngày chờ đợi mỏi mòn, nàng có thêm rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Dĩ vãng luôn nhồi nhét vào đầu óc nàng những suy nghĩ vẩn vơ. Nàng cũng chẳng nghĩ nhiều về những việc vặt phức tạp cùng ân oán giang hồ. Nàng chỉ thầm nghĩ đến một người vẫn còn chậm chạp chưa trở về nhà.

Có lẽ chính vì ngày ngày đêm đêm suy nghĩ về hán quá nhiều, nàng mới hiểu được, tình cảm giống như những hạt cát trong sa mạc, trải qua tích lũy quanh năm suốt tháng mới thành.

Mà tình yêu cũng vậy. Từ lúc nàng còn không rõ là bao giờ, nó đã như những hạt cát chồng chất tích tụ trong đầu trong trái tim nàng. Bởi vậy, yêu thương Nghiêm Ngạn là một chuyện vô cùng tự nhiên. Cũng bởi vì nó quá mức đương nhiên, cho nên nàng mới không hề cảm nhận được một cách sâu sắc mà thôi.

Trước kia khi Nghiêm Ngạn rời nhà đi làm nhiệm vụ, nàng chưa bao giờ từng nhớ hán giống như lúc này, cũng chưa bao giờ không có lúc nào là không lo lắng cho an nguy của hán như lúc này. Mỗi đêm, cứ nghĩ đến khả năng hán ở ma giáo gặp phải bất trắc gì, nàng liền cảm thấy giống như có người đang chém từng nhát dao vào cổ mình, ngứa lên từng tắc da thịt, còn không để nàng kịp há mồm kêu lên đau đớn.

Lâu dài cho tới nay, nàng tự nhận vẫn đều là nàng túng hán, quản hán. Nhưng suốt ngày ngồi trong trang trên ngọn núi này, nhớ lại những khi Nghiêm Ngạn phải ra ngoài dùng mạng giao tranh, nàng phát hiện, hán đã vì nuông chiều nàng, thương yêu nàng mà chưa bao giờ để nàng phải dính nhảm nửa phần mưa gió bên ngoài.

Nếu hán trở về, nàng nhất định phải buộc hán luyện thêm mấy bản bí tịch nữa. Nếu hán có thể bình yên vô sự, nàng sẽ để hán tiếp tục giấc mộng nàng dâu của mình, sau này sẽ không bao giờ ngăn cản những trò giả vờ ngớ ngẩn của hán nữa. Nếu hán có thể lại đứng trước mặt nàng, nhìn vào mắt nàng, đến lúc đó, nàng sẽ thành thật nói với hán, nàng cũng thích hán từ rất lâu, rất lâu, rất lâu...

Nàng giả thiết nhiều như vậy, nhưng nàng cũng hiểu được, từ ‘Nếu’ lúc này, là một từ tịch mịch và đau đớn nhường nào.

Dĩ nhiên khi tích tụ đến đỉnh điểm, những giọt lệ đã không còn cách nào giữ được, rớt cuộc tràn ra hốc mắt, lặng lẽ rơi xuống. Vân Nông ngồi xồm xuống, chôn mặt trong lòng bàn tay, lặng lẽ khóc lóc thảm thiết.

“Tiểu Nông?”

Đội nặng đội sương gấp gấp trở về, Nghiêm Ngạn vừa vọt vào khoảng sân phía trước đại sảnh đã thấy Vân Nông thu tròn người lại run rẩy trong tuyết. Hán vội vàng chạy đến, ngồi xồm xuống trước mặt nàng, mở hai bàn tay nàng ra, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhòa nước mắt của nàng.

“Sao lại khóc?” Bất chấp tuyết lạnh, Nghiêm Ngạn vội vàng ngồi xuống đất, kéo nàng vào lòng nhẹ nhàng vỗ về.

Vân Nông kinh ngạc nhìn người mới vừa rồi vẫn chỉ là hình ảnh ở trong tâm trí, sau một lúc lâu, rời khỏi tưởng niệm, nàng cũng không có cách nào che giấu.

“... Sao bây giờ chàng mới về?” Nàng khó cầm được lòng mình, nhào vào lòng hán mà lên tiếng khóc lớn.

Đã rất nhiều năm rồi Nghiêm Ngạn không thấy nàng khóc lớn như vậy, nhất thời tay chân hoảng loạn.

“Đừng khóc...” Hán mở miệng nói xong, lại tiếp tục trấn an, tiếp tục lau nước mắt, “Đừng khóc, Tiểu Nông đừng khóc...”

“Thiếp cứ khóc!”

Nghiêm Ngạn không biết phải làm sao với nàng bây giờ. Dĩ hơn nửa ngày cũng không thấy nàng thu lệ, hần đành phải ôm nàng hôn nàng, hôn mãi cho đến khi nàng nín khóc mới thôi.

“Nàng nhìn đi, ta thật không sao mà...” Thấy nàng vẫn còn sụt sịt cái mũi, hần lúi kéo tay nàng đặt lên người mình, “Bằng không nàng sờ đi, một sợi tóc ta cũng không thiếu.”

Vân Nông lặng lẽ nhìn hần. Trên hàng mi dày thật dài của nàng, còn đọng một giọt lệ thanh.

“Thật không có sao mà, ta đã bình an trở về.” Hần thở dài, cúi người hôn lên khóe mắt đầm lệ của nàng.

Nàng thì thảo oán giận, “Vì sao muộn thế mới về?”

Sắc mặt Nghiêm Ngạn cứng đờ, “Trên đường, đụng phải vài việc nhỏ...”

“Việc nhỏ nào?” Nàng sâu sắc nhận thấy hần có chút dị trạng.

“Ách... Chỉ là việc vặt không đáng nhắc đến.” Gia hòa vạn sự hưng mới là quan trọng.

Thật đáng tiếc, Long Hạng chính là do ông trời cố ý phái tới để kéo chân hần.

“Nghiêm tiểu tử, ngươi làm huynh đệ kiểu gì vậy? Dám để cho vi huynh phải thay người thu dọn vụn đào hoa!”

Long Hạng thở phì phò đi vào trong viện, húc đầu một câu khiến cho chuyện mà Nghiêm Ngạn muốn giấu diếm lập tức phải hiện nguyên hình.

Hàn Băng cũng chạy theo vào, mặc dù muốn bịt cái miệng rộng của Long Hạng lại nhưng động tác lại quá chậm.

“Hần nói gì vậy?” Vân Nông hơi hơi nheo mắt lại, sửa đổi bộ dáng khóc lóc nhu nhược, đáy mắt thoáng chốc tràn ngập ánh sáng nguy hiểm.

Nghiêm Ngạn liêu mạng lắc đầu, “Không đúng không đúng, tuyệt đối không phải như nàng nghĩ đâu...”

“Huynh ra ngoài trêu chọc nữ nhân khác?” Được lắm, nàng ở nhà lo lắng cho chuyện sống chết của hần, quần vì hần khóc vì hần. Hần lại dám ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?

Hần vội vàng giải thích, “Trong lòng ta chỉ có một mình nàng mà thôi!”

Vân Nông không hề tin tưởng một chữ nào của hần, đẩy hần ra sau, trực tiếp hỏi tên còn lại từng tham dự vào quá trình.

“Long Hạng, ngươi nói.”

“Ách, ta phải vào nhà vệ sinh gấp, rất gấp, gấp vô cùng...” Long Hạng cũng biết hần chọc trúng tổ ong vò vẽ rồi. Vì tránh gió bão, một chút phong phạm đại hiệp cũng chẳng cần.

Nàng lại hỏi: “Hàn Băng?”

“Nghe Long Hạng nói, trên đường Nghiêm Ngạn trở về từng cứu một cô gái.” Hàn Băng vừa lui ra khỏi sân, liếc mắt nhìn Long Hạng đang trốn sau bờ tường không đi, lựa chọn ăn ngay nói thật.

“Sau đó?”

“Nữ nhân kia kiên trì muốn lấy thân báo đáp.”

“Còn ta kiên quyết thi ân không cần báo đáp!” Nghiêm Ngạn nhảy ra chứng minh trong sạch.

Hàn Băng tiếp tục thuật lại: “Nghe nói cậu của nữ nhân kia là một đại quan...”

“Nói tiếp đi.”

“Sau khi bị Nghiêm Ngạn cự tuyệt, nữ nhân kia khóc suốt muốn cậu nàng thay nàng làm chủ. Vì thế, cậu nàng liền phái tới hơn một trăm tên quan binh, vây quanh khách điểm mà Nghiêm Ngạn đang ở. Bọn họ tồn không ít thời gian mới phá được vòng vây.” Thì ra, cứu người thật sự sẽ rất oan, may sao hần cho tới bây giờ cũng chưa từng hành hiệp trượng nghĩa.

“Làm hại chúng ta thiếu chút nữa đã ăn cho đủ...” Long Hạng vụng trộm nhô đầu ra khỏi bờ tường, thêm vào.

Nàng có chút tò mò, “Vậy các ngươi thoát thân thế nào?”

“Chúng ta cái gì chứ?” Long Hạng hờn hển chỉ vào chop mũi Nghiêm Ngạn, “Tên tiểu tử kia lúc sắp phá vây lại quân pháp bắt vị thân, bỏ lại mình ta, biến ta thành đệm lưng đi thay hấn chắn vận đào hoa!”

Còn có chiêu này nữa a!

“... Chấn thế nào?” Vân Nông trầm ngâm trong chốc lát, rất tò mò muốn biết diễn biến tiếp theo phát triển thế nào.

“Còn phải nói sao, bọn họ đổi lại, đuổi theo ta chứ sao nữa!” Bị truy đuổi đến mức tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần, Long Hạng một tay che ngựa lên án, “Đạo này nữ nhân đều dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy sao?” Cho dù hấn ngày thường so với Nghiêm Ngạn thì tuần tú hơn một chút, nhưng có cần phải truy đuổi hấn như sói như hổ vậy không?

Sợ nàng vẫn không tin, Nghiêm Ngạn nóng vội nhìn thần sắc lạnh lùng như trước của nàng.

“Tiểu Nông, ta vô tội thật mà...”

Nàng chậm rãi miết ánh mắt đến khuôn mặt hấn, không nói cũng chẳng nhúc nhích, chỉ chăm chú quan sát hấn.

“Tiểu Nông?”

Vân Nông cời giầy thêu, quất thẳng vào lồng ngực hấn, “Ta cho huynh cứu người này! Ta cho huynh tùy tiện cứu người lung tung này! Xem huynh lần tới còn dám tùy tiện cứu mấy nữ nhân lai lịch không rõ nữa không!”

Im lặng để mặc cho nàng đánh, ban đầu Nghiêm Ngạn cũng không dám tin nhìn hành động của nàng. Sau đó, từng chút một càng không thể khắc chế được ý cười đang không ngừng mở rộng trên khuôn mặt hấn. Niềm sung sướng vô hạn bành trướng trong suy nghĩ của hấn. Hấn vui vẻ cảm thụ Vân Nông vừa đánh vừa mắng, còn mình là nạn nhân mà lại cười như một đứa ngốc.

“Huynh còn cười?” Đánh đến không còn sức lực, Vân Nông lửa giận bùng bùng hỏi.

Dạy hấn làm sao mà không vui được đây?

Cho dù bọn hấn đã thành thân, nhưng trước sau hấn vẫn không thể xác định được nàng có thương hấn hấn không. Đến nay, lòng của hấn cuối cùng đã kiên định.

“Tiểu Nông...” Nàng rút cuộc đã biết mùi dấm chua rồi, không phải chứng minh nàng cũng yêu hấn sao?

“Lúc này, huynh gọi thế nào cũng không dùng được!” Vân Nông không cho Nghiêm Ngạn tiếp tục sung sướng hôn lên mặt nàng.

Hàn Băng đưa tay ra đẩy Long Hạng vẫn đang đứng gốc ở bờ tường mà nhìn.

“Đi thôi.” Vợ chồng người ta xử lý việc nhà, hấn còn ở lại đây làm núi giả sao?

Long Hạng còn chưa đã nghiền, “Nhìn lên một chút nữa đi, bằng không ta rất lỗ vốn...”

Bị miếng da trâu dính chặt vào người, Vân Nông không chịu nổi sự vùi vĩnh không nhéo của Nghiêm Ngạn, chẳng bao lâu đã bị hấn ôm hôn, âu yếm đến nỗi cơn tức cũng tiêu đi hơn phân nửa.

“Nói, nữ nhân kia rốt cuộc coi trọng chàng ở điểm nào nhất?” Nàng không cam lòng vỗ ngực hấn hỏi.

Nghiêm Ngạn hơi giật mình, lắc đầu. “Không biết.”

Đáng giận, rõ ràng ngày thường đã không được tốt lắm, vì sao còn có người muốn cướp?

Nàng kéo cánh tay hấn, “Đi!”

“Đi đâu?”

“Sinh đứa nhỏ.” Chiếu theo tình huống này, xem ra, chỉ giữ chân người là không đủ, còn phải chặt chẽ đóng thuyền mới được.

“Hả?” Hắc kinh hỉ đến nỗi không thể nhúc nhích bước chân.

Nàng hung hăng hỏi: “Chàng không muốn ư?”

“Không có không có, ta tuyệt đối phối hợp!” Nghiêm Ngạn mặt mày hớn hở, ôm lấy thắt lưng nàng, kích động dùng khinh công bay thẳng vào chủ viện của bọn họ.

Bọn họ đi rồi, khoảng sân không có một bóng người, lặng ngắt như tờ. Bên ngoài vẫn còn hai gã khách trọ chờ đợi.

“... Đây, cái gì đứa nhỏ, cái gì a?” Khóe miệng Long Hạng hơi hơi run rẩy.

“... Tất cả đều là mấu chốt, bọn họ còn có tâm tình tiến hành tạo nhân đại kế?” Hàn Băng chỉ cảm thấy mình lãng phí mất nửa ngày an ủi nàng không công.

Hoàn toàn không để ý đến bọn họ sẽ nghĩ thế nào về hai vợ chồng họ. Lần này, hiển nhiên đã tiết chế rất nhiều so với hành động vĩ đại trong đêm tân hôn lần trước, chỉ đóng cửa phòng có một ngày thôi. Mà ngay trong ngày hôm đó, Đào Thất cũng hoàn thành nhiệm vụ, trở về sơn trang.

Bốn gã sát thủ lại đoàn tụ trong đại sảnh, nghe Vân Nông ban bố bước tiếp theo của kế hoạch. Sau đó, mọi người bao gồm cả Nghiêm Ngạn, đều bất ngờ nhìn Vân Nông đã quyết tâm muốn mua sát thủ.

“Thật sự phải làm như vậy sao?” Nghiêm Ngạn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, không nghĩ tới nàng cũng đặt thù riêng của hắc ở trong lòng nhiều năm như vậy.

“Ừm.”

“Người tính trả thù lao cho chúng ta như thế nào?” Hàn Băng hiển nhiên trấn định hơn so với những người khác. Vì hắc còn rảnh rỗi làm bộ làm tịch, “Đừng quên, giá trị con người của chúng ta rất cao quý.” Lúc này, đã đến phiên nàng có việc cầu đến bọn họ rồi đây.

Vân Nông cũng không ngại vẻ phịch phịch của hắc, tùy ý cho hắc sỉ diện. Sau một lúc lâu, nàng bình thản lấy ra ba bộ bí tịch trân quý, đặt lên bàn.

“Đến đây đi, mọi người cùng qua xem một chút đi.”

Nghiêm Ngạn nhìn thoáng qua, “Hả, mấy quyển này ta chưa từng luyện qua?” Có cá lọt lưới?

Ba vị sát thủ khác, sau khi đi tới bên bàn nhìn rõ những vật bày trên đó xong, nhất thời đại sảnh như muốn nổ tung.

“Người có kiếm phổ gia truyền của nhà ta!” Long Hạng gắt gao chụp lấy quyển bí tịch nghe nói mười mấy năm trước đã bị hủy bởi Chúc Dung.

“... Đây không phải là quyển tiên phổ mà vài năm trước đã bị cha ta dùng làm tiền thưởng trao đổi rồi sao?” Đào Thất đầu óc u mê, không ngờ bảo bối năm đó đã hại hắc khóc đến khô cả hai hốc mắt còn có thể trở lại với mình.

Giọng nói của Hàn Băng đặc lại, hỏi: “Đạo phổ thất truyền nhiều năm của tổ tiên nhà ta, vì sao lại ở trong tay người?”

“Mua.” Vân Nông làm như không có việc gì, đáp.

Mua...

Mua?

Bộ nàng ra chợ bán thức ăn mua đồ ăn sao? Mấy quyển này cũng đâu phải tùy tiện cứ có tiền là có thể mua được.

Nghiêm Ngạn đã sớm tập mãi thành thói quen, “Nàng vẫn thường mua.”

“Mua về làm gì?” Ba người đều hung hăng trừng mắt nhìn hai vợ chồng quý dị này.

“Cho ta luyện.” Nghiêm Ngạn xưa nay chính là nghe lời làm theo, “Nàng nói luyện càng nhiều càng tốt.”

Nếu nàng thường mua, mà hắn lại thường luyện. Như vậy võ công của hắn...

“Nói, người đã từng tập qua mấy bộ đao pháp kiếm pháp rồi?” Đã được chứng kiến thực lực của hắn, Hàn Băng rốt cuộc có cơ hội tìm hiểu một chút.

Hắn thành thật trả lời, “Không đếm được.”

“Vậy những năm gần đây, vì sao người vẫn chỉ là sát thủ thám hoa trên bảng phong mà thôi?” Long Hạng còn tưởng rằng hắn cũng chỉ cái tên Đệ Tam đi buôn không thích mang công cụ.

Nghiêm Ngạn thản nhiên nói: “Tiểu Nồng nói người sợ nổi danh heo sợ béo, phải biết khiêm tốn.”

Ba gã sát thủ chiếm ba thứ hạng cao nhất trên bảng phong nhiều năm qua, giờ phút này trên mặt đều lần lượt hiện lên mấy chữ ‘Ta muốn đánh người’, ‘Ta muốn cắn người’.

“Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, ba bản bí tịch này sẽ thuộc về các người.” Sau khi buông mồi nghiện ra câu bọn họ, Vân Nồng mỉm cười thản nhiên hỏi: “Thế nào? Ba vị đại hiệp cao quý?”

Long Hạng dù chết cũng không muốn mất bí tịch, “Ta làm!”

“Bảo bối của ta...” Đào Thất vẫn đang khóc ròng, nước mắt lưng tròng.

“... Gian thương.” Hàn Băng thản nhiên vì nàng rút ra kết luận.

Trên giang hồ, đã lâu rồi không náo nhiệt như vậy.

Giữa mùa đông rét mướt, trên giang hồ dấy lên một trận tầm bảo ngọc Côn Luân, tựa như một hòn đá bị ném xuống hồ nước, tạo thành một vòng lại một vòng sóng nước.

Theo tin tức được hé lộ từ đệ tử của phái Mộ Thành, đương kim tứ đại sát thủ lần lượt trùng hợp có được bốn khối ngọc quyết. Mà bốn khối ngọc quyết này chính là kết quả hợp tác giữa Mộ Thành phái cùng mệnh quan triều đình Ninh Lang thứ sử. Bọn họ để cho tứ đại sát thủ lần lượt có được ngọc quyết, chính là vì muốn giá họa cho bọn họ, lại mượn tay của những kẻ tầm bảo để tiến thêm một bước, diệt trừ bốn người này.

Thế nhưng, tứ đại sát thủ lại không chịu nhập cuộc, ngược lại còn sẵn khoải đem bốn khối ngọc quyết vốn có thể kết hợp thành ngọc Côn Luân này lần lượt tặng cho võ lâm minh chủ cùng giáo chủ ma giáo.

Trong khi đa số kẻ tầm bảo còn chưa kịp hết nghi ngờ, võ lâm minh chủ Tông Trạch đã lên tiếng, công bố rộng rãi với giang hồ rằng ngọc quyết là giả, truyền thuyết về ngọc Côn Luân cũng là bịa đặt. Thân là võ lâm minh chủ, hắn không thể ngồi nhìn người trong giang hồ vì một lời dối trá mà liên tục rung chuyển bất an. Hắn đã phát ra lệnh minh chủ, muốn các đại môn phái đốc thúc đệ tử dưới chướng không được làm cho võ lâm náo động nữa.

Ngay sau đó, giáo chủ ma giáo Hướng Vân Thâm cũng phái các giáo đồ đi loan tin trên giang hồ. Hai khối ngọc quyết giả kia đang bị hắn dùng làm vật kê chân bàn ăn. Sau này, ai vì hai khối ngọc quyết kia mà đến làm phiền tứ đại sát thủ, vậy cũng đừng trách sao giáo chủ đại nhân lại mời hắn đến tổng đàn ma giáo uống trà.

Các môn phái đều đang nóng đầu đi tầm bảo, trước hai lời tuyên bố lần lượt được tung ra, đệ tử môn hạ cuối cùng cũng yên tĩnh không dám động. Nhưng sau khi giang hồ bình tĩnh trở lại, bọn họ không hẹn mà cùng nghe được một lời đồn đãi mới.

Nghe nói, bốn khối ngọc quyết giả kia chính là do Mộ Thành phái cùng thứ sử Ninh Lang liên thủ giở trò quỷ. Mục đích chủ yếu của bọn họ là thừa dịp các đại môn phái cùng tứ đại sát thủ lưỡng bại câu thương, làm cho Mộ Thành phái trở thành đại môn phái lớn nhất Trung Nguyên, mở ra một thời đại mới cho Mộ Thành Phái.

Còn thứ sử Ninh Lang, hắn sớm đã có dã tâm giúp triều đình thanh trừ người trong võ lâm, làm tốt công tích trên con đường làm quan của hắn. Bởi vậy, hắn không tiếc dùng tánh mạng của tất cả người trong

giang hồ ra lót đường, chuẩn bị sau khi Mộ Thành phá vỡ khơi mào đại kiếp nạn trong giang hồ, sẽ thừa dịp loạn lạc mà khởi binh tiêu diệt các đại môn phái.

Lời đồn giữa đông truyền xa còn nhanh hơn cả tốc độ rơi của tuyết trắng từ phía chân trời. Chỉ trong vòng có mấy ngày, đã tràn ngập các nơi các góc toàn giang hồ. Bất luận chưởng môn phái Mộ Thành – Mộ Thanh Trì có giải thích thế nào nhưng quan binh truân trú dưới chân núi Mộ Thành đã là bằng chứng liên minh quá rõ ràng, đuổi không đi mời cũng không đi, trực tiếp chứng thực lời đồn đãi này.

Có lẽ là vì chợt dạ, cũng có thể là muốn ra tay chế nhạo trước, không đợi các đại môn phái khởi binh đến núi Mộ Thành, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, các đại môn phái đều lần lượt lọt vào sự đánh lén của đệ tử phái Mộ Thành. Sự kiện này còn càng ngày càng nghiêm trọng. Kết quả là, không có một môn phái nào may mắn thoát khỏi, thành công dẫn phát rất nhiều người tức giận Mộ Thành Phái. Bọn họ không còn biết đến thu tay thế nào, không thèm nhìn đến mệnh lệnh của võ lâm minh chủ, tiếp tục gây sóng gió trên khắp giang hồ.

Ngay khi Mộ Thành phái làm cho võ lâm minh chủ Tông Trạch không thể không ra tay ngăn chặn, Mộ Thành Phái lại có một hành động kinh người.

Đầu của thứ sử Ninh Lãng, vào một ngày tuyết ngừng rơi, liền được treo cao trước cổng Mộ Thành phái.

Có người nói là do Mộ Thanh Trì cùng Ninh Lãng phân chia lợi ích không đều dẫn đến tranh chấp. Có người lại nói Ninh Lãng không muốn duy trì Mộ Thành Phái nữa, cho nên Mộ Thanh Trì liền giết hắn. Lại có người nói Mộ Thanh Trì bất mãn với việc Ninh Lãng trả cho hắn số tiền thấp hơn so với thỏa thuận ban đầu, cho nên Mộ Thanh Trì liền giết hắn...

Đủ loại kiểu dáng đồn đãi, từ chân núi Mộ Thành nhanh chóng lên vào đất giang hồ. Sau cái chết của Ninh Lãng, triều đình đã triệu hồi quân đội đang truân trú tại chân núi Mộ Thành, chuẩn bị về kinh tiếp nhận điều tra. Mộ Thành phái dĩ nhiên đã trở thành kẻ thù chung của võ lâm, đồng thời cũng là mục tiêu của triều đình. Trong lúc các đại môn phái đồng loạt chĩa mũi giáo vào phái Mộ Thành đang chuẩn bị khởi binh, Mộ Thành phái cũng lên lút đóng cửa sơn môn.

Nhưng người trong giang hồ cùng Mộ Thành phái đều không biết, cô nàng lái buôn nho nhỏ Vân Nông đứng bên ngoài chuyện này, trong trận rối loạn này rốt cuộc đã phải bỏn gẫy sát thủ của chúng ta làm gì.

Thời gian này, Long Hạng vẫn luôn mai phục ở nơi phụ cận của các đại môn phái, dịch dung thành trang phục của Mộ Thành phái. Để tránh bị ai nhận ra thân thủ của hắn, lần đầu tiên trong đời hắn quăng kiếm nắm đao, ngậy ngốc dùng đao chọt chọt môn phái nhà này vài nhát lại chọt chọt môn phái nhà kia vài nhát. Sau khi quấy rầy các đại môn phái xong, hắn lại vội vàng đổi địa điểm, chạy sang những môn phái đã được chỉ định khác. Vân Nông còn chưa kêu hắn dừng tay thì hắn vẫn không thể tùy tiện ngồi xuống hít thở lấy một hơi.

Nhiệm vụ của Nghiêm Ngạn đơn giản hơn, dùng kiếm pháp độc môn của Mộ Thành Phái đi giết vài tên nhân sĩ võ lâm quan trọng từ đầu đến cuối đều đứng về phía Mộ Thành Phái hoặc những tên đầu lĩnh trong chuyện tâm bảo. Sau đó, thần không biết quỷ không hay giá họa cho Mộ Thành phái.

Hàn Băng được chọn đi tìm cái tên Ninh Lãng dám can đảm đánh giết giới sát thủ. Hắn cắt đầu Ninh Lãng bêu trước sơn môn của Mộ Thành phái, sau đó liền trở về gian phòng ẩm áp của sơn trang tránh rét.

Đào Thất có vẻ số khổ, phải phát huy đầy đủ bản năng lừa dối của mình. Chẳng những vội vàng đi rải lời đồn, còn phải vội vàng xúi giục các môn phái trả thù Mộ Thành phái. Vân Nông cố tình tung ra rất nhiều tin đồn, hết đợt này lại đến đợt khác, còn thường xuyên gửi bồ câu đưa thư muốn hắn suốt đêm đối mới lời đồn.

Trong cái đêm Mộ Thành phái đóng cửa từ chối tiếp khách, Nghiêm Ngạn cùng Long Hạng (vẫn luôn lo lắng cho hắn) đã đi tới đỉnh núi Mộ Thành.

Sau khi lại bước lên đỉnh núi đã trở nên xa lạ này, rất nhiều chuyện cũ liền xẹt qua đầu Nghiêm Ngạn, nhưng chúng cũng không quá rõ ràng, chỉ như một dấu vết cổ xưa tuy chưa bị gió tuyết cùng mưa sương lau đi nhưng cũng không còn nhận ra được nữa. Đỉnh núi vốn đầy áp chế tử môn phái nhốn nháo, đêm nay lại trầm mặc giống như một quả phụ mới. Đi thẳng một mạch vào bên trong, trên đường cũng không gặp

một đệ tử nào. Nghe Long Hạng nói, ngày mai, mười đại môn phái sẽ đồng loạt lên núi Mộ Thành tấn công Mộ Thành Phái. Bởi vậy, nỗi hoảng sợ đã phủ kín cả tòa sư môn. Từ trước lúc hoàng hôn, đệ tử các viện đã lên bỏ trốn hơn phân nửa. Đến đêm, đám đệ tử bỏ trốn thừa dịp đêm tối để mò xuống núi hết lượt này đến lượt khác. Cho dù chương môn Mộ Thanh Trì đã hạ nghiêm lệnh, nhưng chúng đệ tử vẫn lựa chọn ‘đại nạn đến thì ai nấy tự bay’.

Sau khi đi tới trước đại đường môn phái, đẩy ra cánh cửa điện nặng nề để đi vào bên trong, Nghiêm Ngạn đứng giữa đại đường, đưa mắt nhìn quanh. Trên đại đường trống rỗng đã mất hẳn bóng dáng phồn hoa, cũng chẳng còn đâu phong cảnh xưa cũ. Đệ tử môn phái cùng vô số tân khách cũng chẳng thấy tung tích, chỉ có hơn mười ngọn lửa lẳng lặng thiêu đốt, chiếu kiến xuân thu lên xuống của nhất đại môn phái.

“Người là người phương nào mà lại dám xông vào Mộ Thành phái ta!” Thân là sư đệ của chương môn, Mộ Thanh Tùng vạn lần cũng không nghĩ đến lại có người ngoài quanh mình chính đại xông tới đây vào thời khắc này.

Khốn cùng mất mặt cũng không muốn từ bỏ cơ nghiệp sư môn, chương môn Mộ Thanh Trì cũng từ sau điện đi ra. Hắn cùng với sư đệ cũng không thể dứt bỏ sư môn để xuống núi, cùng nhau nhìn Nghiêm Ngạn với vẻ vô cùng căm tức.

“Người tới là ai, còn không báo danh tính!”

Nghiêm Ngạn phủi những bông tuyết trên người, “Không nói với người.”

“Cái gì?”

“Người không biết ta là ai sao?” Đầu tiên, Nghiêm Ngạn nhìn nhìn Mộ Thanh Trì lạ mặt, sau lại nhìn qua sư thúc Mộ Thanh Tùng năm đó đã bán đứng hắn, “Còn người, đã quên ta là ai rồi sao?”

Hai người bọn họ nói rộng ánh mắt nhìn cho rõ Nghiêm Ngạn, nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ nổi người khách xa lạ trước mặt này là ai, lại càng không biết hắn vì sao lại đến đây giữa đêm tối thế này.

“Nghiêm tiểu tử, ta đã giúp người chuẩn bị thật nhiều công cụ rồi đây, đợi lát nữa người thấy cái nào thuận mắt thì dùng cái đó...” Vừa lên núi đã không biết chạy đi đâu, Long Hạng kích động từ bên kia đại điện chạy đến. Trong lòng còn ôm một đóng gì đó tùy tay nhặt được, chuẩn bị để Nghiêm Ngạn triển khai trào chu đại pháp.

Nghiêm Ngạn lắc lắc cổ, xin miễn nhận lòng tốt của hắn.

“Không cần phiền phức, hôm nay ta muốn đằng hoàng một chút.” Trước mối thù giết em, tốt xấu gì hắn cũng phải đứng đắn một chút.

“Nói vậy là bình thường người rất tùy tiện?”

“Cũng gần như vậy.”

“... Được, tùy người thôi.” Long Hạng ném cái nhìn xem thường rồi tìm một chỗ thật thoải mái ngay tại đại điện, ngồi xuống.

Theo ánh lửa bập bùng trong điện, sau khi nhận ra danh nhân trong giới sát thủ, cả Mộ Thanh Tùng và Mộ Thanh Trì đều ngẩn ra.

“Long Hạng?”

Long Hạng khoát tay, “Đừng hiểu lầm, ta chỉ tới thăm phong thủy của quý phái thôi.”

“Thì ra tiểu tử người cũng là người trong giới sát thủ? Thế nào, muốn đến tìm Mộ Thành phái ta tính số sao?” Mộ Thanh Trì quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Nghiêm Ngạn.

Nghiêm Ngạn không trả lời hắn, tuốt nhuyễn kiếm ra khỏi vỏ. Kiếm xuất ra, quả thật là chiêu thức kiếm pháp cơ bản nhất của Mộ Thành phái.

“Sao người biết kiếm pháp của bốn phái?” Mộ Thanh Trì mạo hiểm né qua một kiếm, cũng rút kiếm ra phản kích.

Mộ Thanh Tùng không cẩn thận đứng trong vòng kiếm khí. Khi Nghiêm Ngạn đột nhiên xoay người sửa đổi mục tiêu, hắn không kịp vận kiếm ngăn cản đã bị kiếm của Nghiêm Ngạn với tốc độ nhanh hơn hắn gấp mấy lần tước bỏ một bên tai. Hắn đau đớn che phần tai đang chảy máu đầm đìa, nhảy ra khỏi vòng kiếm khí, lớn tiếng rống giận với Nghiêm Ngạn.

“Cái đồ vô sỉ nhà ngươi, dám học lén kiếm pháp của bốn phái!”

“Lão già, bộ ngươi tưởng kiếm pháp của Mộ Thành phái đáng giá lắm sao?” Long Hạng ngồi phịch trong ghế chẳng ra dáng ngồi, giọng điệu ngả ngớn. “Bí tịch trong nhà hắn nhiều đến độ có thể bày kín bốn mặt tường, hắn còn cần đi học lén của nhà ngươi sao?”

Nghiêm Ngạn tranh thủ lúc rảnh rồi trả lời hắn. “Cũng không phải không từng học.” Miễn cưỡng học qua một quyển là xong.

Long Hạng cau mày, “Ngươi học nó làm gì?”

“Tiểu Nông nói có thể giết thời gian.” Nhìn xem khuyết điểm trong kiếm pháp của Mộ Thành phái ở đâu cũng tốt.

Lại còn nói là giết thời gian?

“Các ngươi ——” hai người kia bị nhục nhã, nhất thời tức giận vùng kiếm lên tấn công hắn.

“Tiếp theo.” Nghiêm Ngạn rút từ trong người ra một quyển sách cũ ném qua bọn họ.

Sau khi bị một quyển sách từ trong không trung bay thẳng tới phá vỡ chiêu thức, Mộ Thanh Tùng vương tay bắt lấy nó. Trong khi Nghiêm Ngạn thu kiếm đứng bất động, hắn nhìn không được tò mò nhìn quyển sách, rồi sau đó kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

“Đây là...”

“Chiêu thức thứ mười hai trong bộ Vô Lượng kiếm pháp do sư tổ sáng chế...” Mộ Thanh Trì cũng không thể tin nổi bảo vật trấn phái bị người cướp đi từ lâu lại xuất hiện vào lúc này. “Ngươi làm sao có được bí tịch của bốn phái?”

“Người khác tặng.”

“Cái gì?”

“Tặng, bởi vì chẳng đáng giá một văn tiền.” Tiểu Nông nói bản kiếm phổ kia là do Hồng Tiểu tặng cho nàng. Bởi vì Hồng Tiểu không có đức hạnh để đọc, bán cũng bán không xong, cho nên mới cho nàng.

Mộ Thanh Trì thịnh nộ đỏ mắt. “Ngươi dám vũ nhục bốn phái...”

“Vậy thì đã sao?”

Nghiêm Ngạn thản nhiên nói xong, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công thẳng mặt Mộ Thanh Tùng. Một kiếm đánh tung quyển bí tịch trong tay Mộ Thanh Tùng, làm cho nó bay lên phía trên đại điện. Hắn lại vận khinh công nhảy lên không trung, vừa nhảy vừa vận kiếm. Chỉ trong nháy mắt, quyển bí tịch kia đã bị chém ra thành vô số những mảnh hoa giấy bay lượn.

“Dừng mà ——”

Đợi đến khi hai người kia đau lòng đến cực điểm, la hét ầm ĩ khắp điện thì Nghiêm Ngạn đã đáp xuống đất. Trên đường tiếp đất còn xuất một kiếm chém đứt gân tay của Mộ Thanh Tùng. Mộ Thanh Trì đứng bên thấy thế hoảng hốt, bèn xuất kiếm cứu sư đệ trở về.

“Ngươi...” Bị kéo qua nấp ở một bên, Mộ Thanh Tùng oán hận hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Giết ngươi.”

“Ai đã phái ngươi tới.”

“Ngươi đoán xem.” Nghiêm Ngạn xoay người, nín nhịn ý muốn đâm Mộ Thanh Trì mấy kiếm, lại sử dụng một bộ pháp quỷ mị của môn phái khác đi đến trước mặt Mộ Thanh Tùng, một kiếm cắt ngang cổ hắn.

“Sư đệ!”

Nghiêm Ngạn thu kiếm về phòng thủ, một khắc cũng không ngừng nghỉ, đón nhận chiêu kiếm mãnh liệt vừa phóng tới của Mộ Thanh Trì. Kiếm của Mộ Thanh Trì vừa sợ vừa giận, còn kiếm của Nghiêm Ngạn vẫn chưa loạn. Hắn dùng xong loại kiếm pháp này lại lập tức đổi sang loại khác, không cho Mộ Thanh Trì chút thời gian thích ứng cùng nhận biết nào. Kiếm phong lạnh như băng chạy thẳng một đường từ ngực phải xuống đến bụng trái Mộ Thanh Trì.

“Chậm đã, cho dù phải chết, cũng phải để lão phu chết một cách rõ ràng!” Một tay che miệng vết thương nơi ngực bụng, Mộ Thanh Trì thở hổn hển lui về phía sau một đoạn dài, nhìn hắn hô to.

Hắn cười. “Ta lại muốn người chết không rõ ràng.”

“Người ——”

Phản xạ của ánh hào quang sáng rỡ phát ra từ thân kiếm đã trở thành là ấn tượng cuối cùng trong mắt Mộ Thanh Trì. Hai tay hắn không ngừng che máu tươi phun ra từ căn cổ, nhưng rồi cũng phải theo bước sư đệ mà ngã xuống.

Như vậy liền báo xong thù?

Nghiêm Ngạn lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, lấy khăn ra lau vết máu dính trên nhuỷ kiếm.

Sau khi thu hồi nhuỷ kiếm, Nghiêm Ngạn nói không rõ được cảm giác giờ phút này là gì.

Hắn từng nghĩ rằng mình sẽ vĩnh viễn hận hai người kia. Nếu có thể gặp lại bọn họ, nhất định hắn sẽ bắt bọn họ phải ném thử nỗi đau lúc tiểu đệ gặp đao phủ ngoài pháp trường, bắt bọn họ phải trả giá cho tội tham lam năm đó. Nhưng rất kỳ quái là, trước khi chuyện ngọc Côn Luân dẫn phát đến bảo tàng xảy ra, hắn đã có thật nhiều năm không còn nghĩ đến hai người bọn họ nữa. Ngay cả tối nay khi đến đây, hắn cũng chỉ vì muốn hoàn thành nhiệm vụ Vân Nông đã giao à thôi.

Tuy rằng Vân Nông cố ý phái hắn tới đây, để hắn giải trừ mối hận trong lòng, nhưng sau khi giết hai người họ xong hắn lại cảm thấy, cùng lắm hắn cũng chỉ như mới vừa làm xong một vụ mua bán bình thường mà thôi. Hắn không có chút cảm giác vui sướng khi rốt cuộc cũng báo được đại thù. Bởi vì, vết thương sâu đậm từng ghim chặt trong lòng, gây cho hắn nỗi đau đớn khôn cùng ngày nào, sớm đã theo năm tháng thân nhiên trôi đi lúc nào hắn cũng không hay biết.

Bao nhiêu thù, bao nhiêu hận, cũng không thể chống lại thời gian, cũng không thể ngăn được tình yêu nảy nở.

Nhiều năm trước Vân Nông yêu cầu hắn hãy quên đi, đã cho hắn rất nhiều quan tâm cùng yêu thương vô hạn, không những có thể thay thế tất cả mất mát của hắn, mà còn phủ đầy tương lai của hắn.

Tất cả những gì nàng đã làm, tựa như mưa xuân nhẹ nhàng thấm đẫm vạn vật, trầm mặc mà tinh tế, ôn nhu mà lại khó có thể phát hiện. Cho nên, đợi đến khi hắn quay đầu nhìn lại, hắn mới phát hiện, nỗi đau kịch liệt đã bỏ hắn đi xa, rất xa rồi.

Thì ra muốn quên đi, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hắn cứ muốn kiên nhẫn chờ Vân Nông biết được điều này, nhưng nàng lại không nói. Nàng chỉ kéo tay hắn cùng nhau chung sống. Nên vui vẻ hay khổ sở, nên khóc hay cười đều giống như cũ, nàng không muốn hắn vì thù hận mà bỏ phí mấy năm thời gian quý giá vừa qua.

Long Hạng thấy hắn trầm mặc đứng yên tại chỗ một hồi liền đi lên trước, thật cẩn thận nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn.

“Cái kia... Nghiêm tiểu tử, người có khỏe không?”

Nghiêm Ngạn nghĩ nghĩ, sau đó sờ sờ cái bụng.

“Đói bụng rồi.” Thời tiết lạnh lẽo, hắn thèm ăn đồ ăn nóng do Tiểu Nông nấu quá.

“...” Nếu đã lạnh nhạt, sao vừa rồi hắn còn trầm mặc lâu đến vậy?

“Đi thôi, về nhà ăn cơm.” Nghiêm Ngạn vỗ vai hắn, xoay người rời khỏi đại điện trống trải.

Long Hạng đi phía sau, quay đầu liếc mắt nhìn xung quanh một cái. Khi gió lớn từ ngoài cửa thổi vào, hắn rung mình một cái, quyết định đi theo Nghiêm Ngạn về nhà, tụ tập trước chậu than nóng hừng hực uống vài chén rượu ngon Vân Nông vừa hâm lại.

9. Chương 9: - Chương 9

KẾT THÚC EDITOR: DOCKE

Tiết đầu xuân, Vân Nông đang ngồi trong sân nhìn đám chim chóc tề tụ trên mấy cành cây ở quanh mép sân chi tra tranh cãi ầm ĩ. Vài cành hoa đào, hoa hạnh cùng hoa lý nở rộ, tươi xinh đung đưa trong gió, phát phối hỗn loạn gần như che khuất cả một khoảng trời.

Dạo này, ngay cả những đóa hoa cũng không chịu nở một cách dịu dàng hàm xúc gì cả...

Trước cảnh nắng xuân, Nghiêm Ngạn đứng trong hoa ảnh nhìn nàng mỉm cười.

Vân Nông nửa nằm trên một chiếc ghế dài bọc lông thú mềm mại, nhìn Nghiêm Ngạn tay bưng một cái khay. Trong khay đặt một cái đĩa đựng mấy phần điểm tâm vừa lấy ra từ phòng bếp. Bấy giờ nàng mới cảm thấy, thời gian này Nghiêm Ngạn hay chạy xuống phòng bếp luyện trù nghệ, hình như có chút thiên phú đặc biệt đối với các món điểm tâm.

“Tay nghề của chàng càng lúc càng tiến bộ...” Nàng gấp một miếng đậu phụ vàng có màu sắc óng ánh như hoàng ngọc, cẩn thận nhắm nháp. Hai mắt thỏa mãn gần như muốn híp lại.

Nghiêm Ngạn vui sướng nhìn bộ dáng say mê của nàng, “Ái thê mỹ đức.”

“Đây cũng là giấc mộng nàng đâu?”

“Ừm.”

“Xin mời tiếp tục kiên trì giấc mộng.” Nàng gật gật đầu, tuyệt không để ý đến việc ở phương diện này, hẳn tiếp tục đã tốt lại còn tốt hơn.

“Đương nhiên.” Hắn vươn ngón tay sơn trắn khoe môi nàng, lau đi những mảnh vụn đồ ngọt bên trên. Trước ánh mắt của nàng, đem đầu ngón tay còn chứa hơi ẩm cơ thể của nàng lên bên môi.

Không chỉ có Vân Nông mới thật sự hưởng thụ, mấy ngày nay không bị người ngoài quấy rầy đôi tân lang tân nương bọn họ, Nghiêm Ngạn cũng cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Túi châu báu lớn mà giáo chủ ma giáo Hướng Vân Thâm tặng cho hắn đủ để cho nửa đời sau của bọn họ không cần lo chuyện ăn uống, không cần thu tiền thuê nhà làm gì, trực tiếp giải quyết vấn đề tài vụ của hai người. Hơn nữa, đám khách trọ đáng ghét kia lúc này cũng không có ở trong trang. Hắn lại có thể cùng Vân Nông quần quýt lấy nhau ân ái cả ngày. Những ngày thành như vậy, thật sự đã làm cho hắn cảm thấy cuộc đời chẳng còn gì tốt đẹp hơn thế.

Ăn xong đồ ngọt, Vân Nông tựa vào lòng hắn, hỏi.

“Đúng rồi, đám khách trọ dạo này đã chạy đi đâu hết rồi vậy?” Ba tên khách trọ kia, mười mấy hôm trước nói muốn đi ra ngoài mua đồ ăn. Kết quả, mua mua, liền mua đến độ không thấy bóng người?

“Không cần quản bọn họ.” Tuyệt đối không chột dạ, Nghiêm Ngạn nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài mềm mại của nàng, tiếp theo lại cúi người thân ái hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng.

“Đầu gối, chàng có việc giấu thiếp?” Hắn thật sự nghĩ rằng hắn giấu giếm thiên y vô phòng sao?

“...” Ai đó giấu nàng làm chuyện xấu đang bận rộn lục mắt xem mũi, gãi lỗ mũi.

Chấn động quen thuộc lại thần nhiên theo gió xuân truyền đến. Vân Nông khẽ nhướng đầu mày.

“Không phải là bọn hắn đã trở về đấy chứ?” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Một lát sau, Nghiêm Ngạn bị ái thê bắt đi mở cửa sơn trang mới quay trở lại. Chỉ thấy ba luồng gió xoáy xông thẳng vào trong viện, tức giận đùng đùng tìm người hởi tội.

“Nữ nhân ngươi, ngươi dám đem bán chúng ta!” Ba vị sát thủ đã rời khỏi trang nhiều ngày, vừa trông thấy Vân Nông liền hét toáng lên.

“Chờ chút.” Vân Nông không nhân không chậm giờ một tay lên. “Lần này không phải ta.”

“Không phải ngươi thì là ai?”

Nàng chỉ về phía tên chủ mưu, Nghiêm Ngạn. “Hắn.”

Trên cơ bản, nàng cố ý giả vờ như không biết, chỉ có thể xem như tong phạm.

Cái gì?

“Dưới chương cường thủ không có nhược binh, dưới tay gian thương không có lương dân.” Nàng buồn cười nhìn ba người bọn họ. “Các người nghĩ xem huynh ấy sẽ thanh thuần đến mức nào?”

Nghe xong lời nàng nói, Long Hạng quay đầu tìm Nghiêm Ngạn tính sổ.

“Nghiêm Tiểu tử, chẳng phải ngươi biến tướng quá nhanh sao? Ngươi không có việc gì làm thì thôi đi, sao lại đi nói cho Tông Trạch biết hang ổ của ta ở đâu làm gì hả?” Đã chạy giống như hòa thượng rồi mà còn hại hắn xây miếu dựng chùa mới cũng không thể là sao.

Đào Thất buồn khổ hỏi: “Ta cũng đâu có đụng chạm gì đến quần áo của ngươi, cần gì phải chặt đứt tay chân của ta...” Mặc dù con đường tình trường của hắn không được thuận lợi, nhưng cũng từng câu dẫn được vô số hoa đào. Vậy mà Nghiêm Ngạn dám loan tin ra ngoài, làm hại hắn ở trước thành trấn bị một đám đàn bà con gái đánh đá cầm dao thái liên tuối đuổi theo mười con phố.

Hàn Băng trưng ra một bản mặt lạnh ‘sống sót sau tai nạn’, thẩu tới trước mặt Nghiêm Ngạn cùng hắn mắt trừng mắt. “Cho ta một lý do không thể giết ngươi đi.”

Tiểu tử này rốt cuộc đã nói gì với Hướng Vân Thâm mà lại hại hắn bắt luận chạy đến đâu đều có rất nhiều giáo đồ ma giáo bám theo như hình với bóng, chuẩn bị bắt hắn đem về tổng đàn ma giáo tiến cống cho giáo chủ bất cứ lúc nào?

Nghiêm Ngạn không để ý đến bộ dạng căm giận ngút trời của ba người họ, chậm rãi mở miệng.

“Ta vừa thành thân.”

“Cho nên?”

“Cho nên, cút hết ra ngoài cho ta! Mắc công vương bận!” Cũng không ngần ngại xem bọn họ đã nằm lỳ trong nhà hắn bao lâu rồi.

Trong sân, mấy tên sát thủ cuốn lấy nhau âm ỹ từng bừng, nhất thời nửa khắc cũng không có dấu hiệu tắt lửa, không đếm xỉa gì đến Vân Nông. Nàng lại nằm xuống ghế, đang muốn tiếp tục nếm thử đậu phụ hoàng hương vị rất ngon lành kia thì Long Hạng đột nhiên rút chân ra khỏi đám nhốn nháo, ngồi xổm bên cạnh nàng, hỏi.

“Ta nói này đệ muội, chúng ta đã thân thiết như vậy rồi, hay là thương lượng một chút đi?”

Nàng nhướn đôi mi thanh tú, “Nhưng ngươi biết rõ ta không sát sinh, chỉ giết thực.”

“Hết cách, chỉ cần mọi chuyện có thể thành công là được.” Long Hạng cũng mặc kệ nàng thiếu lương thiếu đức thế nào, có thể giải quyết vấn đề trước mắt là quan trọng nhất.

“Không phải lại là Tông Trạch đấy chứ?” Nàng nghĩ nghĩ, sau đó buồn bực hỏi: “Hắn chẳng phải không còn tìm ngươi luận bàn nữa sao?”

Long Hạng rất muốn phát điên, “Nhưng hắn lại đổi thành cùng ta ngồi xuống tĩnh tâm tham thảo võ học mỗi tháng một lần!”

“... Như vậy là ý gì?”

“Người nói xem, hắn làm vậy không phải là đang ép buộc ta sao?” Hắn chỉ là một kẻ thô thiển, làm sao có thể ngồi xuống theo quy củ cùng Tông Trạch thảo luận kiếm chiêu nên khua múa thế nào?

Vân Nông vỗ vỗ vai hắn, nói lời thăm thía: “Hiếm khi mình chủ đại nhân để mắt đến người như vậy, người hãy theo hắn say mê võ học đi.”

“Đừng có đùa!”

Hàn Băng khó dần nổi cũng đi theo Long Hạng, đến tìm lái buôn được xưng là đã rời khỏi giang hồ xin giúp đỡ.

“Giúp ta .”

Nàng khua tay, “Tại hạ có tài đức gì đâu chứ?”

“Chỉ cần làm cho Hướng Vân Thâm từ bỏ ta là được.” Mặc kệ nàng muốn đùa giỡn muốn nham hiểm thế nào cũng được, hắn đã không thể chịu đựng nổi những ánh mắt u oán vô hạn của đám giáo đồ ma giáo kia nữa rồi.

“Lực bất tòng tâm.” Cứ nói đùa hoài, muốn nàng đi giao tiếp với cái người không nói đạo đức thị phi, càng không xem lễ nghĩa liêm sỉ kia sao? Nàng không bị cắt thi đốt cốt đã là nhờ tổ tông tích đức lắm rồi.

Hắn khê cần môi: “Tiền không thành vấn đề.”

“Nhưng con người của ta, phẩm thực có vấn đề.”

“Người...”

“Tóm lại, ta chọn vào hắn không nổi, ngài hãy mời cao nhân khác đi.” Nàng đã nghe Nghiêm Ngạn nói Hướng Vân Thâm là một nửa bằng hữu của hắn, vì suy nghĩ cho an nguy của bản thân, nàng không thể không nể mặt bằng hữu của hắn.

“Ta đây muốn tục ước.” Hàn Băng thấy nàng cự tuyệt, đột nhiên thốt ra một câu.

“Tục cái gì ước?” Nàng mở mắt chớp mắt mấy cái.

Hàn Băng kiên quyết đưa cho nàng một tấm ngân phiếu, rồi mặc kệ nàng có đồng ý hay không.

“Gian khách viện kia cứ tiếp tục cho ta thuê đi, đây là tiền thuê nhà.” Không thể trêu vào, còn hắn bộ trốn nổi sao?

Vân Nông lẩn lôn lốc từ trên ghế ngồi dậy, “Cho kẻ bắt ép cho thuê như vậy sao?”

“Đến lượt ta đến lượt ta...” Đào Thất nhanh chóng đẩy Hàn Băng ra, nhìn nàng giống như một miếng thịt nướng thơm ngào ngạt.

Nàng rùng mình, “Người muốn làm gì?”

“Ta, ta muốn cưới vợ!” Nàng làm lái buôn rất có bản lĩnh nha, mặc kệ phong ba giang hồ hay là võ lâm mình chủ, giáo chủ ma giáo gì đó cũng đều có thể đàn xếp. Như vậy, có phải là hắn cũng có thể đem tất cả hy vọng của mình ký thác cho nàng hay không?

“Trông ta giống bà mối sao?” Nàng tức giận giơ tay lên, phát một quyền xuống đỉnh đầu hắn.

“Bằng không thì... Bằng không, ta muốn danh dương thiên hạ!” Đến lúc đó, sẽ có một đồng mỹ nữ tự nguyện bám theo hắn.

Nàng quả thật muốn hại người, “Ta có thể trị khỏi căn bệnh lưỡi dài của người, rồi đem người đóng gói một lần nữa được không?”

“Đợi chút, chủ nhà, ta còn chưa nói xong, người đừng có đi mà...” Đào Thất hoang mang rối loạn, khẳng khẳng muốn ngăn cản chủ nhà đại nhân tức giận đi nhanh.

Nghiêm Ngạn đứng một mình trên con đường mòn đi thông vào chủ viện. Một mình cũng đủ giữ quan ải, ngăn trở một đám khách trọ tràn ngập các loại tư dục.

“Ta đã rời khỏi giang hồ.” Hắc cốt giọng âm trầm.

“Ồ, chúc mừng.” Thanh âm rất có lệ.

“Cho nên Tiểu Nông cũng sẽ theo ra, rời khỏi giang hồ.” hắc sớm đã nói điều này không biết bao nhiêu lần rồi, bọn họ vẫn cố tình làm như không nghe.

Mọi người cùng kêu lên phản đối. “Không thể nào!” Nàng còn được việc hơn hắc rất nhiều.

“Nàng là nương tử của ta!”

“Biết.” Không có ai muốn để ý đến hắc.

“Biết rồi thì mau rút đi!”

“Cũng giống như người nói, chúng ta có nguyên nhân khác thôi.” Nhóm sát thủ vô sỉ đuổi hắc sang một bên.

Đứng trong chủ viện nhìn cảnh trăm hoa đua nở khắp trang, lại nghiêng tai lắng nghe thanh âm nhao nhao ồn ào của một đồng nam nhân cách đó không xa, Vân Nông một tay vỗ trán.

“Còn ẩn cư cái gì nữa, ở đây sắp thành sát thủ trang rồi...”

***** HẾT *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-buon>